

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

ยอห์น คำนำ

ยอห์นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู เป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ยอห์นเป็นลูกของเศเบดี และเป็นน้องชายของยากอบ หนังสือเล่มนี้เขียนให้กับคริสเตียนใหม่ หนังสือเล่มนี้แตกต่างจากหนังสือสามเล่มแรกมาก ดูได้จากคำขึ้นต้นที่ไพเราะและลึกซึ้ง ยอห์นเพิ่มข้อมูลจำนวนมากลงในหนังสือเล่มนี้ ขณะที่หนังสือเล่มอื่นไม่มี ยอห์นเน้นว่า พระเยซูชำระพันธกิจ และพระองค์ทำทุกอย่างตามใจของพระบิดาผู้ส่งพระองค์มา หนังสือยอห์นต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าและเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

พระเจ้าได้มาเกิดเป็นมนุษย์

๑ ตอนเริ่ม ต้นก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้นก็ มีพระคำอยู่แล้ว พระคำนี้อยู่กับพระเจ้า และเป็นพระเจ้าด้วย ๒ พระคำอยู่กับพระเจ้า ตั้งแต่เริ่ม ต้นก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้น ๓ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่นี้เกิดมาจากพระคำ ทั้งนั้น ไม่มีอะไรเลยที่ไม่ได้เกิดมาจากพระคำ ๔ พระคำเป็นแหล่งของชีวิตที่เที่ยงแท้ ชีวิตนั้นได้นำความสว่างมาให้มนุษย์ทุกคน ๕ ความสว่างส่องเข้ามาในความมืดอยู่ แต่ความมืดไม่สามารถเอาชนะ ๖ ความสว่างนั้นได้

๗ พระเจ้าได้ส่งชายชื่อยอห์น มาเป็นผู้ส่งข่าวของพระองค์ ๘ เขามาบอกผู้คนเกี่ยวกับความสว่าง เพื่อทุกคนจะได้เชื่อในเรื่องที่เขาบอก ๙ ด้วยยอห์นเองไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่เขามาเพื่อเล่าเรื่องความสว่างนั้น ๑๐ ความสว่างเที่ยงแท้ ที่ให้ความสว่างกับมนุษย์ทุกคนกำลังเข้ามาในโลก

๑๑ พระองค์ได้อยู่ในโลกนี้ แต่โลกนี้กลับไม่รู้จักพระองค์ ๑๒ ที่โลกนี้ถูกสร้างผ่านทางพระองค์ ๑๓ เมื่อพระองค์มาที่บ้านเมืองของพระองค์เอง คนของพระองค์ก็ยังไม่ยอมรับพระองค์ ๑๔ แต่ส่วนคนที่ยอมรับและไว้ใจพระองค์ พระองค์ให้สิทธิพวกเขาเป็นลูกของพระเจ้า ๑๕ ลูกของพระเจ้านี้ไม่ใช่ลูกที่เกิดมาจากเลือด เนื้อหรือจากความต้องการของมนุษย์ หรือจากความคิดใจของพ่อ แต่เกิดมาจากพระเจ้า

๑๖ พระคำได้กลายเป็นมนุษย์ และใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเรา พระคำนั้นเต็มไปด้วยความเมตตาและความจริง พวกเราได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งเป็นความยิ่งใหญ่ของพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระบิดา ๑๗ ยอห์นร้องตะโกนบอกผู้คนเกี่ยวกับพระองค์ว่า “คนที่มาภายหลังผมนั้นยิ่งใหญ่กว่าผมอีก เพราะเขาเป็นอยู่นานแล้ว ก่อนที่ผมจะเกิดเสียอีก”

๑๘ พระองค์เต็มไปด้วยความเมตตา กรุณา พวกเราทุกคนก็เลยได้รับพระพรจากพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า ๑๙ พระเจ้าได้ให้กฎปฏิบัติที่เป็นข้อบังคับผ่านมาจากโมเสส แต่พระเจ้าได้แสดงความเมตตา กรุณาและความจริงผ่านมาจากพระเยซูคริสต์ ๒๐ ไม่เคยมีใครเห็นพระเจ้า มีแต่พระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ ผู้ที่เป็นพระเจ้าเอง † และอยู่ใกล้ชิดกับพระบิดาด้วย ได้เปิดเผยพระเจ้าให้เรา รู้จัก

ยอห์นพูดถึงตัวเองและคนที่ยิ่งใหญ่กว่าเขา

(มธ. ๓:๑-๒; มก. ๑:๒-๘;

ลก. ๓:๑-๙, ๑๕-๑๗)

๒๑ นี่คือนี่ที่ยอห์นบอก เมื่อพวกยิวในเมืองเยรูซาเล็มส่งพวกนักบวช และพวกเลวี มาถามยอห์นว่า “คุณเป็นใคร”

๒๒ ยอห์นไม่ได้ปิดบังความจริง เขาตอบไปอย่างเปิดเผยและชัดเจนว่า “ผมไม่ใช่พระคริสต์”

* ๑:๕ *ขณะ* หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า *เข้าใจ*

† ๑:๑๘ *พระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ ผู้ที่เป็นพระเจ้าเอง* ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า *พระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์*

‡ ๑:๑๙ *พวกเลวี* เป็นพวกผู้ชายที่มาจากเผ่าเลวี มีหน้าที่ช่วยนักบวชยิวในวิหาร

๒๑ พวกเขาก็เลยถามอีกว่า “ถ้าอย่างนั้น คุณเป็นใคร เป็นเอลียาห์หรือ”

ยอห์นตอบว่า “ไม่ใช่”

“หรือเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น” *

ยอห์นก็ตอบว่า “ไม่ใช่”

๒๒ พวกเขากลับถามยอห์นว่า “แล้วคุณเป็นใครกันแน่ ช่วยบอกหน่อย เราจะได้ไปบอกคนที่ส่งเรามาว่าไง คุณว่าคุณเป็นใครกันล่ะ”

๒๓ ยอห์นตอบโดยยกเอาคำของอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่ว่า

“ผมเป็นเสียงของคนที่ยัง ตะโกนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งว่า

ทำทางให้ตรงสำหรับองค์เจ้าชีวิต” †

๒๔ ส่วนคนที่พวกฟาริสีส่งมา ๒๕ ได้ถามยอห์นว่า “ถ้าคุณไม่ใช่พระคริสต์ ไม่ใช่เอลียาห์ แล้วก็ไม่ใช่ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น แล้วทำไมคุณถึงทำพิธีจุ่มน้ำให้ชาวบ้านล่ะ”

๒๖ ยอห์นจึงตอบว่า “ผมทำพิธีจุ่มด้วยน้ำ แต่มีคนหนึ่งในท่ามกลางพวกคุณที่พวกคุณเองก็ไม่รู้จัก ๒๗ คนๆ นั้นแหละที่มาจากหลังผม ขนาดสายรัดรองเท้าของผมยังไม่มีค่าพอที่จะแก้ให้เลย”

๒๘ เรื่องทั้งหมด นี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานี ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งเป็นที่ที่ยอห์นกำลังทำพิธีจุ่มน้ำให้ผู้คนอยู่

๒๙ ในวันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูเดินตรงมาหาเขา แล้วยอห์นป่าวประกาศว่า “นี่ไง ลูกแกะของพระเจ้า ที่จะมาเอาความผิดบาปของโลกไป ๓๐ คน นี้ไงที่ผมพูดถึงว่า ‘จะมีชายคนหนึ่งมาจากหลังผม เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าผม เพราะเขาเป็นอยู่นานแล้วก่อนที่ผมจะเกิดเสียอีก’ ๓๑ ตัวผมเองก็ไม่รู้มาก่อนหรอกว่าคนที่จะมาภายหลังนั้นจะเป็นใคร แต่ผมมาทำพิธีจุ่มด้วยน้ำก็เพื่อจะได้เปิดเผยตัวเขาให้คนอิสราเอลได้รู้จัก”

๓๒ แล้วยอห์นก็บอกว่า “ผมได้เห็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาจากสวรรค์เหมือนนกพิราบ และมาอยู่บนชายคนนี้ ๓๓ ตัวผมเองก็ไม่รู้มาก่อนว่าคนที่จะมาภายหลังนั้นจะเป็นใคร แต่พระองค์ผู้ส่งผมมาให้ทำพิธีจุ่มน้ำบอกว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณลงมาอยู่

บนใคร คนนั้นแหละคือคนที่จะทำพิธีจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ๓๔ ผมเห็นเรื่อง นี้เกิดขึ้นกับตา และผมเป็นพยานได้ว่า ‘ชายคนนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า’” ‡

ศิษย์รุ่นแรกของพระเยซู

๓๕ วันต่อมา ยอห์นยืนอยู่กับศิษย์ของเขาสองคน ๓๖ เมื่อเขาเห็นพระเยซูเดินผ่านไป ยอห์นก็พูดขึ้นว่า “นั่นไง ลูกแกะของพระเจ้า”

๓๗ พอศิษย์สองคนนั้นได้ยินอย่างนั้น เขาก็เดินตามพระเยซูไป ๓๘ เมื่อพระองค์หันไปเห็นพวกเขาเดินตามหลังมา ก็ถามว่า “มีอะไรหรือ”

พวกเขาถามไปว่า “ราบีครับ ท่านพักอยู่ที่ไหนครับ” (ราบีแปลว่าอาจารย์)

๓๙ พระเยซูตอบว่า “ตามมาดูสิ” พวกเขา ก็ได้ตามไปยังที่พักของพระองค์ ตอนนั้นเป็นเวลาสี่โมงเย็นแล้ว พวกเขาจึงพักอยู่กับพระองค์ตลอดวันนั้น

๔๐ อัน ดรูว์เป็นคนหนึ่งในสองคนนั้นที่เดินตามพระเยซูไป เขามีพี่ชายชื่อซีโมนเปโตร หลังจากได้ยินยอห์นพูด ๔๑ สิ่งแรกที่อันดรูว์ทำ คือไปหาซีโมนพี่ชายของเขาและบอกซีโมนว่า “พวกเราได้พบพระเมสสิยาห์ (หมายถึง พระคริสต์) แล้ว”

๔๒ อันดรูว์พาซีโมนไปหาพระเยซู เมื่อพระองค์เห็นเขาก็พูดว่า “คุณคือซีโมน ลูกของยอห์นสินะ คนจะเรียกคุณว่า เคฟาส” (เหมือนกับ เปโตร ซึ่งแปลว่า “หิน”)

๔๓ วันต่อมา พระเยซูตัดสินใจไปแล้ววันกาลิลี พระองค์พบฟิลิปและพูดกับเขาว่า “ตามเรามา” ๔๔ ฟิลิปมาจากเมืองเบธไซดาเหมือนกับอันดรูว์และเปโตร ๔๕ ฟิลิปพบนาธานาเอล และบอกเขาว่า “พวกเราพบคนที่โมเสสและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนถึงแล้ว เขา คือเยซูชาวเมืองนาซาเร็ธ ลูกของโยเซฟ”

๔๖ นาธานาเอลย้อนถามฟิลิปว่า “นาซาเร็ธนะหรือ จะมีของดีอะไรมาจากเมืองนั้นได้” ฟิลิปตอบว่า “ตามมาดูสิ”

* ๑:๒๑ ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น. คนอิสราเอลกำลังตั้งตาคอยผู้พูดแทนพระเจ้าที่พระเจ้าสัญญาว่าจะส่งมาให้กับพวกเขา ดูเพิ่มเติมจาก เฉลยธรรมบัญญัติ ๑๘:๑๘-๑๙

† ๑:๒๓ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๔๐:๓

‡ ๑:๓๔ พระบุตรของพระเจ้า ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า ผู้คนที่พระเจ้าเลือกไว้

๔๗ เมื่อพระ เยชูเห็นนา ธา นา เอลเดินเข้ามา มาหา พระองค์ก็พูดถึงเขาว่า “นี่ โง่ คนอิสราเอลชานานแท้ที่ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม”

๔๘ นาธานาเอลถามพระองค์ว่า “ท่านรู้จักผมได้อย่างไร”

พระ เยชูตอบว่า “เราเห็นคุณตั้งแต่อยู่ที่ต้น มะเดื่อแล้วก่อนที่พี่ ลิบจะเรียกคุณเสียอีก”

๔๙ นาธานาเอลตอบว่า “อาจารย์ ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล”

๕๐ พระ เยชูก็พูดว่า “ที่ว่าคุณเชื่อเราก็มเพราะเราบอกได้ว่า เห็นคุณอยู่ที่ต้น มะเดื่อ ใช่ไหมล่ะ คุณจะให้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก”

๕๑ แล้วพระ เยชูพูดอีกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า พวกคุณจะได้เห็นสวรรค์เปิดออกเป็นช่อง และพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็จะขึ้นลงๆ อยู่เหนือบุตรมนุษย์” *

งานแต่งงานที่หมู่บ้านคานา

๒ ในวันที่สาม มีงาน แต่งงานที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี แม่ของพระ เยชูก็อยู่ที่นั่นด้วย ๒ พระ เยชูและศิษย์ของพระองค์ก็ได้ รับเชิญมาในงาน นี่เหมือนกัน ๓ เมื่อเหล้าองุ่นหมด แม่ของพระ เยชูมาบอกพระองค์ว่า “เหล้าองุ่นหมดแล้ว”

๔ พระเยชูพูดว่า “แม่ครับ มาบอกลูกทำไม ตอนนี้อยู่ไม่ถึงเวลาของลูก”

๕ แล้วแม่ของพระ เยชูก็ไปบอกกับพวกคนใช้ว่า “เขาสั่งอะไร ก็ให้ทำตามนั้น”

๖ มีโอ่งใส่น้ำตั้งอยู่ที่นั่นหกใบเพื่อใช้ในพิธีชำระล้าง โอ่งแต่ละใบใส่น้ำได้ประมาณแปดสิบถึงหนึ่งร้อยยี่สิบลิตร †

๗ พระเยชูได้สั่งพวกคนใช้ว่า “ไปตักน้ำใส่โอ่งพวกนั้นให้เต็ม” พวกเขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงปากโอ่ง

๘ แล้วพระองค์สั่งอีกว่า “ตักน้ำ นี่ไปให้ผู้ดูแลงานเลี้ยงสิ”

๙ พวกคนใช้ก็ตักน้ำไปให้ผู้ ดูแล งาน เลี้ยง

๑๐ เมื่อผู้ ดูแล งาน เลี้ยงได้ชิมน้ำที่กลายเป็น

เหล้าองุ่นแล้ว (โดยที่เขาไม่รู้ว่า เหล้าองุ่นนั้นมาจากไหน มีแต่พวกคนใช้ที่ตักน้ำนั้นมาเท่านั้นที่รู้) ผู้ดูแลงานเลี้ยงก็เรียกเจ้าบ่าวมาบอกว่า ๑๐ “ใครๆ เขาก็เอาเหล้า องุ่นดี ๆ ออกมาให้แขกดื่มก่อน พอดื่มจนเมาได้ที่แล้วถึงจะเอาเหล้า องุ่นถูกๆ มาวาง แต่คุณกลับเก็บเหล้าองุ่นที่ดีที่สุดไว้จนถึงตอนนี้”

๑๑ นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งแรกที่พระ เยชูได้ทำ ตอนที่พระองค์อยู่ที่หมู่บ้านคานา ในแคว้นกาลิลี พวกศิษย์ต่างก็พากันไว้ว่างใจ พระองค์เพราะได้เห็นความ ยิ่ง ใหญ่ของพระองค์

๑๒ หลังจากนั้นพระเยชูไปเมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับแม่ น้องๆ และพวก ศิษย์ของพระองค์ แต่ก็พักอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

สิ่งที่พระเยชูทำในวิหาร

(มธ. ๒๑:๑๒-๑๓; มก.

๑๑:๑๕-๑๗; ลก. ๑๙:๔๕-๔๖)

๑๓ เมื่อใกล้จะถึงเทศกาล วันปลดปล่อยพระเยชูเดินทางขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ๑๔ ในบริเวณวิหารนั้น พระองค์เห็นคน ขาย วัว แกะ และนกพิราบ สำหรับใช้เป็นเครื่องบูชา และยังเห็นพวก รับ แลก เงิน ๑๕ นั่งอยู่ที่โต๊ะของพวกเขาด้วย ๑๖ พระเยชูเอาเชือกมาทำเป็นแส้แล้วหวดไล่คนพวกนั้น รวมทั้งแกะและวัวออกไปจากบริเวณวิหาร พระองค์ยังเทเหรียญและคว่ำโต๊ะของพวก รับ แลก เงินด้วย ๑๗ พระองค์บอกพวกคนขายนกพิราบว่า “ขนออกไปให้หมด อย่ามาทำให้บ้านของพระบิดาเรากลายเป็นตลาด”

๑๘ พวกศิษย์นั้นก็ขึ้นมาได้ถึงข้อความที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ว่า “การที่เราทุ่มเทใจให้กับบ้านของพระเจ้า จะเป็นเหตุทำให้เราถูกทำลาย” †

๑๙ พวก ยิวที่ทักท้วงกับพระ เยชูว่า “แกมีสิทธิ์อะไรไปทำอย่างนั้น ทำเรื่องอัศจรรย์พิสูจน์ตัวเองสิ”

* ๑:๕๑ อ่านเพิ่มเติมได้ในหนังสือ ปฐมกาล ๒๘:๑๒
† ๒:๖ **แต่ละใบ ... ลิตร** ในต้นฉบับกรีกเขียนว่าคือ ๒ หรือ ๓ เมเทรเตส (เป็นหน่วยวัดของกรีก ซึ่ง ๑ เมเทรเตส ประมาณ ๔๐ ลิตร)
‡ ๒:๑๔ **พวกรับแลกเงิน** รับแลกเปลี่ยนเงินให้เป็นเงินเหรียญที่กำหนดให้ใช้สำหรับจ่ายภาษีวิหาร
§ ๒:๑๗ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๖๙:๙

๑๙ พระเยซูตอบว่า “ทำลายวิหารนี้ลงมาสิ แล้วเราจะสร้างมันขึ้นมาใหม่ภายในสามวัน”

๒๐ พวกยิวพูดว่า “วิหารนี้กว่าจะสร้างเสร็จต้องใช้เวลาราวสี่สิบหกปี แล้วแกคิดว่าแกจะสร้างขึ้นมาใหม่ได้ภายในสามวันหรือ” ๒๑ แต่วิหารที่พระองค์กำลังพูดถึงนั้น หมายถึง รุ่งกางเขนของพระองค์เอง ๒๒ เมื่อพระเยซูฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว ศิษย์ของพระองค์ก็ถึงนึกขึ้นได้ว่า พระองค์เคยพูดอย่างนี้ พวกเขาทั้งหลายก็เลยเชื่อพระคำมิ่งิรี และเชื่อคำพูดของพระองค์

๒๓ ช่วงที่พระเยซูอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เป็นช่วงฉลองเทศกาล วันปลดปล่อยพระองค์ได้ทำเรื่องอัศจรรย์มากมาย ทำให้มีคนจำนวนมากมาไว้ วางใจพระองค์ ๒๔ แต่พระเยซูก็ไม่ได้ไว้ใจพวกเขา เพราะพระองค์รู้จักมนุษย์ทุกคนดี ๒๕ ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาบอกพระองค์ว่ามนุษย์เป็นอย่างไรเพราะพระองค์รู้จักความคิดของมนุษย์ดี

พระเยซูกับนิโคเดมัส

๑ มีชายคนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี ชื่อ **๓** นิโคเดมัส เป็นผู้นำชาวยิวคนหนึ่ง ๒ เขามาหาพระเยซูตอนกลางคืน และพูดว่า “อาจารย์ครับ พวกเรารู้ว่าพระเจ้าส่งอาจารย์มาสอนพวกเรา เพราะไม่มีใครทำเรื่องอัศจรรย์อย่างที่ท่านทำได้นอกจากจะมีพระเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น” ๓ พระเยซูบอกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เกิดใหม่ ก็จะไม่เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”

๔ นิโคเดมัสถามพระเยซูว่า “คนแก่แล้วจะเกิดใหม่ได้ยังไงครับ จะให้เข้าไปในท้องแม่เป็นครั้งที่สอง แล้วเกิดออกมาใหม่ได้หรือ”

๕ พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ ๖ พ่อแม่ให้เราเกิดมาเป็นได้แค่ลูกของมนุษย์ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าทำให้เราเกิดมาเป็น

ลูกของพระเจ้า ๗ ไม่ต้องแปลกใจหรอกที่เราบอกว่า ‘พวกคุณจะต้องเกิดใหม่’ ๘ ลม ๑ อยากพัดไปทางไหนมันก็พัดไป คุณได้ยินเสียงลม แต่ไม่รู้หรอกว่าพัดมาจากไหนหรือจะพัดไปไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน”

๙ นิโคเดมัสถามว่า “มันจะเป็นไปได้ยังไงครับอาจารย์”

๑๐ พระเยซูตอบว่า “คุณเป็นอาจารย์ที่นับหน้าถือตาของคนอิสราเอล แต่ยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ก็หรือ ๑๑ เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเราเล่าเรื่องที่เราได้รู้ได้เห็นว่า แต่พวกคุณไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่พวกเรากล่าว ๑๒ นี่ขนาดเราเล่าเรื่องบนโลกนี้ให้ฟัง พวกคุณยังไม่ยอมเชื่อเราเลย แล้วถ้าเราเล่าเรื่องบนสวรรค์ให้ฟัง คุณจะเชื่อเราหรือ ๑๓ ไม่มีใครเคยขึ้นไปบนสวรรค์ นอกจากผู้ที่ลงมาจากรสวรรค์ ซึ่งก็คือ บุตรมนุษย์

๑๔ โมเสสเคยยกขึ้นในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง บุตรมนุษย์ก็ต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้นเหมือนกัน ๑๕ เพื่อทุกคนที่ไว้ วางใจในบุตรมนุษย์นั้นจะได้มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

๑๖ เพราะว่าพระเจ้ารักผูกพันกับมนุษย์ในโลกนี้มาก จนถึงขนาดยอมสละพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ เพื่อว่าทุกคนที่ไว้ วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่สูญสิ้น แต่จะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ๑๗ พระเจ้าไม่ได้ส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกนี้ เพื่อตัดสินลงโทษโลกนี้ แต่เพื่อช่วยโลกนี้ให้รอดพ้น ๑๘ คนที่ไว้ วางใจพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่คนที่ไม่ไว้ วางใจก็ได้ถูกตัดสินลงโทษไปแล้ว เพราะพวกเขาไม่ไว้ วางใจพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระเจ้า ๑๙ นี่คือนิโคเดมัสที่พระเจ้าตัดสินว่าใครผิดหรือใครถูก ความสว่างได้เข้ามาในโลกนี้ แต่คนรักความมืดมากกว่าความสว่างเพราะพวกเขาทำชั่ว ๒๐ ทุกคนที่ทำชั่วมักเกลียดความสว่างและจะไม่เข้ามาอยู่ในความสว่าง กลัวว่าความสว่างจะเปิด เผยความชั่วที่เขาทำออก

* ๓:๓ **เกิดใหม่** ในภาษากรีกมี ๒ ความหมาย คือ เกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง หรือ เกิดจากเบื้องบน (พระเจ้า)

† ๓:๘ **ลม** ในภาษากรีก แปลได้สองอย่างคือ ลม หรือ พระวิญญาณ

‡ ๓:๑๔ **โมเสส ... แห่งแล้ง** เมื่อประชาชนของพระเจ้าถูกตัดตาย พระเจ้าได้บอกให้โมเสสนำงูทองสัมฤทธิ์ไปวางไว้บนยอดเสาให้คนที่ถูกงูกัดดูจะได้หาย (ดู กันดารวิถี ๒๑:๔-๙)

มาให้เห็น ^{๒๑} แต่คนที่ทำดีจะเข้ามาอยู่ในความสว่าง เพื่อว่าความสว่างจะทำให้ทุกคนเห็นว่าที่เขาทำดีได้นั้นเป็นเพราะฟังอำนาจของพระเจ้า *

พระเยซูกับยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

^{๒๒} หลังจากนั้นพระ เยชูและพวกศิษย์ของพระองค์เดินทางไปในเขตแดนของแคว้นยูเดีย พระองค์พักอยู่ที่นั่นกับพวก ศิษย์ และทำพิธี จุ่ม น้ำให้กับประชาชน ^{๒๓} ส่วนยอห์นทำพิธี จุ่ม น้ำอยู่ที่อาย โนห์ใกล้หมู่บ้านซา ลิม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก คุณจึงมาให้ยอห์นทำพิธี จุ่ม น้ำกัน ^{๒๔} (เรื่อง นี้เกิดขึ้นก่อนที่ยอห์นจะติดคุก)

^{๒๕} วันหนึ่งพวกศิษย์ของยอห์นได้เถียงกับชาว ยิวคนหนึ่งเรื่องพิธีชำระล้าง ^{๒๖} พวกเขาจึงพากันมาหายอห์น และบอกกับยอห์นว่า “อาจารย์ครับ คนที่อาจารย์พูดถึงและเคยอยู่กับอาจารย์ที่ฝั่งโน้นของแม่น้ำจอร์แดน กำลังทำพิธี จุ่ม น้ำอยู่ และคนก็แห่กันไปหา เขากันหมดแล้ว”

^{๒๗} ยอห์นตอบว่า “คนเราเป็นได้แค่ที่พระเจ้าให้เป็นเท่านั้น ^{๒๘} พวกคุณก็เป็นพยานได้ว่าผมบอกว่า ‘ผมไม่ใช่พระ คริสต์ แต่ถูกส่งมาล้าง หน้าเพื่อเตรียมทางให้กับพระองค์’”

^{๒๙} “เจ้าสาวเป็นของเจ้า บ่าว แต่เพื่อน เจ้า บ่าวที่ยืนรออยู่ก็ ดีใจที่ได้ยินเสียงเจ้า บ่าวมีความสุขกับเจ้า สาว ก็เหมือนกับผมที่ ดีใจที่สุดเมื่อได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระ เยชู ^{๓๐} พระ เยชูต้องยิ่งใหญ่ขึ้น และตัวผมเองต้องด้อยลง”

ผู้ที่ลงมาจากสวรรค์

^{๓๑} พระองค์ผู้ ที่ลงมาจากเบื้อง บนนั้นใหญ่เหนือทุกคน คนที่มาจากโลกก็เหมือนกับคน ทั่วไปในโลก นี้ที่พูดแต่เรื่องของโลก แต่พระองค์ผู้ลงมาจากสวรรค์นั้นเป็นใหญ่เหนือ

ทุกคน ^{๓๒} พระองค์เล่าเรื่อง ที่พระองค์ได้เห็น และได้ยินมา แต่ไม่มีใครเชื่อในสิ่งที่พระองค์บอก ^{๓๓} ส่วนคนที่เชื่อในสิ่งที่พระองค์บอกนั้นก็แสดงว่าเขาเชื่อว่า พระเจ้าพูดความจริงด้วย ^{๓๔} เพราะผู้ที่พระเจ้าส่งมานั้นพูดตามที่พระเจ้าพูด เพราะพระเจ้าให้พระองค์มีฤทธิ์อำนาจของพระ วิญญาณ บริสุทธิ์อย่างเต็ม ที่ไม่จำกัดเลย ^{๓๕} พระบิดารักพระบุตร และให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับพระบุตร ^{๓๖} คนที่ไว้วางใจพระ บุตรนั้นก็จะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป แต่คนที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระ บุตรนั้นก็จะไม่พบกับชีวิตนั้น และยังคงตกอยู่ภายใต้การลงโทษของพระเจ้า †

พระเยซูคุยกับหญิงชาวสะมาเรีย

^๑ เมื่อพระ เยชูรู้เรื่อง ที่พวกฟาริสีได้ข่าวว่า พระองค์มีศิษย์มากกว่ายอห์น และทำพิธี จุ่ม น้ำให้กับผู้คนอยู่ ^๒ (ความจริงพระ เยชูไม่ได้เป็นคนทำพิธี จุ่ม น้ำเอง แต่พวก ศิษย์ของพระองค์เป็นคนทำ) ^๓ พระ เยชูก็เลยออกจากแคว้นยูเดีย กลับไปแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง ^๔ ซึ่งจะต้องผ่านแคว้นสะมาเรีย

^๕ ในแคว้นสะ มา เรีย พระองค์เดินทางมาถึงเมืองสิ คาร์ที่อยู่ใกล้ๆกับที่ดันทียา โคบได้ ยกให้กับโยเซฟพลุกขายของเขา ^๖ บ่อน้ำของยาโคบตั้งอยู่ที่นั่น พระ เยชูหนึ่งพักเหนื่อยอยู่ข้างบ่อน้ำนั้นเพราะเดินทางมาไกล ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยงวัน ^๗ มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำที่บ่อ พระ เยชูพูดกับเธอว่า “ขอน้ำดื่มหน่อย” ^๘ (พระ เยชูอยู่คนเดียว เพราะพวกศิษย์ไปหาซื้ออาหารในเมือง)

^๙ หญิงชาว สะ มา เรียพูดว่า “คุณมาขอ น้ำ ดื่มดื่มได้ยังไงกัน คุณเป็นคน ยิว ฉันเป็นหญิงสะ มา เรีย” (ปกติแล้วคนยิวจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนสะมาเรีย)

^{๑๐} พระ เยชูตอบหญิงนั้นว่า “นี่ถ้าคุณรู้ว่า พระเจ้าอยากให้อะไรกับคุณ และรู้ว่าเราที่ขอ

* ๓:๒๑ ข้อ ๑๓-๒๑ นี้ เป็นการอธิบายเพิ่มเติมจากยอห์นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ หรือนักวิชาการบางคนคิดว่าเป็นคำพูดของพระเยซู

† ๓:๓๖ ข้อ ๓๑-๓๖ นี้ อาจจะเป็นการอธิบายของยอห์นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ หรืออาจจะเป็นคำพูดของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

‡ ๔:๕ ที่ดิน ... ลูกชายของเขา อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือปฐมกาล ๔๘:๒๒

† ๔:๙ ไม่ยุ่งเกี่ยว หรือ แปลอีกอย่างหนึ่งคือ “คนยิวกับคนสะมาเรียจะไม่ดื่มจากจอกเดียวกัน”

น้ำคุณดื่มอยู่นี้เป็นใคร คุณก็จะขอจากเรา และเราก็จะให้ น้ำที่ให้ชีวิต กับคุณ”

๑๑ หญิงคนนั้นพูดว่า “คุณคะ แล้วคุณจะไปเอาน้ำมาให้ชีวิตนั้นมาจากไหนล่ะ ในเมื่อถึงตึกน้ำก็ไม่มี แอมบ่อ นี่ก็ลึก ๑๒ คุณคงไม่ได้ ยิ่ง ไหล่ไปกว่ายา โคม บรรพบุรุษของเราที่ ให้บ่อน้ำนี้มาทรองกะ ด้วยยาโคมเองกับลูกๆ และฝูงสัตว์เลี้ยงของเขาก็ดื่มมาจากบ่อนี้กัน ทั้งนั้นแหละ”

๑๓ พระองค์ตอบว่า “ทุกคนที่ดื่ม น้ำจากบ่อนี้ก็จะหิวน้ำอีก ๑๔ แต่คนที่ดื่ม น้ำที่เราให้จะไม่หิวน้ำอีกเลย เพราะน้ำที่เราให้เขาดื่มจะกลายเป็นน้ำพุที่ไหลไม่หยุดอยู่ในตัวเขาและน้ำชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไปมาให้”

๑๕ หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “คุณคะ ขอน้ำนั้นให้ฉันดื่มบ้างสิคะ จะได้ไม่หิวน้ำอีกและไม่ต้องกลับมาตักน้ำอีก”

๑๖ พระองค์จึงบอกเธอว่า “ไปเรียกสามีของคุณมาที่นี่หน่อย”

๑๗ เธอตอบว่า “ฉันไม่มีสามีคะ” พระองค์บอกว่า “เออ ก็จริงของคุณที่บอกว่าไม่มีสามี ๑๘ เพราะคุณมีสามีมาห้าคนแล้ว และคนที่อยู่ด้วยตอน นี้ก็ไม่ใช่สามีของคุณ มันก็จริงอย่างที่ คุณบอก”

๑๙ เธอร้องว่า “คุณคะ ฉันเชื่อแล้วว่า คุณเป็นผู้ พุดแทนพระเจ้า ๒๐ บรรพบุรุษของเรา ได้กราบไหว้ บูชาพระเจ้าที่ภูเขา นี้ แต่พวกคุณชาวยิวกลับพูดว่า จะต้องไปกราบไหว้บูชาพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มเท่านั้น”

๒๑ พระองค์ตอบว่า “เชื่อเราสิ ไกลจะถึงเวลาแล้วที่มันจะไม่สำคัญอีกต่อไปว่าจะกราบไหว้บูชาพระเจ้า พระบิดาที่ภูเขานี้หรือที่เมืองเยรูซาเล็ม ๒๒ จริงๆ แล้วพวกคุณชาวสะมาเรียไม่รู้จักพระเจ้าที่พวกคุณกราบไหว้บูชาอยู่ แต่พวกเรายิวรู้จักพระเจ้าที่พวกเรากราบไหว้บูชา เพราะพระเจ้าจะช่วยโลกนี้ให้รอดโดยผ่านทางชาว ยิว ๒๓ แต่เวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้ว และตอน นี้ก็มาถึงแล้ว ที่ผู้คนกราบ ไหว้ บูชาอย่างแท้จริงจะต้องกราบ ไหว้ บูชาพระ บิดาด้วยอำนาจของพระ วิญญาณบริสุทธิ์และด้วยความจริง คนอย่างนี้แหละที่พระบิดาตามหาให้มากราบไหว้บูชา พระองค์อยู่ ๒๔ พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ ดั่งนั้นคนที่กราบ ไหว้ บูชาพระองค์จะต้องกราบ

ไหว้ บูชาด้วยอำนาจของพระ วิญญาณและด้วยความจริง”

๒๕ หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “ฉันรู้ว่าพระเมสสิยาห์ (ที่เรียกว่า ‘พระ คริสต์’) กำลังจะมา และเมื่อพระองค์มาแล้ว พระองค์จะอธิบายทุกอย่างให้เรา”

๒๖ พระเยซูบอกเธอว่า “เราเองที่กำลังคุยกับคุณอยู่ นี้คือพระเมสสิยาห์”

๒๗ ขณะนั้นพวกศิษย์ของพระองค์กลับมาถึงพอดี พวกเขาแปลกใจที่เห็นพระองค์กำลังพูดคุยอยู่กับผู้ หญิง แต่ก็ไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “อาจารย์ต้องการอะไรหรือครับ” หรือ “ไปพบกับเธอทำไมครับ”

๒๘ ผู้หญิงคนนั้นทั้งหมดนำเอาไว้ และเข้าไปบอกผู้คนในเมืองว่า ๒๙ “มาดูผู้ชายที่บอกอดีตของฉันได้สิ ไม่แน่ว่าเขาอาจจะ เป็นพระเมสสิยาห์ก็ได้” ๓๐ คนก็พากันออกจากเมืองไปหาพระเยซู

๓๑ ขณะ นั้น พวกศิษย์กำลังจะยืนคุยอยู่ พระเยซูว่า “อาจารย์ กินอะไรบ้างสิครับ”

๓๒ แต่พระองค์บอกว่า “เรามีอาหารที่พวกคุณไม่รู้จัก”

๓๓ พวกศิษย์ต่างก็ถามกันว่า “คงไม่มีใครแถวนี้เอาอาหารมาให้อาจารย์นะ”

๓๔ พระองค์จึงบอกกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการ ทำ ตามใจพระองค์ผู้ส่งเรามา และทำงานที่พระองค์ให้เราให้เสร็จ ๓๕ เมื่อหว่านเมล็ดพืช คุณพูดว่า ‘ต้องคอยอีกสี่เดือนถึงจะเก็บเกี่ยว’ แต่เราบอกให้คุณล้มตาขึ้นมาจากทุ่ง นาที่เต็มไปด้วยพืช ผล ซึ่งพร้อมแล้วที่จะให้เก็บเกี่ยวเดี๋ยว นี้ ๓๖ ตอนนี้นคนเก็บ เกี่ยวที่รับค่าจ้างอยู่ และพืช ผลที่เก็บรวบรวมมานี้ก็คือคนที่จะได้ รับชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ตั้ง นั้นทั้งคนปลูกและคนเก็บเกี่ยวก็มีความสุขร่วมกัน ๓๗ จะได้เป็นไปตามคำพูดที่ว่า ‘คนหนึ่งปลูก และอีกคนหนึ่งเก็บ เกี่ยว’ ๓๘ เราได้ส่งคุณไปเก็บเกี่ยวสิ่งที่ คุณไม่ได้ลงแรงปลูก คนอื่นเป็นคนลงแรงและคุณก็ได้ผลประโยชน์จากนาพักน้ำแรงของเขา”

๓๙ จากคำ พุดของผู้ หญิงคนนั้นที่บอกว่า “ชายที่บอกอดีตของฉันได้” ทำให้ชาวสะมาเรียจำนวนมากในเมืองนั้นมาไว้ วางใจในพระองค์ ๔๐ เมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์

* ๔:๑๐ น้ำที่ให้ชีวิต หรือ “น้ำแห่งชีวิต” อีกความหมายหนึ่งของคำนี้คือ “น้ำที่ไหลอยู่”

พวกเขาขอร้องให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขา พระองค์จึงพักอยู่ที่นั่นสองวัน ^{๔๑}คำพูดของพระองค์ ทำให้อีกหลายคนมาไว้ วางใจเฝ้าพระองค์

^{๔๒}ชาวเมืองบอกกับหญิงคนนั้นว่า “ตอนนี้พวกเราได้ไว้ วางใจพระเยซู ไม่ใช่เพราะได้ยินจากคุณเท่านั้น แต่เพราะได้ยินกับหูของเราเอง ตอนนี้เรารู้ว่าชายคนนี้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้อย่างแน่นอน”

พระเยซูรักษาลูกชายของข้าราชการ

(มธ. ๘:๕-๑๓; ลก. ๗:๑-๑๐)

^{๔๓}หลังจากนั้นสองวันพระเยซูเดินทางต่อไปที่แคว้นกาลิลี ^{๔๔}(พระเยซูเคยพูดว่า ผู้พูดแทนพระเจ้าจะไม่ได้ รับเกียรติในบ้านเมืองของตน) ^{๔๕}เมื่อพระองค์มาถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีต้องรับพระองค์เป็นอย่างดี เพราะพวกเขาเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทำในเทศกาลวันปลดปล่อยที่เมืองเยรูซาเล็ม (พวกเขาได้ไปร่วมงานที่นั่นด้วย)

^{๔๖}พระเยซูไปหมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่พระองค์เคยเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้า องุ่นมาก่อน ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอรนาอูม ลูกชายของเขากำลังป่วยหนัก ^{๔๗}เมื่อข้าราชการคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูเดินทางจากแคว้นยูเดียมาที่แคว้นกาลิลี เขามาขอร้องให้พระเยซูไปรักษาลูกของเขาที่เมืองคาเปอรนาอูม เพราะลูกของเขา กำลังจะตาย ^{๔๘}พระเยซูพูดกับเขาว่า “คนอย่างพวกคุณคงไม่เชื่อเราหรอก นอกจากจะให้เห็นเรื่องอัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์เสียก่อน”

^{๔๙}ข้าราชการคนนั้นบอกพระองค์ว่า “ท่านครับ ช่วยไปก่อนที่ลูกของผมจะตายด้วยเถิด”

^{๕๐}พระเยซูบอกว่า “กลับบ้านไปเถอะ ลูกคุณหายดีแล้ว” เขาก็เชื่อในคำพูดของพระเยซู แล้วกลับไป ^{๕๑}ในระหว่างทางนั้นเขาก็

ได้พบกับพวกคนใช้ของเขาที่มาส่ง ข่าวว่าลูกชายของเขาหายเป็นปกติแล้ว

^{๕๒}เขาถามพวกคนใช้ว่าลูกชายของเขาหายป่วยตอนไหน

พวกคนใช้ตอบว่า “หายไข้เมื่อวานนี้ตอนบ่ายโมงครึ่ง”

^{๕๓}พ่อของเด็กก็รู้ว่าเป็นเวลาเดียวกับที่พระเยซูพูดว่า “ลูกคุณหายดีแล้ว” ดังนั้นตัวเขาและทุกคนในบ้านเขาได้ไว้ วางใจในพระเยซู

^{๕๔}นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งที่สองที่พระเยซูทำตั้งแต่ออกจากแคว้นยูเดียมาที่แคว้นกาลิลี

พระเยซูรักษาคนป่วยที่สระน้ำ

^{๕๕}หลังจากนั้นก็ถึงช่วงเทศกาลของชาวยิว พระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ใกล้ๆกับประตูแกะในเมืองเยรูซาเล็ม มีสระน้ำอยู่แห่งหนึ่งชื่อเป็นภาษาอารเมค ว่า “เบธซาธา” ^{๕๖}รอบๆสระน้ำนั้นมีศาลาอยู่ห้าหลัง ^{๕๗}ภายในศาลามีคนเจ็บป่วยนอนอยู่เต็มไปหมด รวมทั้งคนตาบอด คนง่อย และคนเป็น อัมพาต ^{๕๘}มีชายคนหนึ่ง ที่ป่วยมานานถึงสามสิบแปดปี ^{๕๙}เมื่อพระเยซูเห็นเขานอนอยู่ที่นั่น ก็รู้ว่าเขาป่วยมานานแล้ว พระองค์ถามเขาว่า “อยากจะหายไหม”

ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านครับ ตอนที่น้ำในสระกระเพื่อมก็ไม่มีใครเอาผมลงไป แต่พอผมจะลงไปคนอื่นก็แย่งลงไปก่อน”

พระเยซูสั่งเขาว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ” ^{๖๐}เขาหายทันที เขาเก็บที่นอนแล้วเดินไป

วันนั้นเป็นวันหยุด ทางศาสนา ^{๖๑}พวกชาวยิวพูดกับชายที่หายป่วยว่า “รู้รีเปล้านัน ผิดกฎวันหยุด ทางศาสนา ที่เที่ยวเดินหอบที่นอนไปไหนมาไหน”

^{๖๒}ชายคนนั้นตอบว่า “คนที่รักษาผมเป็นคนบอก ว่า ‘เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ’”

^{๖๓}พวกยิวจึงถามเขาว่า “ใครเป็นคนบอกให้เก็บที่นอนแล้วเดิน”

^{๕๒:๒} ภาษาอารเมค เป็นภาษาพูดของชาวยิวในเขตปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู

^{๕๕:๒} เบธซาธา หรือเรียกว่า เบธเอสดา

^{๕๘:๓} ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มลงไปว่า “และพวกเขาก็ได้รอให้น้ำกระเพื่อม”

^{๕๙:๔} ข้อนี้ สำเนากรีกตอนหลังบางฉบับได้เพิ่มคำอธิบายคือ “บางครั้งทูตขององค์เจ้าชีวิตลงมาบนหน้า และคนแรกที่ลงไปในสระนั้นก่อน ก็หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่”

๑๓ แต่ชายคนนั้นไม่รู้ว่าเป็นคนรักษา เขา เพราะพระ เยชู ได้หายเข้าไปในฝูง ชนที่อยู่ทีนั้นเสียก่อน

๑๔ ต่อ มาพระ เยชู ได้เจอชายคนเดิม นั้นในวิหาร และพูดกับเขาว่า “ตอน นี้คุณหายแล้วอย่าทำบาปอีกล่ะ จะได้ไม่มีเรื่องเล่าร้ายกว่านี้เกิดขึ้นกับคุณอีก”

๑๕ ชายคนนั้นก็จากไป และไปบอกพวกยิวว่า พระเยชูคือผู้ที่รักษาเขาจนหาย

๑๖ พวก ยิว จึงเริ่มคิดที่จะทำร้ายพระ เยชู เพราะพระองค์ทำสิ่งเหล่านี้ นี้ในวัน หยุด ทางศาสนา

๑๗ พระ เยชูบอกพวกยิวว่า “พระบิดาของเราไม่เคยหยุดทำงาน แล้วทำไมเราจะต้องหยุดด้วย” ๑๘ ทำให้พวก ยิวยิ่งพยายามมากขึ้นที่จะฆ่าพระองค์ เพราะนอกจากพระองค์ จะทำผิดกฎวันหยุดทางศาสนาแล้ว พระองค์ ยังเรียกพระเจ้าเป็นพระ บิดาของตัวเอง อีกด้วย ซึ่งเท่ากับเป็นการ ทำตัวเสมอกับพระเจ้า

พระเยชูได้รับอำนาจจากพระเจ้า

๑๙ พระเยชูบอกพวกยิวว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า พระ บุตรจะทำอะไรตามใจตัว เองไม่ได้เลย เขาจะทำได้แต่สิ่งที่เขาเห็นพระ บิดาทำเท่านั้น พระ บิดาทำอะไร พระ บุตรก็จะทำสิ่งนั้นด้วย ๒๐ พระ บิดารักพระ บุตร และให้พระ บุตรเห็นทุกอย่างที่พระองค์ทำ พระ บิดาจะแสดงบางสิ่งให้พระ บุตรเห็น เป็นสิ่งที่พระองค์จะให้พระ บุตรทำ ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าการ รักษาชายคน นี้เสีย อีก แล้วพวก คุณจะตกตะลึง ๒๑ พระ บิดาทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่ พระ บุตรก็ให้ชีวิตกับใครที่พระองค์อยากช่วยได้เหมือนกัน ๒๒ พระ บิดาไม่ได้ตัดสิน ลงโทษใคร แต่ได้มอบสิทธิ อำนาจทั้งหมดในการ ตัดสินลงโทษให้กับพระ บุตร ๒๓ เพื่อทุกคนจะได้ให้เกียรติพระ บุตรนั้น เหมือนกับที่พวกเขาให้เกียรติพระบิดา คนที่ไม่ให้เกียรติพระ บุตรก็เท่ากับไม่ให้เกียรติพระบิดาผู้ส่งพระบุตรมาด้วย

๒๔ เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ฟังคำ พูดเรา และไว้วางใจพระองค์ผู้ส่งเรามา ก็มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป และเขาจะไม่ถูกตัดสิน ลงโทษ เขาได้ผ่าน พันความ ตายไปสู่ชีวิตแล้ว ๒๕ เราจะบอกให้รู้ว่าเวลานั้นกำลังมาและตอน นี้ก็มาถึงแล้วที่คนตายจะได้ยิน

เสียงของพระบุตรของพระเจ้า แล้วคนที่เชื่อฟังก็จะมีชีวิต ๒๖ พระ บิดามีฤทธิ์อำนาจที่จะให้ชีวิต และพระองค์ทำให้พระ บุตรมีฤทธิ์อำนาจที่จะให้ชีวิตเหมือนกัน ๒๗ พระ บิดาให้พระ บุตรมีสิทธิที่จะเป็นผู้ พิพากษาด้วย เพราะพระ บุตรนั้นเป็นบุตรมนุษย์ ๒๘ พวกคุณไม่ต้องแปลก ใจในเรื่อง นี้หรอก เพราะเวลาที่ทุกคนตายทั้งหมดจะได้ยินเสียง บุตรมนุษย์ใกล้จะมาถึงแล้ว ๒๙ แล้วพวกเขาจะออกมาจากอโมงค์ฝังศพ คนที่ทำดีก็จะฟื้น ขึ้นมามีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ส่วนคนที่ทำชั่วก็จะฟื้น ขึ้นมาเพื่อรับการตัดสิน ลงโทษ”

ผู้ที่เป็นพยานให้กับพระเยชู

๓๐ “เราทำอะไรเองไม่ได้ เราได้ยินจากพระเจ้ามาอย่างไร เรา ก็ตัดสินไปอย่าง นั้น และคำ ตัดสินของเรานั้นก็ถูก ต้อง เพราะเราไม่อยากตามใจตัว เอง แต่อยากตามใจพระเจ้าที่ส่งเรามา

๓๑ ถ้าเราเป็นพยานให้กับตัว เอง สิ่งที่เราพูดก็เชื่อ ถือไม่ได้ ๓๒ แต่ยังมีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้กับเรา เรา รู้ว่าสิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับ เรานั้นเป็นความจริง”

๓๓ “พวกคุณได้ส่งคนไปถามยอห์นเกี่ยวกับตัวเรา และยอห์นก็ได้บอกความจริงกับพวก เขา ๓๔ เราไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์มาเป็นพยานให้กับเราหรอก แต่เราพูด ถึงเรื่องนี้เพราะอยากให้คุณเชื่อและรอด ๓๕ ยอห์นเป็นเหมือนตะเกียงที่จุดให้แสง สว่างอยู่ พวก คุณก็มีความสุขกับแสง สว่างนั้นอยู่พักหนึ่ง

๓๖ แต่เรามีพยานที่ยิ่ง ยิ่งกว่ายอห์นอีก นั่นก็คืองานต่างๆที่เรา กำลังทำอยู่นี้ ซึ่งเป็นงานที่พระบิดาให้เราทำให้เสร็จ งานนี้พิสูจน์ว่าพระบิดาส่งเรามา ๓๗ พระบิดาผู้ส่งเรามาเป็นพยานให้เราด้วย พวกคุณไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูป ร่างหน้าตาของพระองค์ ๓๘ คำ พูดของพระองค์ ไม่อยู่ในตัวคุณ เพราะพวกคุณไม่ไว้วางใจผู้ที่พระบิดาส่งมา ๓๙ พวกคุณศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียด เพราะคิดว่ามันจะให้คุณมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป พระ คัมภีร์นั้นได้พูดถึงเรา ๔๐ แต่พวกคุณกลับไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป

๔๑ เราไม่สนใจคำชมจากมนุษย์ ๔๒ แล้วเรารู้ตัวว่า พวกคุณไม่ได้รับพระเจ้าจริงๆ หรือ ๔๓ เรามาพูด แทนพระบิดาผู้ที่เราส่งมา พวกคุณกลับไม่ยอมรับเรา แต่เวลามีบางคนมาพูดเพื่อตัวเอง พวกคุณกลับยอมรับเขา ๔๔ พวกคุณจะไม่วางใจเราได้อย่างไร ในเมื่อคุณชอบคำชมจากพระเจ้าด้วยกัน แต่ไม่ยอมได้คำชมจากพระเจ้าเพียง แห่องค์เดียว ๔๕ อย่าคิดว่าเราจะเป็นคนฟ้องคุณต่อหน้าพระบิดา โมเสสคนที่คุณคาดหวังว่าจะช่วยคุณนั้นแหละ จะเป็นคนที่ฟ้องคุณเอง ๔๖ ถ้าคุณเชื่อโมเสสจริงๆ คุณก็จะเชื่อเราด้วย เพราะโมเสสได้เขียนถึงเรา ๔๗ ถ้าคุณไม่เชื่อในสิ่งที่โมเสสเขียน แล้วคุณจะเชื่อในสิ่งที่เราพูดได้ยังไง”

พระเยซูเลี้ยงคนกว่าห้าพัน

(*มธ. ๑๔:๑๓-๒๑; มก. ๖:๓๐-๔๕; ลก. ๙:๑๐-๑๗*)

๖ ๑ หลังจากนั้นพระเยซูข้ามไปอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบกาลิลี (หรือทะเลสาบทีเบเรียส) ๒ มีคนมากมายติดตามพระองค์ไป เพราะพวกเขาเห็นพระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ตอนรักษาคนป่วย ๓ พระเยซูขึ้นไปบนภูเขา แล้วนั่งอยู่กับพวกศิษย์ของพระองค์ ๔ ตอนนั้นใกล้จะถึงเทศกาลวันปลดปล่อยของชาวยิวแล้ว

๕ เมื่อพระองค์เงยหน้าขึ้นก็เห็นคนมากมายพากันมาหาพระองค์ พระองค์พูดกับฟีลิปว่า “พวกเราจะไปซื้ออาหารที่ไหนถึงจะพอเลี้ยงคนทั้งหมดนี้” ๖ (พระเยซูถามเพื่อลองใจฟีลิป เพราะพระองค์รู้อยู่แล้วว่า จะทำอย่างไร)

๗ ฟีลิปตอบว่า “เงินค่าแรงเกือบแปดเดือนก็ยังไม่พอซื้ออาหารให้คนพวกนี้กินกัน คนละนิดคนละหน่อยได้เลยครับ”

๘ ศิษย์อีกคนหนึ่งชื่ออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตรบอกพระองค์ว่า ๙ “มีเด็กชายคนหนึ่งที่นี่ มีขนมปังบาร์เลย์อยู่ห้าก้อน กับปลาลูกสองตัวครับ แต่แค่นี้จะไปพออะไรกับคนตั้งมากมายขนาดนี้”

๑๐ พระเยซูบอกพวกศิษย์ว่า “บอกให้พวกเขาที่นั่งลง” (ที่นั่นมีหญ้าขึ้นเต็มไปหมด) แล้วทุกคนก็นั่งลง (มีผู้ชายประมาณห้าพันคนในฝูงชนนั้น) ๑๑ พระเยซูเอาขนมปังของเด็กน้อยคนนั้นมา เมื่อขอบคุณพระเจ้าเสร็จแล้ว ก็แบ่งขนมปังแจกให้กับทุกคนที่นั่งอยู่ที่พื้นนั้นอย่างมือนั้น และพระองค์ก็หยิบปลาามาทำอย่างเดียวกัน

๑๒ เมื่อผู้คนกินกันจนอิ่มแล้ว พระองค์สั่งพวกศิษย์ว่า “เก็บขนมปังที่เหลือให้หมด จะได้ไม่เสียของ” ๑๓ พวกศิษย์ก็เก็บเศษที่เหลือจากขนมปังห้าก้อนนี้ได้สิบสองเซ่งเต็มๆ

๑๔ เมื่อคนพวกนี้เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์ทำ เขาเริ่มพูดกันว่า “คนนี่ต้องเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นที่ว่าจะมาในโลกนี้แน่ๆ”

๑๕ เมื่อพระเยซูรู้ว่าพวกเขาจะมาบีบบังคับให้พระองค์ไปเป็นกษัตริย์ของพวกเขา พระองค์ก็หลบขึ้นไปบนภูเขาเพียงคนเดียว

พระเยซูเดินบนน้ำ

(*มธ. ๑๔:๒๒-๒๗; มก. ๖:๔๕-๕๒*)

๑๖ พอดตกเย็นพวกศิษย์ของพระองค์ไปที่ทะเลสาบ ๑๗ พวกเขาหลงเรือและเริ่มข้ามฟากไปที่เมืองคาเปอรนาอุม ตอนนั้นมืดแล้ว แต่พระเยซูยังไม่ได้มาหาพวกเขา ๑๘ เกิดพายุขึ้นทำให้คลื่นในทะเลสาบบนป่วนรุนแรงมาก ๑๙ หลังจากที่พวกศิษย์พายเรือออกจากฝั่งมาได้ประมาณห้าถึงหกกิโลเมตร พวกเขาเห็นพระเยซูกำลังเดินอยู่บนน้ำตรงมาที่เรือ พวกเขาต่างก็ตกใจกลัว ๒๐ แต่พระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “นี่เราเอง ไม่ต้องกลัว” ๒๑ พวกเขา ก็ตกใจและรับพระองค์ขึ้นมาบนเรือ แล้วเรือก็ถึงฝั่งที่พวกเขาจะไปทันที

ผู้คนตามหาพระเยซู

๒๒ วันต่อมาฝูงชนที่ยังคงอยู่ในบริเวณที่พระเยซูเลี้ยงอาหารนั้น ต่างก็รู้ว่าที่นั่นมีเรืออยู่แค่ลำเดียว และพวกศิษย์ลงเรือลำนั้นไปแล้ว พระเยซูไม่ได้ไปด้วย พวกเขาจึงไปตามหาพระเยซูกันเป็นการใหญ่ ๒๓ มีเรือบางลำมาจากทีเบเรียสเข้าไปจอดที่ฝั่งใกล้ๆ

*๖:๗ **เงินค่าแรงเกือบแปดเดือน** คือ สองร้อยเหรียญเดนาเรียน หนึ่งในเหรียญเดนาเรียนมีค่าเท่ากับค่าแรงของคนงาน ๑ วัน

กับที่พวกเขาได้กินอาหารกัน คือหลังจากที่ พระ เยชูองค์เจ้าชีวิตได้ขอบคุณพระเจ้าแล้ว ^{๒๔}เมื่อประชาชนเห็นว่าทั้งพระเยชู และพวก ศิษย์ไม่ต้องอยู่ที่นั่น พวกเขาจึงลงเรือไปตาม หาดพระองค์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พระเยชูคือขนมปังแห่งชีวิต

^{๒๕}เมื่อพวกเขาพบพระ เยชูที่อีกฝั่งหนึ่ง ของทะเลสาบ พวกเขา ก็ถามพระองค์ว่า “อาจารย์มาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

^{๒๖}พระ เยชูตอบว่า “เราขอพูดตรงๆนะ ที่ พวก คุณตามหาเรา ไม่ใช่เป็นเพราะเข้าใจ อย่างต้องแท้แล้วถึงสิ่งอัศจรรย์ที่พวกคุณ ได้เห็น แต่เป็นเพราะได้กินอาหารจนอึด หนาสำราญต่างหาก ^{๒๗}อย่าทำงานเพื่อจะ ได้อาหารที่เน่า เสีย แต่ให้ทำงานเพื่อจะได้ อาหารทิพย์ที่ให้ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอด ไป บุตรมนุษย์จะให้อาหาร ทิพย์นั้นกับพวก คุณ เพราะพระเจ้าพระบิดาให้สิทธิอำนาจกับ บุตรมนุษย์ที่จะทำสิ่งนี้”

^{๒๘}พวกเขาถามพระองค์ว่า “แล้วพวกเร ควรจะทำงานอะไรละ พระเจ้าถึงจะพอใจ”

^{๒๙}พระ เยชูตอบว่า “งานที่จะทำให้พระเจ้า พอใจคือ การไว้ วางใจคนๆหนึ่งที่พระเจ้าส่ง มา”

^{๓๐}พวก เขาถามอีกว่า “อาจารย์จะทำสิ่ง อัศจรรย์อะไรให้ดูละ เพื่อที่เราจะได้เชื่อว่า พระเจ้าส่งอาจารย์มา ตกลงว่าจะทำอะไรให้ ดูละ ^{๓๑}บรรพบุรุษของพวกเราเคยกินมานา ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้งตามที่พระ คัมภีร์ เขียนไว้ว่า ‘เขาได้ให้ขนมปังจากสวรรค์กับ พวกเรา’” *

^{๓๒}พระ เยชูพูดว่า “จริงๆแล้วโมเสสไม่ได้ เป็นคนที่ให้ขนมปังจากสวรรค์นั้นกับคุณ หรอก แต่เป็นพระ บิดาของเราต่าง หากที่ กำลังให้อาหารอันแท้จริงจากสวรรค์กับคุณ

^{๓๓}เพราะขนมปังจากพระเจ้า นั่นก็คือคนที่ลง มาจากสวรรค์ และให้ชีวิตกับโลกนี้”

^{๓๔}พวกเขาจึงว่า “ท่านครับ ถ้าอย่างนั้น ให้ ขนมปังนั้นกับพวกเราตลอดไปด้วยเถอะ”

^{๓๕}พระ เยชูพูดว่า “ตัวเรานี้แหละคือ ขนมปังที่ให้ชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิวอีก เลย และคนที่ไว้ วางใจเราจะไม่กระหายน้ำ

อีกเลย ^{๓๖}แต่ก็อย่างที่เรารู้แล้ว พวกคุณ ได้เห็นเราแล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมไว้ วางใจเรา อยู่ดี ^{๓๗}ทุกคนที่พระ บิดายกให้กับเรา ก็จะ มาหาเรา และใครก็ตามที่มาหาเรา เราจะไม ไล่เขาไปจากเราเลย ^{๓๘}เพราะเราไม่ได้ลงมา จากสวรรค์เพื่อทำตามใจตัว เอง แต่มาเพื่อ ทำตามใจของพระองค์ผู้ ที่ส่งเรามา ^{๓๙}นี่คือ สิ่งที่พระบิดาผู้ ที่ส่งเรามาอยากให้เราทำ คือ ให้เก็บรักษาทุกคนที่พระองค์ยกให้กับเราไว้ ไม่ให้สูญหายไปสักคนเดียว และทำให้เขา ฟิ้น ขึ้นนามีชีวิตในวันสุดท้าย ^{๔๐}พระ บิดา ของเราอยากให้ทุกคนที่เห็นพระ บุตรและไว้ วางใจพระ บุตรนั้น มีชีวิตกับพระเจ้าตลอด ไป และเราจะทำให้พวกเขาฟิ้น ขึ้นนามีชีวิต ในวันสุดท้าย”

^{๔๑}พวกยิวเริ่มบ่นพึมพำกันเรื่องที่พระเยชู พูดว่า “เราคือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์”

^{๔๒}พวกยิวพูดกันว่า “นี่มันเจ้าเยชู ลูกของโย เซฟ ที่เรารู้จักทั้ง พ่อและ แม่ของมันไม่ใช่ หรือ โธ่เอ๊ย แล้วมันพูดได้อย่างไรว่า ‘เราลง มาจากสวรรค์’”

^{๔๓}พระ เยชูพูดขึ้นว่า “เลิกบ่นกันได้แล้ว

^{๔๔}ไม่มีใครมาหาเราได้ นอกจากว่าพระ บิดา ผู้ส่งเรามาจะพาเขามาหาเรา และเราจะทำ ให้เขาฟิ้น ขึ้นนามีชีวิตในวันสุดท้าย ^{๔๕}ผู้พูด แทน พระเจ้าเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าจะส่ง สอน พวกเราทุกคน’ ทุกคนที่ได้ฟังและเรียน รู้ จากพระ บิดาก็จะมาหาเรา ^{๔๖}(ไม่มีใครเคย เห็นพระ บิดา นอกจากผู้ที่มาจากพระ บิดาผู้ เคยเห็นพระองค์) ^{๔๗}เราจะบอกให้รู้ว่า คน ที่ไว้ วางใจเราก็มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ^{๔๘}เราเป็นขนมปังที่ให้ชีวิต ^{๔๙}บรรพบุรุษ ของพวกคุณได้กินมานาในที่เปล่าเปลี่ยว แห่ง แล้ง สุดท้ายพวกเขาก็ตายกันไปหมด

^{๕๐}แต่คนไหนกินขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ คนนั้นจะไม่ตายอีกเลย ^{๕๑}เราเป็นขนมปัง จากสวรรค์ที่ให้ชีวิต คนที่กินขนมปัง นี้จะมี ชีวิตอยู่ตลอดไป ขนมปัง นี้คือเนื้อ หนึ่งของ เรา ที่เราจะให้เพื่อคนในโลกนี้จะได้มีชีวิต”

^{๕๒}พวกยิวก็เริ่มเถียงกันเองว่า “ผู้ชายคน นี้จะเอาเนื้อ หนึ่งของเขาให้พวกเรากินได้ยัง ไง” ^{๕๓}พระ เยชูพูดกับพวกเขาว่า “เราจะ บอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณไม่กินเนื้อ หนึ่ง และ

* ๖:๓๑ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๗๘:๒๔
 † ๖:๔๕ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๕๔:๑๓

ไม่ดื่มเลือดของบุตรมนุษย์ คุณก็ไม่มีชีวิตที่แท้จริง ^{๕๔} คนที่กินเนื้อและดื่มเลือดของเราจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป เราจะให้เขาฟื้น ขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย ^{๕๕} เพราะเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และเลือดของเราก็เป็นเครื่อง ดื่มแท้ ^{๕๖} คนที่กินเนื้อและดื่มเลือดของเราก็เป็นหนึ่งเดียวกับเรา และเราก็เป็นหนึ่งเดียวกับเขา ^{๕๗} พระบิดาผู้มีชีวิตอยู่ส่งเรามา และเรามีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะพระบิดา ดังนั้นคนที่กินเนื้อเลือดของเราจะมีชีวิตอยู่ได้เพราะเราเหมือนกัน ^{๕๘} นี่คือนขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ ซึ่งไม่เหมือนกับมานาที่บรรพบุรุษของพวกคุณได้กิน แล้วสุดท้ายก็ยังคงต้องตายกัน แต่คนที่ได้กินขนมปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป” ^{๕๙} พระเยซูพูดเรื่องเหล่านี้ ขณะที่พระองค์กำลังสอนอยู่ในที่ประชุมชาวยิวในเมืองคาเปอร์นาอุม

ศิษย์จำนวนมากเลิกติดตามพระองค์

^{๖๐} เมื่อศิษย์หลายคนได้ยินเรื่องเหล่านี้ ก็บ่นกันว่า “ใครจะไปยอมรับคำ สอนยากๆ อย่าง นี้ได้” ^{๖๑} พระเยซูรู้ว่าพวก ศิษย์กำลังบ่นกันถึงเรื่องนี้ พระองค์จึงถามว่า “คำสอนเหล่านี้ ทำให้พวกคุณตะลึง งันไปเลยหรือ ^{๖๒} แล้วพวก คุณจะว่ายังไง ถ้าได้เห็นบุตรมนุษย์ขึ้นไปสวรรค์ที่พระองค์เคยอยู่มาก่อน ^{๖๓} ไม่ใช่พละ กำลังของมนุษย์ที่เป็นผู้ให้ชีวิต แต่เป็นพระวิญญูญาณของพระเจ้า คำพูดที่เราได้บอกพวกคุณนี้ แหละ จะนำพระ วิญญูญาณของพระเจ้ามาให้กับคุณ เป็นพระ วิญญูญาณที่ให้ชีวิต ^{๖๔} แต่พวกคุณบาง คนก็ไม่เชื่อ” (ตั้งแต่เริ่ม แรกพระ เยชูก็รู้ว่าพวกไหนจะไม่เชื่อ และคนไหนที่จะหัก หลังพระองค์) ^{๖๕} แล้วพระองค์พูดว่า “ก็เพราะอย่างนี้เราถึงบอกคุณว่า ไม่มีใครมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาจะทำให้เขาสามารถมาได้”

^{๖๖} หลัง จากที่พระ เยชูพูดอย่างนั้น ศิษย์จำนวนมากก็ทิ้งพระเยซูไป

^{๖๗} แล้วพระเยซูถามศิษย์เอกทั้งสิบสองคนว่า “พวกคุณคงจะไม่ทิ้งเราไปด้วยมั้ง”

^{๖๘} ซีโมน เปโตรตอบพระองค์ว่า “จะให้เราทิ้งที่อาจารย์ไปหาใครอีกล่ะครับ อาจารย์มีคำ พูดที่ให้ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ^{๖๙} พวกเราเชื่อและรู้แล้วว่าอาจารย์เป็นองค์พระผู้สถิตลึทธิของพระเจ้า”

^{๗๐} พระ เยชูตอบพวกเขาว่า “เราเป็นคนเลือกพวกคุณทั้งสิบ สองคนมาเองถูกไหม แต่คนหนึ่งเ็นพวก คุณเป็นมารร้าย” ^{๗๑} (พระองค์หมายถึงยูดาส ลูกของซีโมน อิศคาริโอท เพราะเขาจะหักหลังพระองค์ แม้ว่าเขาเป็นศิษย์ เอกคนหนึ่งเ็นสิบ สองคนนั้นก็ ตาม)

พระเยซูและพี่น้องของพระองค์

๗ ^{๗๒} หลัง จากนั้นพระ เยชูเดิน ทางไปที่แคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ออกไปแคว้นยูเดีย เพราะพวก ยิวอ้างที่จะฆ่าพระองค์ ^{๗๓} ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาล อยู่ เพิ่งแล้ว ^{๗๔} น้องๆของพระ เยชูจึงบอกพระองค์ว่า “พี่น้องจะไปแคว้นยูเดีย เพื่อพวก ศิษย์ของพี่จะได้เห็นสิ่ง อัจศจรรย์ต่างๆที่พี่กำลังทำอยู่ด้วย ^{๗๕} คนที่อยากจะมีชื่อเสียงเขาไม่แอบทำอะไรลับๆหรือก ไหนๆก็ทำสิ่งต่างๆเหล่านี้แล้ว แสดงตัวให้โลกรู้ไปเลยสิ” ^{๗๖} (แม้แต่น้องๆของพระองค์ก็ยังไม่เชื่อพระองค์) ^{๗๗} พระเยชูตอบว่า “เวลา นี้ยังไม่เหมาะสำหรับพี่ แต่สำหรับน้องๆเวลาไหนก็เหมาะทั้ง นั้น ^{๗๘} คนในโลก นี้เขาไม่เกลียดพวกน้องหรือก เพราะไม่รู้จะเกลียดไปทำไม แต่เขาเกลียดพี่เพราะพี่บอกพวกเขาอยู่เสมอว่า การกระทำของพวกเขานั่นชั่ว ร้าย ^{๗๙} พวกน้องไปกินเองเถอะ พี่ยังไม่ไปหรือก เพราะยังไม่ถึงเวลา” ^{๘๐} หลังจากที่เขาพูดอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็อยู่ที่แคว้นกาลิลีต่อไป

^{๘๑} หลัง จากที่น้องๆของพระองค์ไปร่วมงานเทศกาลกันแล้ว พระองค์ก็แอบไปที่หลัง โดยไม่ให้ใครรู้ ^{๘๒} พวกผู้นำชาวยิวต่างมองหาพระองค์ในงาน และถามกันว่า “ไอ้หมอนั่นอยู่ที่ไหน”

^{๘๓} ผู้คนหุบหีบกันมากเกี่ยว กับพระ เยชู บางคนว่า “เขาเป็นคนดีนะ” แต่บาง คนว่า “ไม่หรือก เขาเป็นนักต้มตุ๋น” ^{๘๔} แต่ไม่มีใครกล้าพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกผู้นำชาวยิว

พระเยซูสั่งสอนในเยรูซาเล็ม

^{๘๕} เมื่อถึงช่วงกลางเทศกาลอยู่เพ็ง พระเยชูได้เข้าไปในบริเวณวิหาร และเริ่มสั่งสอนประชาชน ^{๘๖} พวกหัวหน้าชาวยิวต่างรู้สึกแปลก ใจในคำ สอนของพระองค์ จึงพูดว่า

“ทำไมเขารู้มากอย่างนี้ล่ะ ในเมื่อเขายังไม่เคยเรียนกับครูคนไหนมาก่อนเลย”

๑๖ พระเยซูตอบว่า “คำสอนของเราั้นไม่ใช่ของเราเอง แต่มาจากพระองค์ผู้ ที่ส่งเรามา ๑๗ คนใหญ่มีใจที่ยากท่าตามใจพระเจ้า คนนั้นก็จะมีว่าสิ่งที่เราสอนนั้นมาจากพระเจ้าหรือเราพูดขึ้นมาเองกันแน่ ๑๘ คนที่พูดตามใจตัว เองก็พยายามหาข้อ เสี่ยงใส่ตัว แต่คนที่พยายามหาข้อเสี่ยงให้กับผู้ที่ส่งเขามา คน นั้นแหละเป็นคนจริงใจที่ไม่หลอกลวงใคร ๑๙ โมเสสให้กฎ ปฏิบัติกับพวก คุณ แต่พวกคุณก็ไม่ได้ทำตามกฎนั้นสักคน แล้วทำไมพวกคุณถึงได้พยายามจะฆ่าเรา”

๒๐ พวกนั้นจึงตอบว่า “แกถูกผีสิงแล้ว ใครกันที่พยายามจะฆ่าแก”

๒๑ พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “เราทำสิ่งอัศจรรย์อย่างหนึ่งในวัน หยุด ทาง ศาสนา พวก คุณก็พากันตก ตะลึงเพราะเรื่องนั้น ๒๒ โมเสสให้กฎ ปฏิบัติกับคุณเรื่องการ ทำ พิธี ชลิม (ความจริงแล้ว บรรพบุรุษของพวกคุณ ได้ทำพิธี ชลิมมาตั้ง นานแล้วก่อนโมเสสเสียอีก) และถ้าวันนี้คุณจะต้องทำพิธี ชลิมตรงกับวัน หยุด ทาง ศาสนาพอดี พวกคุณก็ยังทำ พิธี ชลิมให้ลูกชายของคุณอยู่ดี ๒๓ ถ้าคุณทำ พิธี ชลิมให้กับลูกชายเพื่อจะได้ไม่ผิดกฎของโมเสส แล้วพวก คุณจะมาโกรธ แค้นเราที่รักษาคนทั้งคนให้หายในวัน หยุด ทาง ศาสนาทำไม ๒๔ เลิกตัดสินอย่างผิวเผินได้แล้ว แต่ให้ตัดสินอย่างถูกต้อง”

พระเยซูคือพระคริสต์หรือไม่

๒๕ บาง คนในเมืองเยรูซาเล็มถามกันว่า “คน นี้ไม่ใช่หรือที่พวก ผู้นำพยายามจะฆ่า ๒๖ แต่ดูสิ เขากำลังพูดอยู่กลางที่สาธารณะ และพวกผู้นำก็ไม่ได้ว่าอะไรเขาเลย หรือเป็นไปได้อย่างไรที่พวกผู้นำตัดสินใจกันแล้วว่าเขาคือพระคริสต์ ๒๗ แต่พวกเราเห็นว่าคนนี้มาจากไหน ถ้าพระคริสต์ตัวจริงมาละก็ จะไม่มีใครรู้หรือกว่าพระองค์มาจากไหน”

๒๘ ขณะที่พระ เยซูสอนอยู่ในบริเวณวิหาร พระองค์ตะโกนให้ทุกคนได้ยินว่า “ใช่ แล้ว

พวกคุณรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เราไม่ได้มาเอง มีผู้หนึ่งที่ส่งเรามาจริงๆ พวกคุณไม่รู้จักพระองค์ผู้ นั้น ๒๙ แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ส่งเรามา”

๓๐ พวกเขายังพยายามที่จะจับพระเยซู แต่ไม่มีใครจับตัวพระองค์ได้เพราะยังไม่ถึง เวลาของพระองค์ ๓๑ แต่ก็มีคนเป็นจำนวนมากในฝูง ชนนั้นที่เชื่อพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์มา พระองค์จะทำสิ่งอัศจรรย์ มากกว่าที่ชายคนนั้นทำหรือ”

พวกยิวหาโอกาสจับพระเยซู

๓๒ เมื่อพวกพาริสีได้เห็นว่ามีคนเป็นจำนวนมากแอบซบซิบ กันเรื่องพระ เยซูอยู่ หัวหน้า นักบวชและพวกพาริสีส่งเจ้าหน้าที่ของวิหารไปจับตัวพระเยซู ๓๓ พระเยซูพูดว่า “เราจะอยู่กับพวกคุณอีกสักพักหนึ่ง แล้วก็กลับไปหาพระองค์ผู้ ที่ส่งเรามา ๓๔ พวก คุณจะตามหาเรา แต่จะหาไม่เจอ เพราะพวกคุณไม่สามารถไปในที่ที่เรากำลังจะไป”

๓๕ พวก ผู้นำชาว ยิวถามกันว่า “เขาจะไปไหนหรือ ที่พวกเราจะหาเขาไม่เจอ เขาจะไปหาคนของพวกเราที่เมืองกรีกและสอนพวก คน กรีกที่นั่นหรือ ๓๖ แล้วเขาหมาย ถึงอะไรนะ ตอนที่เขาพูดว่า ‘คุณจะมาหาเราแต่จะหาไม่เจอ’ และ ‘พวกคุณไม่สามารถไปในที่ที่เรากำลังจะไป’”

พระเยซูพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์

๓๗ ในวัน สุดท้ายของเทศกาล อยู่ เฟิง ซึ่งเป็นวันสำคัญที่สุด พระ เยซูยืนขึ้นและพูด เสี่ยงดั่งว่า “ถ้าใครหิวน้ำ ก็ให้มาหาเราและดื่มน้ำ ๓๘ คนที่ไว้ วางใจเราก็จะมีน้ำธารของนาที่ให้ชีวิตไหลออกมาจากหัวใจของเขา เหมือนกับที่พระ คัมภีร์บอก” ๓๙ พระ เยซู กำลังพูดถึงพระ วิญญาณ ซึ่งภาย หลังคนที่ไว้ วางใจพระองค์จะได้ รับ แต่ที่ยังไม่มีใครได้ รับตอน นี้ เพราะพระ เยซูยังไม่ตายและยังไม่ได้ฟื้น ขึ้นมารับเกียรติอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

ประชาชนเถียงกันเรื่องพระเยซู

๔๐ เมื่อประชาชนได้ยินสิ่งที่พระเยซูพูด ก็มีบาง คนพูดว่า “ชายคน นี้เป็นผู้ พุด แทนพระเจ้าคนหนึ่งที่คนรอคอยแน่ๆ”

๔๑ คนอื่นๆพูดว่า “เขาเป็นพระคริสต์”

แต่บาง คนแย้งว่า “พระ คริสต์จะมาจาก แคว้นกาลิลีได้ยังไง ๔๒ พระ คัมภีร์บอกว่ พระ คริสต์จะมาจากครอบครัวของดาวิด และมาจากหมู่บ้านเบธเลเฮม เมืองที่ดาวิด เคยอยู่ไม่ใช่หรือ” ๔๓ จึงเกิดการแตกแยกกัน ขึ้นในหมู่ประชาชนเพราะตกลงกันไม่ได้ใน เรื่องของพระเยซู ๔๔ บาง คนอยากจะจับกุม พระองค์ แต่ก็ไม่มีใครกล้าทำ

ผู้นำชาวยิวไม่ไว้วางใจพระเยซู

๔๕ ตั้ง นั้นเจ้า หน้าทีของวิหารกลับไปหา พวก ผู้นำ นักบวช และพวก ฟา ริ สี่ที่ถามว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่จับมันมาที่นี่”

๔๖ พวก เจ้า หน้าทีตอบไปว่า “พวกเรา ยัง ไม่เคยได้ยินใครพุดเหมือนชายคน นี้มาก่อน เลย”

๔๗ พวกฟา ริ สี่ถามอีกว่า “พวกแกก็ถูกมัน หลอกด้วยหรือ ๔๘ ดูซิ มีใครบ้างในกลุ่มผู้นำ หรือพวกฟา ริ สี่ที่ไปหลงเชื่อมัน ๔๙ ส่วนไอ้ พวกนอกคอกที่ไม่รู้จักปฏิบัติพวกนั้น ยัง ไง ก็ถูกพระเจ้าสาปแช่งอยู่แล้ว”

๕๐ นิโคเดมัส คนที่ไปหาพระ เยซูก่อนหน้า นี้ และเป็นผู้นำชาว ยิวคนหนึ่งถามพวกเขา ว่า ๕๑ “ตามกฎ ปฏิบัติของพวกเราจะไม่ ตัดสินใครจนกว่าจะฟังเขาพุดและรู้ว่าเขาทำ อะไร ไม่ใช่หรือ”

๕๒ แต่พวกเขาบอกนิ โค เดมัสว่า “คุณก็ มาจากกาลิลีกับเขาด้วยหรือ ลองไปค้นพระ คัมภีร์ ดูสิ แล้วคุณจะรู้ว่าไม่มีผู้ พุด แทน พระเจ้าที่มาจากกาลิลีเลย”

๕๓ แล้วพวกเขาทั้งหมดก็แยก ย้ายกัน กลับบ้าน

หญิงคนหนึ่งถูกจับขณะมีชู้

๖๑ ส่วนพระ เยซูก็กลับไปที่เขาเมกอก เทต ๖๒ ตอนเช้า ดรุพระองค์กลับไป ทิวหารอีกครั้งหนึ่ง คนท่ง หลายก็มาหา พระองค์ พระเยซูนั่งลงและเริ่มสั่งสอนผู้คน

๖๓ พวกครูสอนกฎ ปฏิบัติและพวกฟา ริ สี่ได้นำ ผู้หญิงคนหนึ่งมายืนอยู่ต่อ หน้าคนท่ง ปวง หญิงคน นี้ถูกจับได้ค่างหนึ่งค่างเขาขณะมีชู้อยู่

๖๔ พวกเขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ หญิงคน นี้ถูกจับได้ในขณะที่กำลังมีชู้อยู่ ๖๕ ในกฎ ปฏิบัตินั้น โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนที่ ทำอย่าง นี้ให้ตาย แล้วอาจารย์จะว่ายังไง”

๖ (ที่พวกเขาถามอย่าง นี้เพื่อจะให้พระองค์ หลงกลและจะได้หาเรื่องฟ้อง ร้องพระองค์) พระ เยซุได้แต่ก้มลงใช้นิ้วขีดเขียนไปมา บนพื้น ดิน ๗ แต่พวกนั้นก็ยังคงยืนคະยอให้

พระองค์ตอบ พระองค์จึงยืนขึ้นพุดว่า “พวก คุณคนไหนที่ไม่มีความ ผิดเลย ก็ให้เอาหิน ขว้างหญิงคน นี้เป็นคนแรก” ๘ แล้วพระองค์ ก็ก้มลงใช้นิ้วขีดเขียนบนพื้นดินต่อ

๙ เมื่อได้ยินพระเยซูพุดอย่างนั้น พวกนั้นก็ หลบไปที่ละคนสองคน คนที่มีอายุมากที่สุด เริ่มเดินจากไปก่อนจนเหลือแต่พระ เยซุกับ หญิงคนนั้นอยู่ที่นั่น ๑๐ พระ เยซูลุกขึ้น และ ถามหญิงคนนั้นว่า “พวกเข้าไปไหนกันหมด แล้ว ไม่มีใครลวงโทษคุณหรือ”

๑๑ หญิงคนนั้นตอบว่า “ไม่มีค่ะ” แล้วพระ เยซูก็พุดว่า “เราก็ไม่ลวงโทษคุณเหมือนกัน ไปเถอะแล้วอย่าทำบาปอีก”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก

๑๒ แล้วพระ เยซูก็พุดกับพวกที่ชุมนุมอยู่ อีกครั้งหนึ่งว่า “เราเป็นความ สว่างของโลก คนที่ติดตามเรามาจะไม่เดินอยู่ในความ มืด แต่จะมีความสว่างที่นำไปสู่ชีวิต”

๑๓ ตั้ง นั้นพวกฟา ริ สี่จึงพุดกับพระองค์ว่า “แกพุดเองเออเอง คำพยานของแกเชื่อถือ ไม่ได้หรอก”

๑๔ พระ เยซุตอบว่า “ถึงแม้ว่าเราจะเป็น พยานให้กับตัว เอง สิ่งที่เราพุดก็เป็นความ

๗:๔๐ ชายคนนี้... คนนั้นที่คนรอคอยแน่ๆ ดูนอิสราเอลกำลังตั้งตาอยู่ยผู้พุดแทนพระเจ้าที่พระเจ้าสัญญาว่าจะส่งมาให้กับพวกเขา ดูเพิ่มเติมจาก เฉลยธรรมบัญญัติ ๑๙:๑๕-๑๗

๗:๕๓ ข้อ ๗:๕๓-๘:๑๑ สำเนากรีกที่ดีที่สุดและเก่าแก่ที่สุดของหนังสือยอห์นหลายฉบับไม่มีข้อ ๗:๕๓-๘:๑๑

จริง เพราะเรารู้ว่าตัวเราเองมาจากไหนและกำลังจะไปไหน แต่พวกคุณไม่รู้ว่าจะมาจากไหนหรือกำลังจะไปไหน ^{๑๕}คุณตัดสินเราตามวิธีของมนุษย์ เราไม่ได้ตัดสินใครแบบนี้ ^{๑๖}แต่ถ้าเราจะตัดสิน คำตัดสินของเราก็ถูก ต้องเพราะเราไม่ได้ตัดสินคนเดียว แต่เราตัดสินร่วมกับพระ บิดาผู้ส่งเรามา ^{๑๗}ในกฎปฏิบัติของคุณบอกว่ามีพยานสองคนพูดตรงกันก็ถือว่าเป็นความจริง ^{๑๘}เราเป็นพยานให้กับตัวเอง และพระบิดาที่ส่งเรามา ก็เป็นพยานให้กับเราอีกผู้หนึ่ง”

^{๑๙}พวกเขาจึงถามว่า “แล้วไหนล่ะพ่อของแกที่แกพูดถึง”

พระ เยชูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้จักเราหรือ พระ บิดาของเราหรือ เพราะว่าถ้าคุณรู้จักเรา คุณก็จะรู้จักพระ บิดาของเราด้วย” ^{๒๐}ตอนที่พระ เยชูพูดเรื่องนี้ พระองค์กำลังสอนอยู่ในห้องที่เขาสั่งตั้งตู้บริจาคในบริเวณวิหาร ไม่มีใครมาจับกุมพระองค์เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

พวกยิวไม่เข้าใจพระเยชู

^{๒๑}พระ เยชูพูดกับพวกประชาชนอีกว่า “พวกคุณจะมาหาเรา แต่จะตายอยู่ในความบาปของตัวเอง ที่ซึ่งเรากำลังจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้”

^{๒๒}พวกผู้นำชาวยิวจึงถามกันว่า “มันกำลังจะฆ่าตัวตายหรือยัง ถึงถึงพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้’”

^{๒๓}พระเยชูพูดว่า “พวกคุณมาจากโลกข้างล่าง แต่เรามาจากข้างบน พวกคุณเป็นของโลกนี้ แต่เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ ^{๒๔}เราถึงได้บอกว่า พวกคุณจะมาตายอยู่ในความบาปของตัวเอง ใช่แล้ว ถ้าคุณไม่เชื่อว่าเราเป็นคนๆนั้นที่เรากล่าวว่าเราเป็น คุณก็จะตายอยู่ในความบาป”

^{๒๕}พวก ยิวถามพระองค์ว่า “แล้วแกเป็นใครล่ะ” พระ เยชูตอบว่า “เราเป็นคนๆนั้นที่เราได้บอกพวกคุณตั้งแต่แรกแล้วว่าเราเป็น ^{๒๖}ความจริงแล้วเรามีหลายเรื่องที่จะต่อว่าพวกคุณ แต่เราจะพูดเฉพาะเรื่องที่เรา

ได้ยินมาจากพระองค์ผู้ ที่ส่งเรามาเท่านั้น และพระองค์ก็พูดความจริง”

^{๒๗}(พวกเขาไม่รู้ว่าจะ เยชูกำลังพูดถึงพระบิดา) ^{๒๘}ดังนั้นพระ เยชูจึงพูดว่า “เมื่อพวกคุณยกบุตรมนุษย์ขึ้น คุณก็จะได้ว่าเราเป็นคนๆนั้นที่เรากล่าวว่าเราเป็น เราไม่ได้ทำอะไรตามใจของตัวเอง แต่เราพูดเฉพาะสิ่งเหล่านั้นที่พระบิดาได้สอนเรามา ^{๒๙}พระองค์ผู้ส่งเรามา ก็อยู่กับเรา พระองค์ไม่เคยทิ้งเราไว้ให้ยู่คนเดียว เพราะเราทำตามใจพระองค์เสมอ” ^{๓๐}เมื่อพระ เยชูพูดอย่างนี้ ก็มีหลายคนไว้วางใจพระองค์

พระเยชูพูดเรื่องการหลุดพ้นจากบาป

^{๓๑}ดังนั้นพระ เยชูจึงพูดกับชาว ยิวที่ไว้วางใจในพระองค์ว่า “ถ้าพวกคุณยังคงทำตามคำสั่ง สอนของเรา พวกคุณก็เป็นศิษย์ของเราจริงๆ ^{๓๒}พวกคุณจะรู้จักความจริงและความจริงจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระ”

^{๓๓}พวกเขาตอบว่า “พวกเราเป็นลูก หลานของอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสใคร ทำไมอาจารย์ถึงพูดว่า ‘พวกคุณจะถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ’”

^{๓๔}พระ เยชูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้แน่ๆว่าจริงๆแล้วคนที่ยังทำบาปอยู่ก็เป็นทาสของความบาป ^{๓๕}ทาสไม่ใช่คนในครอบครัว แต่ลูกเป็นคนในครอบครัวตลอดไป ^{๓๖}ดังนั้นถ้าพระ บุตรปลดปล่อยให้คุณเป็นอิสระ คุณก็จะเป็นอิสระจริงๆ ^{๓๗}เรารู้อยู่แล้วว่าพวกคุณเป็นลูก หลานของอับ รา ฮัม แต่พวกคุณพยายามจะฆ่าเรา เพราะว่าคุณไม่ทำตามคำสั่ง สอนของเรา ^{๓๘}เราได้บอกคุณถึงสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา แต่พวกคุณกลับไปที่ทำตามสิ่งที่คุณได้ยินจากพ่อของคุณเอง”

^{๓๙}พวกเขาพูดว่า “อับ รา ฮัมเป็นพ่อของพวกเรานะ”

พระ เยชูจึงพูดว่า “ถ้าพวกคุณเป็นลูก หลานของอับ รา ฮัมจริง คุณจะต้องทำตามที่อับ รา ฮัมทำ ^{๔๐}เราได้เอาความจริงที่ได้ยินจากพระเจ้ามาบอกพวก คุณ แต่คุณกลับจะฆ่าเรา อับ รา ฮัมไม่เคยทำอย่างนี้เลย ^{๔๑}แต่คุณทำตามที่พ่อของคุณทำ”

* ๘:๒๔ เราเป็น มี ๒ ความหมาย ความหมายแรก พระเยชูเป็นอยู่ก่อนแล้ว กับความหมายที่สอง คือ “เราเป็น” เป็นชื่อที่พระเจ้าใช้เรียกตัวเองกับโมเสสที่พุ่ม เม เฟ ในหนังสืออพยพ ๓:๑๔ พวกยิวเห็นว่าพระเยชูใช้ชื่อของพระเจ้านี้เรียกตัวเอง จึงจะเอาหินขว้างพระองค์

พวกยิวจึงพูดกับพระเยซูว่า “พวกเราไม่ได้เป็นลูกซู้ พระเจ้าเท่านั้นคือพ่อที่แท้จริงของเรา”

๒๒ พระเยซูพูดว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพ่อของพวกคุณจริงๆพวกคุณก็ควรรักเราแล้ว เพราะเรามาจากพระเจ้า ที่เราอยู่ที่นี้ก็เพราะพระเจ้าส่งมา เราไม่ได้เป็นคนตัดสินใจเอง ๒๓ ที่พวกคุณไม่เข้าใจเรื่องที่เรารู้ก็เพราะคุณทงฟังไม่ได้ ๒๔ พวกคุณมาจากพ่อของคุณที่เป็นมารร้าย และพวกคุณก็อยากจะทำตามใจพ่อของคุณ มันเป็นคนชั่วคนมาตั้งแต่แรกแล้ว และมันก็ไม่เคยอยู่ฝ่ายความจริงเลย เพราะมันไม่มีความจริงในตัวเอง มันพูดโกหกตามสันดานของมัน เพราะมันเป็นนักโกหก และเป็นพ่อของการโกหก ๒๕ เมื่อเราพูดความจริง พวกคุณก็เลยไม่เชื่อเรา ๒๖ มีใครบ้างในพวกคุณที่พิสูจน์ได้ว่าเราทำบาป แล้วทำไมถึงไม่ยอมเชื่อเราเมื่อเราพูดความจริง ๒๗ คนของพระเจ้าจะฟังคำพูดของพระเจ้า แต่ที่พวกคุณไม่ยอมฟังเรา ก็เพราะคุณไม่ได้เป็นคนของพระเจ้า”

พระเยซูพูดถึงตัวเองและอับราฮัม

๒๘ พวกยิวได้ถามพระองค์ว่า “พวกเราพูดผิดตรงไหนที่ว่าแกเป็นชาวสะมาเรีย และมีผีสิง”

๒๙ พระเยซูตอบว่า “เราไม่ได้ถูกผีสิง เราได้ให้เกียรติพระบิดาของเราแต่พวกคุณกลับลบหลู่เรา ๓๐ เราไม่ได้อยากเด่นอยากดัง แต่พระเจ้าต้องการให้เรายิ่งใหญ่และพระองค์เป็นผู้ตัดสิน ๓๑ เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าใครทำตามคำสั่ง สอนของเรา คนนั้นจะไม่มีวันตาย”

๓๒ พวกยิวพูดกับพระองค์ว่า “ตอนนี้เรารู้แล้วว่าแกถูกผีสิงแน่ เพราะทั้งอับราฮัมและพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ตายกันหมดแล้ว แต่แกกลับพูดว่า ‘ถ้าใครทำตามคำสั่ง สอนของเรา คนนั้นจะไม่มีวันตาย’ ๓๓ แกยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัม พ่อของเราหรืออับราฮัมตาย พวกผู้พูดแทนพระเจ้าก็ตาย แล้วแกคิดว่าแกเป็นใคร”

๓๔ พระเยซูตอบว่า “ถ้าเรายกย่องตัวเอง คำยกย่องนั้นก็ไม่มีความหมายอะไร พระ

บิดาของเรา ที่พวกคุณอ้างว่าเป็นพระเจ้าของพวกคุณนั่นแหละ เป็นผู้ที่ยกย่องเรา ๓๕ จริงๆแล้วพวกคุณไม่รู้จักพระองค์หรอก แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าเราพูดว่า ‘เราไม่รู้จักพระองค์’ เราก็จะเป็นคนโกหกเหมือนกับพวกคุณ เรารู้จักพระองค์และทำตามที่พระองค์บอก ๓๖ อับราฮัมบรรพบุรุษของคุณ ตีใจที่จะได้เห็นวันที่เรามา เขาได้เห็นแล้ว และก็ดีใจแล้วด้วย”

๓๗ พวกยิวพูดว่า “แกอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี จะเคยเห็นอับราฮัมได้อย่างไร”

๓๘ พระเยซูตอบว่า “ความจริงแล้วเราเป็นอยู่ ก่อนที่อับราฮัมจะเกิดเสียอีก” ๓๙ คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาจะขว้าง พระเยซู แต่พระองค์ได้หลีกเลี่ยงหนีออกไปจากวิหาร

พระเยซูรักษาคนที่ตาบอดตั้งแต่เกิด

๑ เมื่อพระเยซูกำลังเดินอยู่นั้น ก็เห็นชายคนหนึ่งที่เกิดมาตาบอด ๒ พวกศิษย์ของพระองค์ถามว่า “อาจารย์ ที่เขาเกิดมาตาบอดเพราะบาปกรรมของเขา หรือของพ่อแม่เขาครับ”

๓ พระเยซูตอบว่า “ไม่ใช่บาปกรรมของเขาหรือของพ่อแม่เขาหรอก แต่ที่เขาตาบอดก็เพื่อทุกคนจะได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่พระเจ้าจะทำให้กับเขา ๔ พวกเราต้องทำงานของพระองค์ผู้ที่ส่งเรามาในตอนกลางวัน เพราะกลางคืนกำลังมาและจะไม่มีใครทำงานได้ ๕ ขณะที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราเป็นความสว่างของโลก”

๖ เมื่อพระองค์พูดแล้ว ก็ถ่มน้ำลายผสมกับดินเคล้ากันเป็นโคลน แล้วเอามาทาที่ตาของชายตาบอด ๗ พระองค์บอกเขาว่า “ไปล้างโคลนออกที่สระสิโลอัม” (คำว่าสิโลอัม หมายถึงส่งไป) ชายคนนั้นไปล้างโคลนออก เมื่อล้างแล้วก็กลับมาก เขาก็สามารถมองเห็นได้

๘ ดั่งนั้นเพื่อนบ้านของชายตาบอดและคนอื่นๆที่เคยเห็นเขาเป็นขอทานมาก่อน ต่างก็พูดกันว่า “คนนี้เป็นคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ไม่ใช่หรือ”

๙ บางคนก็บอกว่า “ใช่ เขานั้นแหละ” คนอื่นๆบอกว่า “ไม่ใช่เขาหรอก แต่เป็นคนอื่นที่

* ๘:๕๘ เราเป็น ... เกิดเสียอีก ดูคำอธิบายเพิ่มเติมได้จากหนังสือยอห์น ๘:๒๔

† ๘:๕๙ หยิบก้อนหินขึ้นมาจะขว้าง เป็นวิธีการประหารชีวิตอย่างหนึ่งในกฎปฏิบัติของยิว

มีหน้าตาคล้ายเขา” ชายคนนั้นบอกว่า “เป็นผมเองครับ”

๑๐ พวกเขาถามว่า “แล้วมองเห็นได้อย่างไร”

๑๑ เขาตอบว่า “ชายที่ชื่อเยชู ได้ทำโคลนเอามาทาที่ตาของผม และเขาก็บอกว่า ‘ไปล้างโคลนออกที่สระสิโล อัม’ ผมก็ไปล้างโคลนออกที่สระนั้น และตาของผมก็มองเห็น”

๑๒ คนเหล่านั้นถามว่า “แล้วชายคนนั้นอยู่ที่ไหนล่ะ”

เขาก็ตอบว่า “ผมไม่รู้”

พวกฟาริสีสอบสวนคนตาบอดที่พระเยซูรักษา

๑๓ คนเหล่านั้นพาชายที่เคยตาบอดนี้ ไปหาพวกฟาริสี ๑๔ (วันที่พระเยซูทำโคลนรักษาชายตาบอดเป็นวันหยุดทางศาสนา) ๑๕ พวกฟาริสีถามเขาว่า เขามองเห็นได้อย่างไร

เขาก็ตอบว่า “เขาเอาโคลนมาทาที่ตาของผม แล้วผมก็ไปล้างโคลนออก และตอนนี้ผมก็มองเห็นแล้ว”

๑๖ พวกฟาริสีบางคนก็พูดว่า “คนที่ทำอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าหรอก เพราะไม่ได้รักษากฎวันหยุดทางศาสนา” แต่คนอื่นๆ พูดว่า “คนบาปจะทำการอัศจรรย์อย่างนี้ได้ยังไง” ดังนั้นพวกเขาก็เลยมีความเห็นขัดกันในเรื่องนี้

๑๗ พวกฟาริสีถามชายที่เคยตาบอดอีกว่า “เกิดคิดว่าคนที่ทำให้ตาแก่หายบอดเป็นใคร” เขาตอบว่า “เขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”

๑๘ พวกผู้นำชาวยิวไม่เชื่อว่าเขาเคยตาบอด แล้วตอนนี้มองเห็นได้ พวกเขาจึงเรียกพ่อแม่ของชายคนนั้นมาถาม ๑๙ ว่า “เขาเป็นลูกที่พวกเจ้าบอกว่าเกิดมาตาบอดใช่ไหม แล้วทำไมเขาถึงมองเห็นแล้ว”

๒๐ พ่อแม่ของเขาตอบว่า “เรารู้ว่าเขาเป็นลูกของเราและเกิดมาตาบอด ๒๑ แต่เราไม่รู้หรือว่าทำไมเขาถึงมองเห็นได้และใครรักษาเขา ไปถามเขาเอาเองสิ เพราะเขาก็โง่แล้วและเล่าเรื่องให้คุณฟังได้แล้ว” ๒๒ (ที่พ่อแม่ของเขาพูดอย่างนี้ เพราะกลัวพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้นำชาวยิวได้ตกลงกันก่อนแล้วว่า ใครพูดว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ ก็จะถูกไล่ออกจากที่ประชุมชาวยิว ๒๓ นั่นเป็นเหตุที่พ่อแม่ของเขาพูดว่า “เขาโง่แล้ว ไปถามเขาเอาเองเถิด”)

๒๔ พวกผู้นำชาวยิวจึงเรียกชายที่เคยตาบอดมาอีกเป็นครั้งที่สอง แล้วบอกว่า “แกต้องให้เกียรติกับพระเจ้าโดยพูดความจริง เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป”

๒๕ เขาก็ตอบว่า “ผมไม่รู้หรือว่าเขาเป็นคนบาปหรือเปล่า รู้แต่ที่ผมเคยตาบอดและตอนนี้มองเห็นแล้ว”

๒๖ พวกเขาจึงถามชายที่เคยตาบอดว่า “เขาทำอะไรกับแกบ้าง เขารักษาตาแกยังไง”

๒๗ เขาตอบว่า “ผมได้เล่าไปแล้วแต่พวกคุณไม่ยอมฟัง แล้วจะให้เล่าอีกทำไมล่ะ พวกคุณอยากจะเป็นศิษย์เขาด้วยหรือ”

๒๘ พวกยิวจึงเยาะเย้ยเขาว่า “แกนี่แหละเป็นศิษย์ชายคนนั้น แต่พวกเราเป็นศิษย์ของโมเสส ๒๙ เรารู้ว่าพระเจ้าได้พูดกับโมเสส แต่เราไม่รู้ว่ายิวคนนั้นมาจากไหน”

๓๐ ชายที่เคยตาบอดตอบกลับไปว่า “แปลกจริงๆนะที่พวกคุณไม่รู้ว่าเขามาจากไหน แต่เขาก็ทำให้ผมมองเห็นได้ ๓๑ พวกเรารู้ว่าพระเจ้าไม่ฟังคนบาป พระองค์จะฟังคนที่ยำเกรงและทำตามพระองค์เท่านั้น ๓๒ ยังไม่เคยมีใครได้ยินมาก่อนเลยว่า มีใครที่จะทำให้คนที่เกิดมาตาบอดมองเห็นได้ ๓๓ ถ้าชายคนนั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า เขาก็จะทำอะไรแบบนี้ไม่ได้เลย”

๓๔ พวกยิวจึงพูดกับชายที่เคยตาบอดว่า “แกเกิดมาบาปหนา แล้วยังคิดที่จะมาสั่งสอนพวกเราหรือ” แล้วพวกเขาก็จับไล่ชายคนนั้นออกไปจากที่ประชุม

ตาบอดฝ่ายจิตวิญญาณ

๓๕ เมื่อพระเยซูได้ยินว่าพวกเขาได้จับไล่ชายที่เคยตาบอดนั้นออกมา พระองค์ก็ไปหาเขาและถามเขาว่า “คุณไว้ใจบุตรมนุษย์ไหม”

๓๖ เขาถามว่า “ใครคือบุตรมนุษย์หรือครับ ท่าน ผมจะไว้ใจใครได้”

๓๗ พระเยซูจึงบอกว่า “คุณก็เห็นเขาแล้ว เขาก็คือคนที่กำลังพูดอยู่กับคุณตอนนี้”

๓๘ แล้วชายที่เคยตาบอดก็พูดออกมาว่า “องค์เจ้าชีวิต ผมไว้ใจท่านครับ” แล้วเขาก็ก้มลงกราบพระเยซู

^{๓๙} พระเยซูพูดว่า “เรามาเพื่อพิพากษาโลกนี้ เรามาเพื่อคนตาบอด *จะได้มองเห็น และเพื่อคนที่คิดว่าตัวเองมองเห็นจะกลายเป็นคนตาบอด”

^{๔๐} พวกเขา ริ สิบาง คนที่ยืนอยู่แถวๆ นั้นได้ยินที่พระ เยชูพูด ถามพระองค์ว่า “แน่นอน แกลงไม่ได้หาว่าพวกเราตาบอดด้วย ใช่ไหม”

^{๔๑} พระ เยชูจึงพูดว่า “ถ้าพวกคุณตาบอดก็ จะไม่มีความ ผิด บาบ แต่เพราะตอนนี้พวกคุณอ้างว่า ‘เรามองเห็น’ พวกคุณก็เลยยังคง อยู่ในความบาป”

คนเลี้ยงแกะกับฝูงแกะของเขา

^๑ “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้ **๑๐** เข้าคอก แกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั่นคือขโมย และโจร ^๒ คนที่เข้าคอกแกะทางประตูคือคนเลี้ยงแกะ ^๓ คนเฝ้าประตูก็เปิดประตูให้เขาและแกะก็ฟังเสียงของเขา เขารู้จักแกะแต่ละตัว เรียกแกะตามชื่อของมันเอง และเขานำพวกแกะออกจากคอก ^๔ เมื่อแกะออกจากคอกหมดแล้ว คนเลี้ยงก็เดินนำหน้า และแกะก็เดินตามเขาไป เพราะแกะจำเสียงเขาได้ ^๕ ฝูงแกะจะไม่มีวันเดินตามคนแปลกหน้า พวกมันจะวิ่งหนีไป เพราะไม่คุ้นกับเสียงของคนแปลกหน้า” ^๖ พระ เยชูเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้พวกเขาฟัง แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์หมายถึงอะไร

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี

^๗ พระ เยชูพูดอีกว่า “เราจะบอกความจริงให้รู้ว่า เราเป็นประตูของพวกแกะ ^๘ ทุกคนที่มาก่อนเรานั้นเป็นพวกขโมยและโจร แต่แกะไม่ได้ฟังเสียงของพวก เขา ^๙ เราเป็นประตู คนที่เข้ามาโดยผ่าน ทางเราจะรอด เขาจะเข้าออกและเจอทุ่งหญ้าเขียวขจี ^{๑๐} ขโมยมาเพื่อลัก ฆ่า และล้างผลาญทำลาย

แต่เรามาเพื่อเขาจะได้มีชีวิตแท้ คือชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข †

^{๑๑} เราเป็นคนเลี้ยงแกะที่ดี คนเลี้ยงแกะที่ดียอมสละชีวิตของตนเพื่อแกะของเขา

^{๑๒} ลูกจ้างที่มาเฝ้า ดูแลแกะแตก ต่างจากคนเลี้ยงแกะ เพราะแกะไม่ได้เป็นของเขา เมื่อเขาเห็นหมาป่ามา เขาก็ทิ้งฝูงแกะและวิ่งหนีไป ^{๑๓} ลูกจ้างวิ่งหนีไปเพราะเขาไม่ได้เป็นห่วงแกะ เขาเป็นแค่ลูกจ้างเท่านั้น

^{๑๔-๑๕} เราเป็นคนเลี้ยงแกะที่ดี เรารู้จักแกะของเรา และแกะก็รู้จักเราด้วย เหมือนกับที่พระ บิดารู้จักเราและเราก็รู้จักพระ บิดา เราสละชีวิตของเราเพื่อรักษาแกะของเราให้รอด ^{๑๖} เรายังมีแกะตัวอื่นอีกที่ไม่ได้อยู่ในคอกนี้ เราต้องนำทางแกะพวกนั้นด้วย มันก็จะฟังเสียงของเรา พวกมันจะรวมเป็นฝูงเดียวกัน และมีคนเลี้ยงเพียงคนเดียว ^{๑๗} พระ บิดารักเรา เพราะเราสละชีวิตตัวเองเพื่อแกะของเรา และที่เราได้สละชีวิตตัวเองก็เพื่อว่าเราจะได้ชีวิตนั้นกลับคืนมาอีก ^{๑๘} ไม่มีใครเอาชีวิตของเราไปจากเราได้ แต่เราเต็มใจสละชีวิตของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตของเรา และมีสิทธิที่จะเอาชีวิตของเรากลับคืนมาอีก นี่เป็นสิ่งที่พระบิดาของเราสั่งให้เราทำ”

^{๑๙} เมื่อพระ เยชูพูดอย่างนั้น ความขัดแย้งก็เกิดขึ้นในหมู่พวกคน ยิวอีก ^{๒๐} พวก ยิวหลายคนพูดว่า “มันถูกผีสิงจนเป็นบ้าไปแล้ว ไปฟังมันทำไม”

^{๒๑} คนอื่นๆแย้งว่า “คนที่ถูกผีสิงจะพูดอย่าง นี้ได้ยังไง แล้วผีจะทำไมให้คนตาบอดมองเห็นได้ยังไง”

พวกยิวไม่ยอมรับพระเยซู

^{๒๒} ขณะนั้นเป็นหน้าหนาว มีเทศกาลเฉลิมฉลองวิหาร *ที่เมืองเยรูซาเล็ม ^{๒๓} พระ เยชู

* ๙:๓๙ คนตาบอด พระเยซูกำลังพูดถึงคนที่บอดฝ่ายจิตวิญญาณ
 † ๑๐:๑๐ **ชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข** พระองค์พูดถึงการ อวยพรฝ่ายจิต วิญญาณมากกว่าทางร่างกาย
 * ๑๐:๒๒ **เทศกาลเฉลิมฉลองวิหาร** หรือ เทศกาลฮานุกกาห์ ในภาษาฮีบรู เป็นเทศกาลที่มีขึ้นแปดวันในหน้าหนาวเดือนธันวาคม เป็นการระลึกถึงการอุทิศวิหารให้กับพระเจ้าใหม่ เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อ ๒๐๐ ปีก่อนที่พระเยซูพูดกับผู้นำชาวยิวในข้อนี้

กำลังเดินอยู่ที่ระเบียงของซา โลมอน ๑ ในวิหาร ๒๔ พวก ยิวเข้ามาห้อมล้อมพระองค์ และถามว่า “แกจะปล่อยให้เราเดาว่าแกเป็นใครไปอีกนานแค่ไหน ถ้าแกเป็นพระคริสต์ ก็บอกมาตรงๆเลย” ๒๕ พระเยซูตอบว่า “เราบอกไปแล้ว แต่พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อ สิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราทำไปตามคำสั่งพระ บิดาก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเราเป็นใคร ๒๖ พวกคุณไม่เชื่อ เพราะพวกคุณไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในฝูงแกะของเรา ๒๗ แกะของเราจะฟังเสียงเรา และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราจะตามเราไป ๒๘ เราจะให้แกะของเราใช้ชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป แกะของเราจะไม่มีวันตาย แล้วไม่มีใครแย่งแกะของเราไปจากมือเราได้ ๒๙ พระบิดาของเราที่ให้แกะกับเรานั้น ยิ่งใหญ่กว่าทุกคน ๓ ไม่มีใครแย่งแกะเราไปจากมือพระบิดาเราได้ ๓๐ พระบิดาและตัวเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

๓๑ พวก ยิวหยิบหินขึ้นมากจะขว้างพระเยซูให้ตาย ๓๒ พระองค์ถามว่า “พวกคุณก็เห็นเราทำสิ่งดีๆที่มาจากพระ บิดาตั้งหลายอย่าง แล้วพวกคุณจะมาขว้างเราเพราะสิ่งดีสิ่งไหน”

๓๓ พวก ยิวตอบว่า “เราไม่ได้เอาหินขว้างแกเพราะการกระทำดี แต่เพราะแกพูดจาดูหมิ่นพระเจ้า แกเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา แต่มาอ้างว่าตัวเองเป็นพระเจ้า”

๓๔ พระเยซูตอบว่า “ในกฎปฏิบัติของพวกคุณมีเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าพูดว่า พวกคุณเป็นพระเจ้าทั้ง หลาย’ ๓๕ ถ้าพระเจ้าเรียกคุณที่รับข้อความจากพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าทั้ง หลาย และพระ คัมภีร์ถูกต้องเสมอ ๓๖ แล้วพวกคุณจะมาหาว่าเราดูหมิ่นพระเจ้าได้อย่างไรที่เราบอกว่า ‘เราเป็นลูกของพระเจ้า’ ในเมื่อพระเจ้าเองเป็นผู้เลือกและส่งเรามาในโลก นี้ ๓๗ ถ้าเราไม่ได้ทำงานที่พระ บิดาเรามอบให้เราทำ ก็ไม่ต้องเชื่อเรา ๓๘ แต่ถ้าเราทำงานนั้น ถึงคุณจะไม่เชื่อเรา อย่างน้อยก็ให้เชื่อในงานอัศจรรย์ที่เราได้ทำ เพื่อคุณจะได้รู้แน่ๆ

ว่าพระ บิดาอยู่ในตัวเราและเราก็คือในพระ บิดา”

๓๙ พวกเขาพยายามจะจับพระ เยชูอีก แต่พระองค์ก็หลบหนีไปได้

๔๐ พระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังสถานที่ซึ่งเมื่อก่อนนี้ยอห์นเคยใช้ทำพิธีจุ่มน้ำ และพระองค์ก็พักอยู่ที่นั่น ๔๑ มีคนจำนวนมากมาหาพระองค์และพูดกันว่า “ยอห์นไม่ได้ทำสิ่งอัศจรรย์อะไรเลย แต่ทุกอย่างที่ยอห์นพูดถึงชายคน นี้ก็ถูกหมด ๔๒ และมีคนเป็นจำนวนมากมาไว้วางใจในพระเยซูที่นั่น”

ลาซารัสตาย

๑ มีชายคนหนึ่งชื่อลาซา รัสล้มป่วย และมาร ธานี สาวสองคนของเขาคู้ย้อยอยู่ ๒ (มารีย์คนนี้ เป็นผู้หญิงที่ต่อมาได้เพนทามันหอมลงบนเท้าของพระ เยชู แล้วเอาผมของเธอเช็ดเท้าให้พระองค์ ลาซา รัสคนที่ป่วยนี้เป็นน้อง ชายของเธอ) ๓ พี่สาวทั้งสองก็เลยส่งคนไปบอกพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์ คนที่อาจารย์รักกำลังล้มป่วยอยู่”

๔ เมื่อพระ เยชูได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็บอกว่า “ในที่สุดแล้ว ผลจากการป่วยนี้ จะไม่ใช่ความ ตาย แต่จะทำให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและของพระ บุตรของพระเจ้าด้วย” ๕ พระเยซูรักมารธา รวมทั้งน้อง สาวของเธอและลาซา รัส ๖ แต่เมื่อพระองค์ได้ยินว่าลาซา รัสกำลังล้ม ป่วยอยู่ พระองค์ก็ยังคงอยู่ที่เดิมต่อไปอีกสองวัน

๗ หลังจากนั้นพระองค์จึงบอกพวก ศิษย์ว่า “กลับไปแคว้นยูเดียกันเถอะ”

๘ พวกศิษย์พูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เมื่อไม่กี่วันก่อนพวก ยิวที่นั่นพยายามเอาหินขว้างอาจารย์ให้ตาย อาจารย์ยังจะกลับไปอีกหรือ”

๙ พระ เยชูตอบว่า “กลาง วันมีสิบ สอง ชั่วโมงไม่ใช่หรือ ถ้าใครเดินตอนกลางวัน ก็จะไม่สะดุดล้ม เพราะมีแสง สว่างจากโลก นี้

† ๑๐:๒๓ **ระเบียงของซาโลมอน** อยู่ทางทิศตะวันออกของวิหาร เป็นระเบียงที่มีหลังคาคลุม และมีเสามากมาย

‡ ๑๐:๒๙ **พระบิดา ... ยิ่งใหญ่กว่าทุกคน** ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า “สิ่งที่พระบิดาได้ให้กับเรานั้นยิ่งใหญ่มากกว่าทุกอย่าง” แล้วยังมีฉบับอื่นๆ ที่เขียนอย่างอื่น

¶ ๑๐:๓๔ พระเยซูอ้างจากหนังสือ สดุดี ๙๖:๖

๑๐ แต่ถ้าใครเดินในตอนกลางคืนก็จะสะดุดล้มเพราะไม่มีแสงสว่าง”

๑๑ หลัง จากที่พระองค์พูดอย่างนั้นแล้วก็บอกพวกศิษย์ว่า “ลาซารัสเพื่อนของเรา กำลังหลับอยู่ แต่เราจะไปที่นั่นเพื่อปลุกเขาขึ้นมา”

๑๒ พวกศิษย์บอกว่า “อาจารย์ ถ้าเขาหลับอยู่ก็คงจะดีขึ้น”

๑๓ พระเยซูหมายความว่าลาซารัสตายแล้ว แต่พวกศิษย์คิดว่าพระองค์หมายถึงการนอนหลับตามปกติ ๑๔ พระเยซูจึงต้องบอกพวกเขาตรงๆว่า “ลาซารัสตายแล้ว ๑๕ และเพราะเห็นแก่พวกคุณ เราถึงตั้งใจที่ไม่ได้อยู่ที่นั่นเพื่อคุณจะได้ไว้ วางใจเรา พวกเราไปหาเขา กันเถอะ”

๑๖ โธมัส (ที่ใครๆเรียกว่า “แฝด”) จึงพูดกับศิษย์คนอื่นๆว่า “ไปพวกเรา ไปตายด้วยกันกับอาจารย์”

พระเยซูอยู่ในเบธานี

๑๗ เมื่อพระเยซูไปถึงเบธานี ก็พบว่าลาซารัสถูกฝังในอุโมงค์ได้สี่วันแล้ว ๑๘ หมู่บ้านเบธานีอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มแคสสามกิโลเมตร ๑๙ พวกยิวหลายคนก็มาปลอบใจมารธาและมารีย์ที่ต้องสูญเสียน้องชายไป

๒๐ เมื่อมารธาได้ยินว่าพระเยซูมา เธอออกไปหาพระองค์โดยที่มารีย์ยังอยู่ที่บ้าน

๒๑ มารธาพูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์คะ ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของพวกเราก็คงไม่ตาย ๒๒ แต่ถึงเดี๋ยวนี้แล้วดิฉันก็ยั้งรู้ว่าพระเจ้าจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อาจารย์ขอ”

๒๓ พระเยซูพูดว่า “น้องชายของคุณจะฟื้นขึ้นมา มีชีวิตอีก”

๒๔ มารธาพูดว่า “ดิฉันรู้ว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาใหม่และมีชีวิตอีกในวันสุดท้ายที่ทุกคนจะฟื้นขึ้นมา”

๒๕ พระเยซูพูดอีกว่า “เราเป็นคนที่ทำให้คนทั้งหลายฟื้นขึ้นมาใหม่และให้ชีวิตกับเขาทุกคนที่ไว้ วางใจเราแม้จะตายไปแล้วก็จะกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่อีก ๒๖ และทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่และไว้ วางใจในเราก็คงไม่มีวันตาย มารธาเชื่ออย่างนั้นไหม”

๒๗ มารธาตอบพระองค์ว่า “คะท่าน ดิฉันเชื่อว่าท่านคือพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ท่านคือผู้คนที่ผู้คนกำลังคอยกันว่าจะเข้ามาในโลกนี้”

พระเยซูร้องไห้

๒๘ หลังจากที่มารธาพูดอย่างนี้แล้ว เธอก็กลับไปบอกมารีย์น้องสาวของเธอเป็นการส่วนตัว “อาจารย์มาแล้ว และถามหาห้องอยู่” ๒๙ เมื่อมารีย์ได้ยินว่า พระเยซูมา เธอก็รีบไปหาพระองค์ ๓๐ (พระเยซูยังไม่ได้เข้ามาในหมู่บ้าน แต่ยังคงอยู่ที่เดิมที่มารธาไปหา) ๓๑ เมื่อพวกยิวที่ปลอบใจมารีย์อยู่ในบ้านเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นออกไป พวกเขาก็ตามเธอไป เพราะคิดว่าเธอจะไปร้องไห้ที่หลุมฝังศพ ๓๒ เมื่อมารีย์ไปถึงก็เห็นพระเยซู เธอก็มองกราบที่เท้าของพระองค์ และคร่ำครวญว่า “อาจารย์คะ ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของดิฉันก็คงไม่ตาย”

๓๓ เมื่อพระเยซูเห็นมารีย์ร้องไห้ และพวกยิวที่ตามเธอมาร้องไห้ด้วย พระองค์ก็รู้สึกโกรธ และเป็นทุกข์ ๓๔ พระองค์ถามว่า “พวกคุณเอาศพเขาไปฝังไว้ที่ไหน” พวกเขาตอบว่า “ตามมาตุลี อาจารย์”

๓๕ พระเยซูร้องไห้ ๓๖ พวกยิวจึงพูดว่า “ดูสิ เขารักลาซารัสมากขนาดไหน”

๓๗ แต่บางคนก็พูดว่า “ผู้ชายคนนี้ทำให้คนตาบอดมองเห็นได้ แล้วทำไมเขาจะช่วยให้ลาซารัสรอดตายไม่ได้ล่ะ”

พระเยซูทำให้ลาซารัสฟื้นขึ้น

๓๘ พระเยซูรู้สึกโกรธอีก และเมื่อมาถึงอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสก็มีหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์อยู่ ๓๙ พระองค์จึงสั่งว่า “เลื่อนหินออกไปสิ”

มารธาพี่สาวของลาซารัสจึงบอกพระองค์ว่า “อาจารย์คะ คง همینแยะแล้วละ เพราะเขาตายมาสี่วันแล้ว” ๔๐ พระเยซูบอกเธอว่า “คุณลืมแล้วหรือที่เรากล่าวว่า ถ้าคุณไว้วางใจ คุณจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”

* ๑๑:๓๓ พระองค์ก็รู้สึกโกรธ นักวิชาการบางคนคิดว่าพระองค์โกรธที่ความตายครอบครองมนุษย์ไว้เพราะมนุษย์ทำบาป หรืออาจจะเห็นเพราะเห็น ว่ามารีย์และพวกเพื่อนๆไม่เชื่อว่าพระองค์สามารถทำให้คนตายฟื้นได้

๔๑ พวกเขาจึงเลื่อนหินออก แล้วพระเยซูก็แหงนหน้าขึ้นพูดว่า “พระบิดา ลูกขอขอบคุณพระองค์ที่ฟังลูก ๔๒ ลูกรู้ว่าพระองค์ฟังลูกอยู่เสมอ แต่ที่ลูกพูดก็เพื่อว่าทุกคนที่อยู่ที่นี่จะได้เชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา” ๔๓ หลังจากพระเยซูพูดจบ พระองค์ร้องตะโกนเสียงดังว่า “ลาซารัส ออกมา” ๔๔ ลาซารัสที่ตายไปแล้วก็เดินออกมา โดยที่ยังมีผ้าลินิน พันมือพันเท้า ที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่รอบ

พระเยซูสั่งพวกเขาว่า “เอาผ้าพวกนั้นออกให้เขาหน่อย เขาจะได้เป็นอิสระ”

พวกยิววางแผนฆ่าพระเยซู

(มธ. ๒๖:๑-๕; มก. ๑๔:๑-๒; ลก. ๒๒:๑-๒)

๔๕ เมื่อพวกยิวหลายคนที่มาหา มารีย์ ได้เห็นสิ่งที่พระเยซูทำ ก็พากันไว้ใจพระองค์ ๔๖ แต่มีบางคนในพวกนั้นไปเล่าเรื่องนี้ให้พวกฟาริสีฟัง ๔๗ พวกหัวหน้านักบวช และพวกฟาริสีจึงเรียกประชุมสมาชิกสภาแซนฮีตริน แล้วพูดกันว่า “พวกเราจะทำยังไงดี ชายคนนี้ได้ทำสิ่งอัศจรรย์หลายอย่าง ๔๘ ถ้าเราขับไล่เขาไปเป็นอย่างนี้ต่อไป ประชาชนจะแห่กันไปเชื่อเขาหมด และพวกโรมันก็จะมาทำลายวิหารและชาติของเรา”

๔๙ แต่มีชายคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาชื่อ คายาฟาส ซึ่งเป็นหัวหน้าสูงสุดของนักบวชในป็นั้น พูดกับพวกเขาว่า “พวกคุณนี่ช่างไม่รู้เรื่องอะไรเลย ๕๐ แถมยังไม่เข้าใจอีกว่า การที่จะให้ชายคนหนึ่งตายแทนประชาชน ก็ยิ่งดีกว่าให้คนทั้งชาติต้องมาถูกทำลาย” ๕๑ คายาฟาสไม่ได้คิดที่จะพูดขึ้นมาเอง แต่พระเจ้าทำให้เขาพูดอย่างนั้น เพราะเขาเป็นหัวหน้าสูงสุดของนักบวชในป็นนั้น พระเจ้าก็เลยทำให้คายาฟาสเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าว่า พระเยซูกำลังจะตายแทนชนชาติยิว ๕๒ แล้วพระเยซูไม่ได้ตายแทนชนชาติยิวเท่านั้น แต่พระองค์ตายเพื่อรวบรวมลูกๆของพระเจ้าทุกคนที่กระจัดกระจายไปทั่วโลก ให้มาอยู่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว

๕๓ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พวกเขา ก็หาทางที่จะฆ่าพระเยซู ๕๔ พระเยซูจึงไม่ไปไหนมา

ไหนอย่างเปิดเผยในหมู่คนยิวอีก พระองค์ออกจากหมู่บ้านเบธานีไปที่หมู่บ้านเอฟราอิม ซึ่งอยู่ใกล้ๆกับที่เปเลาเปเลียวแห่ง แล้ง แล้วพระองค์ก็กับพวกศิษย์ก็พักอยู่ที่นั่น

๕๕ เมื่อใกล้ถึงเทศกาลวันปลดปล่อย มีคนมากมายจากชนบทหลั่งไหลเข้ามาในเมืองเยรูซาเล็มก่อนหน้าเทศกาลไม่กี่วันเพื่อชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับเทศกาลนั้น ๕๖ ผู้คนได้เที่ยวมองหาพระเยซู และเมื่อพวกเขาอยู่ในบริเวณวิหาร ก็ถามกันว่า “เขาจะมาจากไหนหรือเปเลานะ” ๕๗ พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสีสั่งผู้คนที่ถ้าใครรู้ว่าพระเยซูอยู่ในไหนก็ให้มาบอกเพื่อว่าพวกเขาจะได้ไปจับพระองค์

พระเยซูและเพื่อน ๆ อยู่ที่เบธานี

(มธ. ๒๖:๖-๑๓; มก. ๑๔:๓-๙)

๑๒

๑ ทักวันก่อนถึงเทศกาลวันปลดปล่อย พระเยซูไปที่หมู่บ้านเบธานี เพื่อหาลาซารัส คนที่พระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ๒ ลาซารัส และพี่สาวของเขา ได้เตรียมอาหารเย็นไว้ต้อนรับพระองค์ มารธาก็คอยให้บริการแขก ลาซารัสนั่งกินอาหารอยู่ที่โต๊ะเดียวกับพระเยซู ๓ มารีย์เอาน้ำมันหอมนาระดา บริสุทธิที่มีราคาแพงมากครั้งลิตรมาเทลงที่เท้าทั้งสองข้างของพระเยซู และใช้ผมของตัวเองเช็ดเท้าของพระองค์ที่นั่ง บ้านหลังนั้นก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันหอม

๔ ยูดาส อิสคาริโอท ศิษย์คนหนึ่งของพระเยซูที่ต่อมาได้ทรยศพระองค์พูดว่า “ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมไปขาย แล้วเอาเงินมาแจกจ่ายให้กับคนจน คงจะขายได้เงินเท่ากับค่าแรงเป็นปี ๕ ‘เขียวนะ’ ๖ (ที่ยูดาสพูดอย่างนี้ไม่ใช่เพราะเขาเป็นหวงคนจน แต่เพราะเขาเป็นหัวขโมย ซอบยักยกเงินในถุงส่วนรวมที่เขาเป็นคนดูแล)

๗ พระเยซูพูดว่า “อย่ายุ่งกับนาง นางทำถูกแล้วละที่ได้เก็บน้ำมันหอมนั้นไว้จนถึงวันนี้ซึ่งเป็นวันเตรียมฝังศพของเรา ๘ คุณจะมี

* ๑๒:๓ **น้ำมันหอมนาระดา** เป็นน้ำมันหอมราคาแพง ที่ได้จากรากของต้นนาระดา
 * ๑๒:๕ **ค่าแรงเป็นปี** หมายถึง สามร้อยเหรียญเดนาเรียน หนึ่งในเหรียญเดนาเรียนก็จะเป็นค่าแรงหนึ่งวันของคนงานทั่วๆไป สามร้อยเหรียญก็เป็นค่าแรงประมาณหนึ่งปี

คนจนอยู่ด้วยเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับพวกคุณเสมอไป”

แผนฆ่าลาซารัส

๙ เมื่อคนยิวเป็นจำนวนมากรู้ว่าพระ เยชูอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี พวกเขาก็พากันไปที่นั่น ไม่ใช่จะมาหาพระ เยชูเท่านั้น แต่อยากจะมาดูลาซารัส คนที่พระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายด้วย ๑๐ ดังนั้นพวกหัวหน้านักบวชจึงได้วางแผนฆ่าลาซารัสด้วย ๑๑ เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นกับลาซารัส ทำให้พวก ยิวหลายคนถึงหัวหน้านักบวชพวกนั้น แล้วมาไว้วางใจพระ เยชู

พระเยชูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์

(มธ. ๒๑:๑-๑๑; มก.

๑๑:๑-๑๑; ลก. ๑๙:๒๘-๔๐)

๑๒ วันต่อมา คนจำนวนมากที่มาร่วมงานเทศกาลวันปลดปล่อยได้ยินว่า พระ เยชูกำลังเดิน ทางมาที่เมืองเยรูซาเล็ม ๑๓ พวกเขาก็พากันถือกิ่งปาล์มออกไปต้อนรับพระองค์ และร้องตะโกนว่า “ไซโย ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต

คือกษัตริย์ของอิสราเอล” †

๑๔ พระ เยชูเจอลาหุ่มตัวหนึ่งจึงขึ้นขี่ เหมือนกับที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

๑๕ “เมืองศิโยนเอ๋ย ไม่ต้องกลัว

ดูนั่นสิ กษัตริย์ของเจ้ากำลังมา

พระองค์ขี่หลังลาหุ่ม” †

๑๖ (ในตอนแรกพวก ศิษย์ของพระองค์ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์นี้ แต่เมื่อพระเยชูฟื้นขึ้นมาจากความ ตายและรับเกียรติอันยิ่งใหญ่ แล้ว พวกเขาก็ถึงนึกขึ้นได้ว่าพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า พวกเขาจะทำอย่างนี้ต่อพระเยชู)

๑๗ คนจำนวนมากที่อยู่กับพระ เยชูตอนที่พระองค์เรียกลาซารัสออกมาจากอุโมงค์ ผังศพและทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ได้พูดต่อๆกันไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ๑๘ ทำให้มีคน

จำนวนมากพากันมาหาพระเยชู เพราะได้ยินถึงสิ่งอัศจรรย์นี้ ๑๙ พวกฟาริสี จึงพูดกันว่า “เห็นไหม แผนของพวกเราที่จะต่อ ต้านเขาล้มเหลวไม่เป็นท่า โลกทั้งโลกไปติดตามเขาหมดแล้ว”

พระเยชูพูดถึงชีวิตและความตาย

๒๐ ในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อยมีพวกกรีกบาง คนมาราบ ไหว้ บูชาพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มด้วย ๒๑ พวกกรีกได้ไปหาฟิลิป ที่มาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดว่า “คุณครับ พวกเราอยากจะทำพระ เยชู” ฟิลิปบอกอันดรูว์ ๒๒ แล้วเขาทั้งสองก็ไปบอกพระเยชู

๒๓ พระ เยชูบอกเขาทั้งสองว่า “ถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะแสดงให้เห็นว่า บุตรมนุษย์นั้นยิ่งใหญ่แค่ไหน ๒๔ เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าเมล็ดพืชไม่ตกลงดินและตาย มันก็จะเป็นแค่เมล็ดเดียวเหมือนเดิม แต่ถ้ามันตาย มันจะงอกเป็นเมล็ดพืชอีกมากมาย ๒๕ คนที่รักชีวิตของตนเองก็จะสูญเสียชีวิตไป แต่คนที่เกลียดชีวิตของตนในโลก นี้ก็จะได้รับชีวิตไว้ให้อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ๒๖ ถ้าใครรับ ใช้เรา เขาก็จะต้องติดตามเราไปไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตาม คนรับ ใช้ของเราก็จะต้องอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าใครรับ ใช้เรา พระบิดาก็จะให้เกียรติคนนั้น”

พระเยชูพูดถึงความตายของพระองค์

๒๗ “ตอน นี้เรากำลังกลุ่ม ใจมากจนไม่รู้จะพูดยังไงดี จะให้เราพูดว่า ‘พระบิดา ช่วยลูกให้พ้นจากช่วงเวลาแห่งความทุกข์นี้ด้วย’ อย่างนั้นหรือ เราเข้ามาในโลกนี้ก็เพื่อจะทนต่อความทุกข์นี้ ๒๘ พระบิดา ขอให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์”

ทันใด นั้น ก็มีเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า “เราได้ทำอย่างนั้นแล้ว และเราจะทำต่อไป”

๒๙ คนที่อยู่ที่นี่ได้ยินเสียงจากท้องฟ้า

บาง คนบอกว่า เป็นเสียงฟ้าร้อง ส่วนคนอื่นบอกว่า “พูดสวรรค์พูดกับเขา”

† ๑๒:๑๓ **ไซโย** หรือ ในภาษาอารเมค ใช้คำว่า โยชันนา เป็นคำที่ใช้อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ในช่วงเวลาของพระเยชูนี่อาจจะเป็นเสียงร้องตะโกนด้วยความ สนุกสนาน ในการสรรเสริญพระเจ้าหรือพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

‡ ๑๒:๑๓ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๘:๒๕-๒๖

† ๑๒:๑๕ อ้างมาจากหนังสือ เศคาริยาห์ ๙:๙

^{๓๐}พระเยซูจึงบอกว่า “เสียงที่ได้ยินนั้นเกิดขึ้นเพื่อพวกคุณไม่ใช่เพื่อเรา ^{๓๑}ถึงเวลาที่โลกนี้จะถูกตัดสินแล้ว เจ้าผู้ครอบครองโลกนี้จะถูกขับไล่ออกไป ^{๓๒}เมื่อเราถูกยกขึ้น จากแผ่นดินโลก เราก็มุ่งทำให้ทุกๆคนมาหาเรา” ^{๓๓}(พระองค์พูดอย่างนี้ เพื่อบอกให้รู้ว่าพระองค์จะต้องตายแบบไหน)

^{๓๔}ฝูงชนจึงพูดขึ้นมาว่า “ก็ไหนพระคัมภีร์บอกว่า พระคริสต์ จะมีชีวิตตลอดไป แล้วทำไมท่านมาพูดว่า ‘บุตรมนุษย์ต้องถูกยกขึ้น’ ‘บุตรมนุษย์’ คือใครหรือ”

^{๓๕}พระเยซูบอกว่า “ความสว่างจะอยู่กับพวกคุณอีกประเดี๋ยว เดียว เพราะ ฉะนั้นให้เดินในขณะที่ยังมีความสว่างอยู่ เพื่อเมื่อความมืดมาถึง มันจะได้ไม่ปกคลุมพวกคุณ เพราะคนที่เดินอยู่ในความมืดจะมองไม่เห็นว่าจะไปทางไหน ^{๓๖}ให้ไว้วางใจในความสว่างนั้นในขณะที่พวกคุณยังมีความสว่างอยู่ แล้วพวกคุณจะได้เป็นลูกของความสว่าง” เมื่อพูดจบแล้วพระองค์ก็จากไป และได้ซ่อนตัวจากฝูงชน

พวกยิวส่วนใหญ่ไม่เชื่อพระเยซู

^{๓๗}ทั้งๆที่พระเยซูทำสิ่งอัศจรรย์มากมายต่อ หน้าฝูงชน แต่พวกเขา ก็ยังไม่เชื่อพระองค์ ^{๓๘}ซึ่งเป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้พูดไว้ว่า “องค์เจ้าชีวิต มิใครบ่งชี้ที่ชื่อเรื่องที่เรบอก มิใครบ่งชี้ให้เห็นฤทธิ์อำนาจขององค์เจ้าชีวิต” †

^{๓๙}และที่พวกเขาไม่เชื่อ ก็เพราะพระเจ้าได้พูดผ่านทางอิสยาห์ว่า

^{๔๐}“เราทำให้ตาของพวกเขาบอด และใจของพวกเขาตื้อตัน เพื่อตาของพวกเขาจะได้มองไม่เห็น และจิตใจของพวกเขาจะได้ไม่เข้าใจ พวกเขายังไม่ได้หันกลับมาหาเราเพื่อให้รักษา” †

^{๔๑}อิสยาห์พูดอย่างนี้เพราะเขาเห็นแล้วว่าต่อไปภายหน้าพระเยซูจะยิ่งใหญ่แค่ไหน

^{๔๒}มีพวกยิวหลายคนรวม ทั้งพวกผู้นำชาวยิวได้มาเชื่อพระเยซู แต่พวกเขาไม่กล้ายอมรับพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกฟาริสี และไม่ยอมยกมือออกจากที่ประชุมชาวยิว ^{๔๓}พวกเขา รักเกียรติที่มาจากมนุษย์มากกว่าเกียรติที่มาจากพระเจ้า

คำสอนของพระเยซูตัดสินประชาชน

^{๔๔}พระเยซูได้ตะโกนว่า “ใครไว้วางใจเรา ไม่ได้แค่ไว้วางใจในตัวเราเท่านั้น แต่ก็ไว้วางใจพระบิดาผู้ที่ส่งเรามาด้วย ^{๔๕}คนที่มองเห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย

^{๔๖}เราเข้ามาเป็นแสงสว่างให้กับโลกนี้ เพื่อว่าทุกคนที่ไว้วางใจเราจะไม่อยู่ในความมืดอีกต่อไป ^{๔๗}ส่วนคนที่ฟังคำสอนของเราแต่ไม่ทำตาม เราก็มุ่งตัดสินลงโทษเขา

หรือ เพราะเราไม่ได้มาเพื่อตัดสินลงโทษโลกนี้ แต่เรามาเพื่อจะช่วยโลกนี้ให้รอด ^{๔๘}แต่จะมีสิ่งหนึ่งที่จะตัดสินลงโทษคนที่ไม่ยอมรับเราและคำพูดของเรา นั่นก็คือคำพูดของเรา

เองที่จะลงโทษคนเหล่านั้นในวันสุดท้าย ^{๔๙}เพราะคำพูดเหล่านี้เราไม่ได้พูดเอาเอง แต่พระบิดาผู้ส่งเรามาเป็นผู้ส่งให้พูด ^{๕๐}และเราก็มุ่งว่าคำสอนนี้ของพระองค์จะนำไปถึงชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป เราถึงพูดตามที่พระบิดาสั่ง”

พระเยซูล้างเท้าให้ศิษย์

^๑ก่อนจะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย

๑๓ พระเยซูรู้ว่าถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะจากโลกนี้ กลับไปหาพระบิดา พระองค์รักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ในโลกนี้ พระองค์ก็เลยทำให้เห็นว่าพระองค์รักพวกเขามากแค่ไหน

^๒พวกเขากำลังกินอาหารเย็นอยู่ มารร้ายได้ตลใจยูดาส ลูกของซีโมนอิสคาริโอท ให้ทรยศพระองค์อยู่ก่อนแล้ว ^๓พระเยซูรู้ว่า

* ๑๒:๓๑ **เจ้าผู้ครอบครองโลกนี้** คือ ซาตาน หรือ มาร

† ๑๒:๓๒ **ถูกยกขึ้น** หมายถึง ถูกตรึงที่กางเขน

‡ ๑๒:๓๘ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๕๓:๑

¶ ๑๒:๔๐ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๖:๑๐

§ ๑๒:๔๘ **วันสุดท้าย** อ้างถึง การตัดสินลงโทษทุกคนเป็นครั้งสุดท้ายในวันสุดท้ายของโลก

พระบิดาให้พระองค์มีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์รู้ว่าตัวเองมาจากพระเจ้า และกำลังจะกลับไปหาพระเจ้า “พระองค์จึงลุกจากโต๊ะอาหาร ถอดเสื้อคลุมออกแล้วเอาผ้าเช็ดตัวมามัดเอาไว้” “พระองค์เทน้ำใส่อ่างแล้วเอาผ้าที่มัดเอาไว้เช็ดเท้าให้พวกเขา

๖ เมื่อมาถึงซีโมน เปโตร เขาถามพระเยซูว่า “อาจารย์จะล้างเท้าของผมหรือ”

๗ พระเยซูตอบว่า “ตอนนี้นักไม่เข้าใจหรอกว่าเรากำลังทำอะไร แต่ที่หลังคุณจะเข้าใจเอง”

๘ เปโตรจึงบอกว่า “ไม่มีทางที่ผมจะยอมให้อาจารย์ล้างเท้าของผมหรอก”

พระเยซูบอกว่า “ถ้าเราไม่ได้ล้างคุณ คุณก็ไม่ได้เป็นของเรา”

๙ ซีโมน เปโตร จึงบอกว่า “อาจารย์ ถ้าอย่างนั้น อย่าแค่ล้างเท้าเลย ล้างทั้งมือและหัวของผมด้วยนะครับ” ๑๐ พระเยซูพูดกับเขาว่า “คนที่อาบน้ำก็สะอาดทั้งตัวแล้ว ล้างแต่เท้าก็พอ พวกคุณบางคนก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน” ๑๑ (พระองค์รู้ว่าใครจะทรยศพระองค์ พระองค์ถึงพูดว่า “ไม่ใช่พวกคุณทุกคนที่สะอาด”)

๑๒ เมื่อพระองค์ล้างเท้าให้พวกศิษย์ทุกคนแล้ว พระองค์ก็ใส่เสื้อคลุมและกลับมานั่งที่โต๊ะอาหาร แล้วถามพวกเขาว่า “พวกคุณเข้าใจหรือเปล่าว่าเราทำอะไร” ๑๓ คุณเรียกเราว่า ‘อาจารย์’ และ ‘องค์เจ้าชีวิต’ ที่คุณเรียกอย่างนั้นก็ถูกต้องแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้นจริงๆ ๑๔ ถ้าเราที่เป็นองค์เจ้าชีวิตและอาจารย์คุณยังล้างเท้าให้กับคุณ พวกคุณก็ควรจะทำอย่างนั้นให้แกกันและกันด้วย ๑๕ เราได้ทำเป็นตัวอย่างให้คุณแล้ว พวกคุณก็ควรจะทำตาม ๑๖ เราจะบอกให้รู้ว่าทาสไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านาย และคนส่งข่าวก็ไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าคนที่ส่งเขามา ๑๗ ถ้าคุณเข้าใจสิ่งเหล่านี้แล้ว และทำตามนั้น คุณก็มีเกียรติจริงๆ

๑๘ เราไม่ได้พูดถึงพวกคุณทุกคน เรารู้จักคนที่เราได้เลือกไว้ แต่สิ่งที่พระคัมภีร์บอกไว้ว่า ‘คนที่กินอาหารของเรา กลายเป็นศัตรูของเรา’ จะต้องสำเร็จ ๑๙ ตอนนี้นั้นยังไม่เกิดขึ้น แต่เราบอกไว้ก่อนล่วงหน้า พอมันเกิดขึ้น คุณจะได้เชื่อว่าเราคือคนที่เราบอก

ว่าเราเป็น ๒๐ เราจะบอกให้รู้ว่าใครก็ตามที่ยอมรับคนที่เราส่งไป ก็เท่ากับยอมรับเราด้วย และใครก็ตามที่ยอมรับเรา ก็เท่ากับยอมรับผู้คนที่ส่งเรามาด้วย”

พระเยซูบอกว่าใครจะหักหลังพระองค์

(มธ. ๒๖:๒๐-๒๕; มก.

๑๔:๑๗-๒๑; ลก. ๒๒:๒๑-๒๓)

๒๑ เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว พระองค์ก็กินลมไจมาก และพูดออกมาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่าคนหนึ่งเ็นพวกคุณจะหักหลังเรา”

๒๒ พวกศิษย์ต่างหันไปมองหน้ากัน สงสัยว่าพระองค์พูดถึงใคร ๒๓ พอดิศิษย์คนหนึ่งเ็นที่พระองค์รักเป็นพิเศษนั่งเอนตัวติดอยู่กับพระเยซูที่โต๊ะ ๒๔ ซีโมน เปโตรจึงพยักหน้าให้เขาถามพระองค์ว่าพระองค์กำลังพูดถึงใคร

๒๕ ศิษย์คนนั้นจึงเอนตัวมาใกล้กับอกของพระเยซู แล้วถามว่า “อาจารย์พูดถึงใครครับ”

๒๖ พระเยซูตอบว่า “คนที่เราจะยื่นขนมปังที่จุ่มในถ้วยนี้ให้” แล้วพระองค์ก็เอาขนมปังจุ่มลงในถ้วยยื่นให้ยูดาส ลูกของซีโมนอิสคาริโอท ๒๗ เมื่อยูดาสหยิบขนมปังขึ้นนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงเขา พระเยซูจึงพูดกับยูดาสว่า “จะทำอะไร ก็รีบทำสิ” ๒๘ ทุกคนที่นั่งเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหาร ก็ไม่รู้ว่าทำไมพระเยซูถึงพูดกับยูดาสอย่างนั้น ๒๙ บางคนคิดว่าเ็นเพราะยูดาสเ็นคนดูแลเงิน พระเยซูก็เลยบอกให้เขาไปซื้อของที่ต้องใช้ในงานเทศกาล หรือว่าพระองค์อาจจะบอกให้ยูดาสแจกของให้กับคนจนบ้าง

๓๐ เมื่อยูดาสรับขนมปังขึ้นนั้น เขาก็ออกไปทันที ตอนนั้นเ็นเวลากลางคืนแล้ว

๓๑ หลังจากที่ยูดาสออกไปแล้ว พระเยซูพูดว่า “ถึงเวลาแล้วที่ผู้คนจะได้เห็นว่าคุณตรมมนุษย์จะได้ รับเกียรติขนาดไหน และพระเจ้าจะได้ รับเกียรติผ่านทางบุตรมมนุษย์นั้น ๓๒ แล้วถ้าพระเจ้าได้ รับเกียรติผ่านทางเขา พระองค์เองก็จะให้เกียรติเขาและจะทำอย่างนั้นทันที

๓๓ ลูกๆที่รัก เราจะอยู่กับพวกคุณอีกประเดี๋ยวนึงเดียวเท่านั้น แล้วคุณก็จะตามมาหา

* ๑๓:๑๘ คนที่กิน ... ศัตรูของเรา อ้างจาก หนังสือ สดุดี ๑๔:๗

เรา เราจะบอกกับพวกคุณอย่างที่เราเคยบอกพวก ยิวแล้วว่า ที่ที่เรากำลังจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้

๓๔ เราจะให้คำสั่งใหม่กับพวกคุณ คือให้รักซึ่งกันและกัน พวกคุณต้องรักกันเหมือนกับที่เรารักคุณ ๓๕ ถ้าพวกคุณรักกัน ทุกคนก็จะรู้ว่าคุณเป็นศิษย์ของเรา”

พระเยซูทำนายว่าเปโตรจะพูดว่าไม่รู้จักพระองค์

(มธ. ๒๖:๓๑-๓๕; มก. ๑๔:๒๗-๓๑; ลก. ๒๒:๓๑-๓๕)

๓๖ ซีโมน เปโตรถามว่า “อาจารย์จะไปไหนหรือครับ”

พระเยซูตอบเขาว่า “ที่ที่เราจะไปนั้นตอนนี้คุณตามเราไปไม่ได้ แต่คุณจะมาตามเราไปทีหลัง”

๓๗ เปโตรเลยถามอีกว่า “อาจารย์ ทำไมผมถึงตามไปตอนนี้ไม่ได้ล่ะครับ ผมพร้อมที่จะตายเพื่ออาจารย์”

๓๘ พระเยซูตอบว่า “คุณพร้อมที่จะตายเพื่อเราหรือ เราจะบอกให้รู้ว่า พรุ่งนี้เช้าก่อนไก่ขัน คุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

พระเยซูปลอบเหล่าศิษย์

๑๔

๑ “อย่ากลัวใจไปเลย ขอให้วางใจพระเจ้าและวางใจเราด้วย ๒ ในบ้านของพระบิดาของเรามีห้องหลายห้อง ถ้าหากไม่มีเราก็คงไม่บอกคุณหรอกว่า เรากำลังไปเตรียมที่ไว้ให้ ๓ พอเราเตรียมเสร็จแล้ว ก็จะกลับมารับคุณไปอยู่กับเรา ๔ คุณก็รู้จักทางนั้นแล้วนี้ ทางที่จะนำไปถึงที่ที่เรากำลังจะไป”

๕ โธมัสบอกว่า “อาจารย์ครับ พวกเรายังไม่รู้เลยว่าอาจารย์จะไปไหน แล้วพวกเราจะไปรู้จักทางนั้นได้อย่างไร”

๖ พระเยซูบอกว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีใครไปถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา ๗ ถ้าพวกคุณรู้จักเรา คุณก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และนับตั้งแต่นี้ไปคุณก็เป็นคนที่รู้จักพระองค์ และได้เห็นพระองค์แล้ว”

๘ ซีลิปพูดว่า “อาจารย์ ขอให้พวกเราได้เห็นพระ บิดาหน้าอกลีครับ แต่ นี่พวกเรา

พอใจแล้ว” ๙ พระเยซูจึงพูดว่า “ซีลิป คุณน่าจะรู้จักเราแล้วนะ เพราะเราได้อยู่กับคุณมาตั้งนานแล้ว ใครก็ตามที่เห็นเราก็เห็นพระบิดาด้วย แล้วทำไมคุณยังพูดว่า ‘ขอให้พวกเราได้เห็นพระบิดา’ ๑๐ คุณไม่เชื่อใช่ไหมว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในตัวเรา สิ่งที่เราสอนพวกคุณ เราไม่ได้คิดเองพูดเอง แต่พระ บิดาที่อยู่ในตัวเรากำลังทำงานของพระองค์ผ่านทางเรา ๑๑ เชื่อเราสิ เมื่อเราบอกว่าเราอยู่ในพระ บิดาและพระ บิดาก็อยู่ในตัวเรา หรือไม่งั้นก็ให้เชื่อในสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้ทำไป ๑๒ เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่วางใจเราก็จะทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ ได้เหมือนกับที่เราทำ และเขาจะทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ อีก เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดา ๑๓ ดังนั้นไม่ว่าคุณจะทำอะไรก็ตามในฐานะเป็นคนของเรา เราก็จะทำสิ่งนั้นให้ เพื่อที่พระ บิดาจะได้แสดงความยิ่งใหญ่ของพระ บิดาให้เห็น ๑๔ เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามที่คุณขอ เพราะคุณเป็นคนของเรา”

พระเยซูจะส่งพระวิญญาณมาให้

๑๕ “ถ้าพวกคุณรักเรา คุณก็จะทำตามคำสั่งของเรา ๑๖ แล้วเราจะขอพระ บิดาและพระองค์ก็จะส่งผู้ ช่วยอีกผู้หนึ่งมาให้พวกคุณ ผู้ช่วยนี้จะอยู่กับคุณตลอดไป ๑๗ ผู้ช่วยองค์นี้คือพระ วิญญาณแห่งความจริง โลกนี้ไม่สามารถได้ รับพระองค์ เพราะโลก นี้มองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ แต่พวกคุณรู้จักพระองค์เพราะเดี๋ยว นี้พระองค์ได้อยู่กับพวกคุณแล้ว และจะอยู่ในตัวพวกคุณในอนาคตกünftig

๑๘ เราจะไม่ปล่อยให้พวกคุณเป็นเหมือนเด็กกำพร้า เราจะกลับมาหาคุณ ๑๙ ในเร็วๆนี้โลกจะไม่เห็นเราอีกต่อไปแล้ว แต่พวกคุณจะเห็นเราเพราะเรามีชีวิตอยู่ และพวกคุณก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย ๒๐ ในวันนั้นที่จะมาถึง คุณจะรู้ว่าเราอยู่ในพระ บิดา คุณอยู่ในตัวเรา และเราอยู่ในตัวคุณ ๒๑ คนที่รู้จักคำสั่ง สอนของเราและทำตามก็เป็นคนที่รักเรา พระ บิดาจะรักคนที่รักเราด้วย เราก็จะรักพวกเขาและจะปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น”

๒๒ ยูดาส (ไม่ใช่ ยูดาส อิส คาริ โอท) จึงถามว่า “อาจารย์ครับ ทำไมอาจารย์ถึงจะปรากฏตัวให้พวกเราเห็น แต่ไม่ปรากฏตัวให้โลกเห็นล่ะครับ”

๒๓ พระเยซูตอบว่า “ถ้าใครรักเรา เขาก็จะทำตามคำสั่ง สอนของเรา พระบิดาของเรา ก็จะรักเขา แล้วพระบิดากับตัวเราก็จะมาปรากฏตัวให้เขาเห็น และอยู่กับเขา ๒๔ คนไหนไม่รักเราก็จะไม่ทำตามคำสั่ง สอนของเรา คำสั่งสอนที่พวกคุณได้ยินนี้ ไม่ใช่เป็นคำสั่ง สอนของเรา แต่เป็นคำสั่ง สอนของพระบิดาผู้ส่งเรามา

๒๕ เราได้เล่าเรื่องทั้งหมด นี้ให้พวกคุณฟัง ตอนที่เรายืนอยู่กับคุณ ๒๖ เมื่อพระบิดาได้ส่งผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์มาแทนเราแล้ว พระวิญญาณนี้จะสอนคุณทุกอย่าง และจะทำให้คุณจำทุกอย่างที่เราเล่าให้ฟังได้

๒๗ เราได้ให้สันติสุขไว้กับคุณ สันติสุขที่เราให้นี้ไม่เหมือนกับที่โลกให้ ดังนั้นคุณจึงไม่ต้องตกใจ หรือหวาดกลัวเลย ๒๘ คุณได้ยินที่เราพูดว่า เรากำลังจะจากไปและจะกลับมาหาคุณอีก ถ้าคุณรักเรา คุณก็น่าจะตั้งใจว่า เรากำลังจะกลับไปหาพระบิดา เพราะพระบิดานั้นยิ่งใหญ่กว่าเรา ๒๙ ตอนนี้อเราบอกเรื่องนี้กับคุณไว้ก่อนล่วงหน้า เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นจริง ๆ คุณจะได้เชื่อ ๓๐ เราเหลือเวลาพูดกับพวกคุณอีกนิดเดียว เพราะเจ้าผู้ครอบครองโลก นี้กำลังมา มันไม่มีอำนาจเหนือเราหรอก ๓๑ แต่เพื่อให้โลกรู้ว่าเรารักพระบิดา เราจึงทำตามที่พระบิดาสั่งให้ทำทุกอย่าง ลูกชิ้นแล้วไปกินเถอะ”

พระเยซูคือเถาองุ่นที่แท้จริง

๑๕

๑๕ “เราเป็นเถาองุ่นที่แท้จริง และพระบิดาของเราเป็นผู้ดูแลสวน ๒ พระองค์จะตัดกิ่ง ๓ ของเราที่ไม่ออกลูกทิ้งไป และจะแต่งกิ่งที่ออกลูกให้สะอาดเพื่อให้ออกลูกมากขึ้น ๔ พวกคุณก็สะอาดแล้ว เพราะคำสั่ง สอนของเรา ๕ ให้ติดสนิทกับเรา และเราก็จะติดสนิทกับคุณ กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทกับเถาเท่านั้น คุณก็เหมือนกับกิ่ง คุณจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทกับเรา

๖ เราเป็นเถาองุ่น พวกคุณเป็นกิ่ง ถ้าคุณติดสนิทกับเราและเราติดสนิทกับคุณ คุณจะออกลูกมาก ถ้าไม่มีเราคุณจะทำอะไรไม่ได้เลย ๗ ถ้าใครไม่ได้ติดสนิทกับเรา เขาก็จะ

เหมือนกับกิ่งที่ถูกตัดทิ้งให้เหี่ยวแห้งตาย และถูกเก็บไปเผาไฟ

๘ ถ้าพวกคุณติดสนิทกับเรา และคำสั่ง สอนของเราติดสนิทกับคุณ ไม่ว่าจะทำอะไร มันก็จะเป็นอย่างนั้น ๙ เมื่อคุณเกิดผลมาก แสดงว่าคุณเป็นศิษย์ของเรา และคุณได้ทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของพระบิดาของเรา ๑๐ เรารักคุณเหมือนกับที่พระบิดารักเรา ขอให้ยึดมั่นอยู่กับความรักของเรา ๑๑ ถ้าคุณทำตามที่เราสั่ง ก็แสดงว่าคุณยังยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนกับที่เราทำตามคำสั่งของพระบิดา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ ๑๒ เราบอกเรื่องพวกนี้กับคุณ เพื่อว่าคุณจะได้มีความสุข เหมือนกับที่เรามี และมืออย่างลั่น เหลือ ๑๓ คำสั่งของเราคือให้รักกันเหมือนกับที่เรารักคุณ ๑๔ ไม่มีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว คือการที่คนๆหนึ่งจะยอมตายเพื่อเพื่อนของตน ๑๕ พวกคุณก็เป็นเพื่อนของเราถ้าทำตามที่เราสั่ง ๑๖ เราจะไม่เรียกพวกคุณว่า ‘ทาส’ อีกต่อไป เพราะทาสจะไม่รู้ว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกพวกคุณว่า ‘เพื่อน’ เพราะเราได้บอกให้คุณรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ยินจากพระบิดาของเราแล้ว ๑๗ พวกคุณไม่ได้เลือกเราหรอก แต่เราต่างหากที่เลือกคุณ และแต่งตั้งคุณให้ออกไปและเกิดผล เป็นผลที่ยั่งยืนตลอดไป แล้วพระบิดาจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณขอ เพราะคุณเป็นคนของเรา ๑๘ คำสั่งของเราคือให้รักกันและกัน

พระเยซูเตือนพวกศิษย์

๑๙ ถ้าโลกนี้เกลียดชังพวกคุณ ก็ให้จำไว้ว่าโลกนี้เกลียดชังเราก่อน ๒๐ ถ้าพวกคุณเป็นของโลกนี้ โลกก็จะรักคุณเพราะคุณเป็นของมันเอง แต่เราได้เลือกคุณออกจากโลกนี้ คุณเลยไม่เป็นของโลกนี้อีกแล้ว โลกเลยเกลียดชังคุณ ๒๑ จำได้ไหมที่เราเคยบอกว่า ‘ทาสไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านาย’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกคุณด้วย ถ้าพวกเขาทำตามคำสั่ง สอนของเรา พวกเขาก็จะทำตามคำสั่ง สอนของพวกคุณด้วย ๒๒ พวกเขาข่มเหงคุณก็เพราะเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ส่งเรามา ๒๓ ถ้าเราไม่

* ๑๔:๓๐ **เจ้าผู้ครอบครองโลก** หรือ ซาดาน
† ๑๕:๒ **กิ่ง** หมายถึง ศิษย์ของพระเยซู

ได้มาพูดกับพวกเขา พวกเขา ก็คงจะไม่มี ความผิดบาปอะไร แต่ตอน นี้พวกเขาไม่มี ข้อ แก่ตัวสำหรับบาปของพวกเขาอีกต่อไป ^{๒๓}คนที่เกลียดเราก็กเกลียดพระ บิดาของเรา ด้วย ^{๒๔}เราได้ทำสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่ไม่เคย มีใครทำมาก่อนในหมู่พวกเขา ถ้าเราไม่ได้ ทำสิ่งอัศจรรย์เหล่านี้ พวกเขาก็คงจะไม่มี ความผิดบาป แต่ตอน นี้ทั้งๆที่พวกเขาเห็น สิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราทำไปแล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงเกลียดเราและพระบิดาของเรา ^{๒๕}แต่ อย่่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ เกิดขึ้นเพื่อให้เป็น ไปตามข้อพระ คัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า ‘พวกเขา เกลียดเราโดยไม่มีเหตุผล’ *

^{๒๖}เราจะส่งผู้ ช่วยจากพระ บิดามาให้คุณ พระองค์คือพระ วิญญาณแห่งความ จริง พระองค์จะประกาศเกี่ยวกับเรา ^{๒๗}พวกคุณ เองก็ต้องประกาศให้คนอื่นรู้เกี่ยวกับเราด้วย † เพราะพวก คุณได้อยู่กับเรามาตั้งแต่แรก แล้ว

๑๖ ^๑เราได้บอกสิ่งเหล่านี้ กับพวกคุณ ล่วงหน้า เพื่อคุณจะไม่เลิคว่างใจ ในตัวเรา ^๒พวกเขาจะไล่คุณออกจากที่ ประชุม อีกไม่นานทุกคนที่ฆ่าคุณ ก็จักคิดว่า นั่นเป็นการรับ ใช้พระเจ้า ^๓ที่พวกเขาทำ อย่่างนี้ ก็เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระบิดาและ ไม่รู้จักเรา ^๔เราบอกเรื่องเหล่านี้กับคุณตอนนี้ เพื่อที่ถ้าเมื่อมันเกิดขึ้นจริง คุณจะได้นึก ออกว่าเราเคยเตือนคุณแล้ว

งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ที่เราไม่ได้บอกเรื่อง นี้กับพวกคุณตั้งแต่ แรก ก็เพราะเรายังอยู่กับคุณ ^๕ตอนนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ ส่งเรามา แต่ไม่มี ใครถามเราว่า ‘อาจารย์จะไปไหน’ ^๖เพราะ คุณกำลังกลัวใจในเรื่องที่เราบอก ^๗แต่เราจะ บอกให้รู้ว่า มันจะดีกับคุณถ้าเราไป เพราะ ถ้าเราไม่ไป ผู้ช่วยนั้นก็จะไม่มา แต่ถ้าเรา ไป เราก็จะส่งผู้ช่วยมาให้คุณ ^๘เมื่อผู้ช่วยนั้น มา พระองค์จะทำให้โลกรู้ความจริงเกี่ยวกับ ความบาป ให้โลกรู้ว่าที่เราพูดและทำนั้นถูก ต้อง และให้โลกรู้ว่าพระเจ้าจะตัดสินลงโทษ โลก ^๙ในเรื่องความ บาปนั้นเกิดจากคนไม่

ยอมไว้ วางใจเรา ^{๑๐}ในเรื่องความถูก ต้อง ของเรากับพระเจ้า นั่นก็คือการที่เราได้กลับไปหาพระ บิดาอีกครั้งหนึ่ง จึงทำให้พวกคุณ ไม่เห็นเราอีก ^{๑๑}ในเรื่องการตัดสินลงโทษ นั้นก็คือการที่เจ้าผู้ครอบครองโลก ^{๑๒}นี้ได้ถูก ตัดสินลงโทษแล้ว

^{๑๒}เรายังมีอีกหลายเรื่องที่จะบอก แต่ถ้า พูดเดียว นั้นมันจะมากเกินไปที่คุณจะ รับได้ ^{๑๓}แต่เมื่อพระ วิญญาณแห่งความ จริง มาถึง พระองค์จะนำพวก คุณไปสู่ความ จริง ทั้งหมด เพราะพระองค์ไม่ได้พูดตามใจตัว เอง แต่จะพูดในสิ่งที่พระองค์ได้ยินมา และ พระองค์จะบอกให้พวกคุณรู้ว่าอะไรกำลังจะ เกิดขึ้น ^{๑๔}พระองค์จะทำให้คุณเห็นความ ยิ่ง ใหญ่ของเรา เพราะพระองค์จะบอกสิ่งที่ พระองค์ได้ยินจากเราให้คุณฟัง ^{๑๕}ทุกสิ่งทุก อย่่างที่เป็นของพระบิดาเป็นของเรา นั่นเป็น สาเหตุที่เราพูดว่า ผู้ช่วยจะบอกสิ่งที่พระองค์ ได้ยินจากเราให้คุณฟัง

ความเศร้าจะเปลี่ยนเป็นความสุข

^{๑๖}“อีกประเดี๋ยวนึงพวก คุณก็จะไม่เห็น เราแล้ว และหลัง จากนั้นอีกประเดี๋ยวนึง คุณก็จะเห็นเราอีก”

^{๑๗}พวกศิษย์บาง คนถามกันเองว่า “อาจารย์หมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวน ึงพวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลัง จากนั้นอีกประเดี๋ยวนึงคุณก็จะเห็นเราอีก’ กับที่ว่า ‘เรากำลังจะไปหาพระบิดา’” ^{๑๘}พวก เขาก็ยังถามกันอีกว่า “อาจารย์หมายถึง อะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวนึง’ ไม่เห็นรู้ เรื่องเลยว่าอาจารย์พูดถึงอะไร”

^{๑๙}พระ เยชูรู้ว่าพวกเขาอยากจะถามเรื่อง นี้ พระองค์จึงถามว่า “พวกคุณกำลังสงสัย กันอยู่ใช่ไหมว่า เราหมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวนึงพวกคุณก็จะไม่เห็นเรา แล้ว และหลัง จากนั้นอีกประเดี๋ยวนึงคุณก็ จะเห็นเราอีก’” ^{๒๐}เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะ ร้องไห้ โศกเศร้าเสียใจ แต่โลกจะรื่นเริงยินดี คุณจะถูกขี้ใจ แต่ความ ทุกข์ใจนั้นจะกลับ กลายมาเป็นความดีใจ ^{๒๑}เหมือนกับผู้หญิงที่ ถึงกำหนดคลอดก็เป็นทุกข์เพราะความ เจ็บ

* ๑๕:๒๕ พวกเขา ... ไม่มีเหตุผล อ้างจากหนังสือ สดุดี ๓๕:๑๙; ๖๙:๔

† ๑๕:๒๗ ประกาศ ... กับเราด้วย หมายถึงเป็นพยานให้กับพระเยซู

‡ ๑๖:๑๑ เจ้าผู้ครอบครองโลก เป็นชื่อที่ยอห์นใช้เรียกมาร หรือ ซาตาน

ปวดทรมาน แต่เมื่อเธอคลอดลูกแล้วก็ลืมความเจ็บปวดไปหมด เพราะจิตใจที่ได้เห็นลูกเกิดมาในโลกนี้^{๒๒} พวกคุณก็เหมือนกัน ตอนนี้คุณทุกข์ใจ แต่เมื่อเรากลับมาหาคุณอีกคุณก็จะดีใจ แล้วไม่มีใครจะแย่งเอาความดีใจนั้นไปจากคุณได้^{๒๓} ในวันนี้คุณจะไม่ต้องถามอะไรเราอีกแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณขอเพราะคุณเป็นคนของเรา พระบิดาก็จะให้กับคุณ^{๒๔} ตั้งแต่คุณเป็นคนของเราจนถึงเดี๋ยวนี้ พวกคุณยังไม่เคยขออะไรในฐานะคนของเรา ขอสิแล้วคุณจะได้ เพื่อคุณจะได้มีความสุขอย่างเต็มที่”

ชัยชนะเหนือโลก

^{๒๕}“เราได้เล่าเรื่องเหล่านี้โดยใช้เรื่องเปรียบเทียบ เทียบ อีกไม่นานเราจะไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบแล้ว แต่เราจะบอกพวกคุณตรงๆเลยเกี่ยวกับพระบิดา^{๒๖} ในวันนี้พวกคุณจะไม่ต้องขออะไรโดยผ่านทางเราอีกแล้ว คุณขอจากพระเจ้าได้โดยตรง เพราะคุณเป็นคนของเรา^{๒๗} เพราะพระ บิดาเองก็รักพวกคุณ พระองค์รักพวกคุณทุกคนเพราะว่าคุณรักเรา และเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า^{๒๘} เรามาจากพระ บิดา และเข้ามาในโลก นี้ตอนนี้เรากำลังจะไปจากโลกนี้เพื่อกลับไปหาพระบิดา”

^{๒๙}แล้วพวกศิษย์ก็พูดว่า “ดูสิ อาจารย์พูดกับเราตรงๆโดยไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบ แล้ว^{๓๐} ตอนนี้พวกเรารู้แล้วว่าอาจารย์รูทุกอย่าง อาจารย์รู้ว่าจะตอบอะไรก่อนที่เราจะถามเสียอีก ถึงไม่ถาม อาจารย์ก็รูอยู่แล้วว่าเราคิดอะไร แต่ นี้เราก็เชื่อแล้วว่าอาจารย์มาจากพระเจ้า”

^{๓๑}พระ เยชูตอบพวกเขาว่า “ในที่สุดพวกคุณก็เชื่อแล้วหรือ^{๓๒} คอยดูสิ เวลาใกล้จะมาถึง ที่จริงเวลามาถึงแล้วด้วยซ้ำ เป็นเวลาที่พวกคุณทุกคนจะหนีกระเจิดกระเจิงไปทางไหนทางมัน และจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่กับคนเดียวหรอก เพราะพระ บิดาอยู่กับเราด้วย

^{๓๓}เราพูดเรื่องพวก นี้เพื่อว่าคุณจะได้มีสันติสุขเพราะคุณมีส่วนร่วม ร่วมในตัว เรา ในโลกนี้คุณจะมีปัญหาเดือดร้อนสารพัด แต่ให้เข้มแข็งไว้ เพราะเราชนะโลกแล้ว”

พระเยซูอธิษฐานให้พวกศิษย์

^๑หลัง จากพระ เยชูพูดจบแล้ว **๑๗** พระองค์ได้เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า และพูดว่า “พระ บิดา ถึงเวลาแล้วที่จะเปิดเผยความ ยิ่งใหญ่ของพระ บุตร เพื่อที่พระ บุตรจะได้เปิดเผยความ ยิ่งใหญ่ของพระองค์^๒ พระองค์ได้ให้ลูกมีสิทธิและอำนาจเหนือมนุษย์ทุกคน เพื่อให้ลูกจะได้ให้ทุกคนที่พระองค์ฝากไว้กับลูกนั้นมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป^๓ ชีวิตกับพระองค์ตลอดไปนั่นก็คือการรู้จักพระองค์ ผู้เป็นพระเจ้าที่แยกแ่องค์เดียว และรู้จักพระ เยชูคริสต์ผู้ที่พระองค์ส่งมา “ลูกได้ทำให้คนในโลก นี้เห็นความ ยิ่งใหญ่ของพระองค์โดยได้ทำงานทุกอย่างที่พระองค์ให้ลูกทำจนเสร็จหมดแล้ว “พระ บิดา ตอนนีขอให้ลูกได้รับความ ยิ่งใหญ่กลับมาเหมือนเดิมอีกครั้งต่อ หน้าพระองค์ คือความ ยิ่งใหญ่ที่ลูกมีร่วมกับพระองค์ก่อนที่จะมีโลกนี้

^๔ลูกได้นำคนในโลก นี้ที่พระองค์ได้ฝากไว้กับลูกมารู้จักพระองค์แล้ว คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์ พระองค์ฝากพวกเขาไว้กับลูก และพวกเขาทำตามคำสั่ง สอนของพระองค์^๕ ตอน นี้พวกเขากรู้ทุกอย่างที่ลูกได้ รับจากพระองค์แล้ว “ลูกเอาคำพูดที่พระองค์ให้กับลูกไปให้พวกเขา และพวกเขาก็ยอมรับมันไว้ พวกเขาเชื่อว่าลูกมาจากพระองค์จริง และเชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา “ลูกได้อธิษฐานให้พวกเขา ไม่ใช่ว่าลูกอธิษฐานให้คนในโลก นี้ แต่ลูกได้อธิษฐานให้คนที่พระองค์ฝากลูกไว้ เพราะพวกเขาเป็นคนของพระองค์^๖ ทุกอย่างของลูกก็เป็นของพระองค์ และทุกอย่างของพระองค์ก็เป็นของลูก คนเหล่านี้ทำให้โลกเห็นความ ยิ่งใหญ่ของลูก^๗ ลูกจะไม่อยู่ในโลก นี้อีกแล้ว แต่พวกเขาจะยังอยู่ในโลกนี้ ลูกกำลังจะไปหาพระองค์ พระบิดา ผู้ศักดิ์สิทธิ์ ขอโปรดใช้อำนาจที่พระองค์ให้ลูกนั้นคุ้มครองเขาด้วย เพื่อที่พวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนกับที่พระองค์และลูกเป็นอัน หนึ่งอัน เดียวกัน^๘ เมื่อลูกยังอยู่กับพวกเขา ลูกได้ดูแลคุ้มครองพวกเขาด้วยอำนาจของพระองค์ที่พระองค์ให้กับลูก ลูกได้ปกป้องพวกเขาไว้ และไม่มีใครหลงหายไปเลยสักคน ยกเว้นคนเดียวที่ต้อง

พินาศเพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พระ คัมภีร์เขียนไว้

๑๓ ตอนนี้อยู่กำลังมาหาพระองค์ แต่ลูกพูดเรื่องพวกนี้ ในขณะที่ลูกยังอยู่ในโลก เพื่อพวกเขาจะได้มีความ สุขเต็ม ที่เหมือนกับที่ลูกมี ๑๔ ลูกได้ให้คำ สอนของพระองค์แก่พวกเขาแล้ว แต่โลกนี้เกลียดพวกเขาเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็นของโลกนี้ เหมือนกับที่ลูกไม่ได้เป็นของโลกนี้ ๑๕ ลูกไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลกนี้ แต่ลูกขอให้พระองค์คุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากมารร้ายตัวนั้น ๑๖ พวกเขาไม่ได้เป็นของโลก เหมือนกับที่ลูกไม่ได้เป็นของโลก ๑๗ คำสอนของพระองค์เป็นความจริง ขอให้คำสอนนี้ทำให้พวกเขาเป็นคนของพระองค์แต่ผู้เดียว ๑๘ ลูกได้ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกเหมือนกับที่พระองค์ส่งลูกเข้ามาในโลกนี้ ๑๙ ลูกได้มอบตัว เองให้เป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเพราะเห็นแก่พวกเขา เพื่อว่าความจริงนั้นจะทำให้พวก เขามอบตัวเองให้พระองค์แต่เพียงผู้เดียวด้วย

๒๐ แต่ลูกไม่ได้อธิษฐานให้คนพวก นี้เท่านั้น ลูกยังอธิษฐานให้คนที่เชื่อในตัวลูก โดยผ่านทางคำสอนของพวกเขาด้วย ๒๑ ลูกขอให้พวกเขาทั้งหมดเป็นอัน หนึ่งอัน เดียวกัน เหมือนกับพระองค์พระ บิดาอยู่ในตัวลูก และลูกอยู่ในพระองค์ ขอให้พวกเขาอยู่ในพวกเรไปด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา ๒๒ ลูกทำให้พวกเขามีเกียรติอัน ยิ่ง ใหญ่ เหมือนกับที่พระองค์ได้ทำให้ลูกมีเกียรติ เพื่อว่าพวกเขาจะได้เป็นอัน หนึ่งอัน เดียวกัน เหมือนกับที่ลูกกับพระองค์เป็นอัน หนึ่งอัน เดียวกัน ๒๓ ที่เป็นอัน หนึ่งอัน เดียวกันหมายถึง ลูกอยู่ในพวกเขา และพระองค์ก็อยู่ในลูก เพื่อว่าพวกเขาจะได้เป็นอัน หนึ่งอัน เดียวกันอย่างเต็ม ที่ เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ส่งลูกมา และรู้ว่าพระองค์รักพวกเขาเหมือนกับที่พระองค์รักลูก

๒๔ พระ บิดา ในที่ที่ลูกอยู่นั้น ลูกอยากให้คนพวก นี้ที่พระองค์ให้กับลูกอยู่ที่นั่นกับลูกด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นความ ยิ่ง ใหญ่ที่พระองค์ให้กับลูก เพราะพระองค์รักลูก ก่อนที่พระองค์จะสร้างโลกนี้ ๒๕ พระ บิดา

พระองค์สัตย์ชื่อ โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ลูกรู้จักพระองค์ และพวก ศิษย์เหล่า นี้ก็รู้ว่าพระองค์ส่งลูกมา ๒๖ ลูกทำให้เขารู้จักพระองค์ และลูกก็จะทำอย่าง นี้ต่อไป เพื่อว่าความ รักที่พระองค์มีต่อลูกจะอยู่ในตัวพวกเขา และเพื่อว่าลูกก็จะอยู่ในตัวพวกเขาด้วย”

พระเยซูถูกจับ

(มธ. ๒๖:๔๗-๕๖; มก.

๑๔:๔๓-๕๐; ลก. ๒๒:๔๗-๕๓)

๑๘ เมื่อพระ เยชูอธิษฐานเสร็จแล้ว พระองค์ออกไปกับพวก ศิษย์ของพระองค์ ข้ามหุบเขาซิด โรนเข้าไปที่สวนแห่งหนึ่ง ๒ ยูดาส คนที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนแห่งนี้ เพราะว่าพระ เยชูและพวก ศิษย์ของพระองค์มาพบบันที่นี่บ่อยๆ ๓ แล้วยูดาสก็ได้นำพวก ทหาร โรมันกลุ่มหนึ่ง และพวก ผู้ ค่อม วิหารที่พวก หัวหน้า นักบวชและพวก ฟาริสีส์มา เข้ามาหาพระ เยชู พวกเขาถือตะเกียง คบไฟ และอาวุธมาด้วย

๔ พระ เยชูรู้ทุกสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเดินออกมาหาพวกเขา แล้วถามว่า “มาตามหาใครกัน”

๕ พวกเขาตอบว่า “เยชู ชาวนาซาเร็ธ”

๖ พระองค์จึงพูดว่า “เราเอง” (ยูดาสคนที่หักหลังพระองค์ก็ยืนอยู่ที่นั่นกับพวกนั้น) ๗ เมื่อพระองค์พูดว่า “เราเอง” พวกเขา ก็ถอยหลังกรุล้มลงกับพื้น

๘ พระ เยชูถามอีกครั้งว่า “มาตามหาใครนะ”

๙ พวกเขา ก็ตอบว่า “เยชู ชาวนาซาเร็ธ”

๑๐ พระ เยชูตอบว่า “ก็บอกแล้วว่าว่าเป็นเราเอง ถ้าพวกคุณตามหาเราก็คงปล่อยให้พวกเราไปซะ” ๑๑ ที่พระองค์พูดอย่าง นี้ เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พระองค์ได้พูดไว้ก่อนแล้วว่า “ลูกไม่ได้สูญเสียคนที่พระองค์ได้ฝากไว้กับลูกไปแม้แต่คนเดียว”

๑๒ ซี โมน เป โตรมีดาบอยู่ จึงชักออกมา แล้วก็ฟันถูกหูขวาของทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุดขาดไป (ทาสคนนั้นชื่อ มัลคัส) ๑๓ พระ เยชูห้ามเปโตรว่า “เก็บดาบ

* ๑๘:๖ เราเอง หรือ “เราเป็น” เป็นชื่อที่พระเจ้าใช้เรียกตัว เองกับโมเสสที่พุ่มไม้ไฟ ในหนังสืออพยพ ๓:๑๔ ในข้อนี้เมื่อพระองค์พูดชื่อของพระองค์เองทำให้ศัตรูทุกคนล้มลง

เข้าฝึกหัด จะไม่ให้เรารู้ตัวด้วย *แห่งความทุกข์ที่พระบิดาเตรียมไว้ให้เราได้ยังงั้”

พระเยซูถูกนำไปพบหัวหน้านักบวช

(มธ. ๒๖:๕๗-๕๘; มก. ๑๔:๕๓-๕๔; ลก. ๒๒:๕๔)

๑๒ พวก ทหารโรมัน นาย พันของพวกเขา และพวก ผู้คุมวิหารชาวยิวได้จับพระเยซูมัดไว้ ๑๓ แล้วนำพระองค์ไปพบอันนาสก่อน อันนาสเป็นพ่อตาของคา ยา ฟาสซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดในปีนั้น ๑๔ (คายาฟาสเป็นคนที่ได้บอกชาวยิวว่า ให้คนคนเดียวยตาย ดีกว่าคนทั้งชาติต้องตาย)

เปโตรพูดว่าไม่รู้จักพระเยซู

(มธ. ๒๖:๖๙-๗๐; มก. ๑๔:๖๖-๖๘; ลก. ๒๒:๕๕-๕๗)

๑๕ ซี โมน เป โตรและศิษย์อีกคนหนึ่งได้ตามพระ เยชูไป ศิษย์คน นี้รู้จักกับหัวหน้านักบวชสูงสุด เขาจึงสามารถเข้าไปในลานบ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุดกับพระ เยชูได้ ๑๖ ส่วนเปโตรต้องรออยู่ด้าน นอกข้างประตูแล้วศิษย์คนนั้นก็ได้ออกมาพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู เธอจึงยอมให้เปโตรเข้าไปข้างใน ๑๗ สาว ใช้ที่เฝ้าประตูได้ถามเปโตรว่า “แกเป็นศิษย์ของชายคนไหน ไม่ใช่หรือ” เปโตรตอบว่า “เปล่า ผมไม่ได้เป็น” ๑๘ พวก ทาสและพวก ผู้คุมวิหารได้ก่อกองไฟแล้วยืนผิงไฟกันอยู่เพราะอากาศหนาว เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่กับพวกเขาด้วย

หัวหน้านักบวชสูงสุดสอบสวนพระเยซู

(มธ. ๒๖:๕๙-๖๖; มก. ๑๔:๕๕-๖๔; ลก. ๒๒:๖๖-๗๑)

๑๙ หัวหน้านักบวชสูงสุดได้สอบสวนพระเยซูเกี่ยวกับ พวก ศิษย์และคำ สอนของพระองค์ ๒๐ พระองค์ตอบว่า “เราได้พูดอย่างเปิดเผยกับทุกคน เรามักจะสอนอยู่ใน

ที่ ประชุมและในวิหาร ซึ่งเป็นที่ที่พวก ยิวทั้งหมดมาชุมนุมกัน และสิ่งที่เราสอนในที่ลับ เราก็สอนในที่แจ้งด้วย ๒๑ มาถามเราทำไม ไปถามคนที่ได้ยินเอาเองสิว่า เราสอนอะไรกับพวกเขา”

๒๒ เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้น ผู้คุมวิหารคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆได้ตบหน้าพระองค์ และพูดว่า “กล้าดียัง ใจไปตบหน้าหัวหน้านักบวชสูงสุดอย่างนั้น”

๒๓ พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ถ้าพูดอะไรผิดก็ให้บอกมาเลยว่าผิดตรงไหน แต่ถ้าไม่ได้พูดอะไรผิด มาตบหน้าเราทำไม”

๒๔ อัน นาสก็ได้ส่งพระ เยชูที่ถูกมัดเหมือนกับนักโทษไปให้คา ยา ฟาสที่เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด

เปโตรพูดอีกว่าไม่รู้จักพระเยซู

(มธ. ๒๖:๗๑-๗๕; มก. ๑๔:๖๙-๗๒; ลก. ๒๒:๕๘-๖๒)

๒๕ ขณะที่ซี โมนเป โตรยืนผิงไฟอยู่นั้นพวกเขาได้ถามว่า “แกแน่ใจหรือว่าไม่ได้เป็นศิษย์ของคนนั้น”

เปโตรตอบปฏิเสธว่า “ไม่ ผมไม่ได้เป็น”

๒๖ ทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุด ซึ่งเป็นญาติของชายที่ถูกเปโตร ฟันหูขาดได้พูดกับเปโตรว่า “แกอยู่กับชายคนไหนในสวนนี้”

๒๗ เปโตรได้ปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และทันใดนั้นก็ก็ขึ้น

พระเยซูถูกนำตัวไปหาปีลาต

(มธ. ๒๗:๑-๒, ๑๑-๓๑; มก. ๑๕:๑-๒๐; ลก. ๒๓:๑-๒๕)

๒๘ ในตอนเช้า มีตพวกเขาได้นำตัวพระเยซูจากบ้านของคา ยา ฟาสไปที่วังของเจ้าเมืองโรมัน พวก ยิวเองไม่ได้เข้าไปในวังนั้น เพราะจะทำให้พวกเขาไม่สะอาด †ตามพิธีกรรมทางศาสนา แล้วจะทำให้พวกเขาไม่

* ๑๘:๑๑ *ถ้าย* พระเยซูกำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นกรยากที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนนักบวชการคิมอะไรสกอย่างที่มีรสชาติที่แย่มาก

* ๑๘:๒๘ *วังของเจ้าเมืองโรมัน* หรือศาลปรีโทเรียม คือ ศาลที่อยู่ในวังของปีลาต

† ๑๘:๒๘ *ไม่สะอาด* หรือ เป็นมลทิน พวกยิวเชื่อกันว่า การเข้าไปในสถานที่ที่ไม่ได้เป็นของพวกยิวจะทำให้พวกเขาไม่สะอาด (ดู ยอห์น ๑๑:๕๕)

สามารถร่วมฉลองในเทศกาลวันปลดปล่อย
ได้ ๒๙ ปี ลาดจึงออกมาหาพวกเขาข้าง นอก
และถามว่า “พวกเจ้าจะฟ้อง ร้องเขาด้วย
เรื่องอะไรกัน”

๓๐ พวกเขาตอบปีลาดว่า “ถ้ามันไม่ได้เป็น
ผู้ร้ายพวกเราก็คงจะไม่เอาตัวมันมาให้ท่าน
หรอก”

๓๑ ปีลาดจึงบอกกับพวกเขาว่า “ถ้าฉันพวก
เจ้าก็เอาเขาไปตัดสินลงโทษตามกฎหมาย ปฏิบัติ
ของพวกเจ้าเองสิ”

พวก ยิวบอกปี ลาดว่า “แต่ตามกฎหมาย
ของโรมันไม่อนุญาตให้พวกเราประหารชีวิต
ใคร” ๓๒ ที่เป็นอย่าง นี้เพื่อให้เป็นจริงตามที่
พระเยซูได้พูดไว้ว่าพระองค์จะต้องตายอย่าง
ไร

๓๓ ปี ลาดกลับเข้าไปในวังของเขา และ
เรียกพระเยซูมาถามว่า “แกเป็นกษัตริย์ของ
ชาวยิวหรือ”

๓๔ พระเยซูตอบว่า “คุณสงสัยเอง หรือ
ได้ยินคนอื่นพูดถึงเรา”

๓๕ ปี ลาดจึงตอบว่า “แกคิดว่าเราเป็นคน
ยิวหรือ ใจ คนของแกเองและพวกหัวหน้า
นักบวชนั้นแหลมมอมตัวแกมาให้กับเรา แก
ทำอะไรผิดมา”

๓๖ พระเยซูตอบว่า “อำนาจของเราที่จะ
ปกครองไม่ได้มาจากโลก นี้ เพราะถ้าหาก
เป็นอย่างนั้น คนของเราก็คงจะต่อสู้ไม่ให้
พวก ยิวจับเรา ดั่ง นั้นอำนาจของเราที่จะ
ปกครองไม่ได้มาจากโลกนี้”

๓๗ ปี ลาดจึงบอกพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้น
แกก็เป็นกษัตริย์นะสิ”

พระเยซูตอบว่า “คุณพูดถูกแล้วที่ว่าเรา
เป็นกษัตริย์ นี้เป็นเหตุที่เราทำให้เกิดและเข้า
มาในโลก นี้ เพื่อบอกคนเกี่ยวกับความจริง
และทุกคนที่อยู่ฝ่ายความจริง ก็ฟังเสียง
ของเรา”

๓๘ ปี ลาดถามพระองค์ว่า “ความจริงอะไร
กัน” เมื่อเขาถามแล้วก็ได้ออกไปหาพวก ยิว
อีก และบอกพวกเขาว่า “เราไม่เห็นว่าคุณมี
ความ ผิดตรงไหน ๓๙ พวก เจ้ามีธรรมเนียม
ที่จะให้เราปล่อยนักโทษคนหนึ่งในช่วง
เทศกาลวันปลดปล่อย พวก เจ้าอยากให้เรา
ปล่อยตัว ‘กษัตริย์ของชาวยิว’ ไรเปล่า”

๔๐ แต่พวก ยิวร้องตะโกนว่า “อย่าปล่อย
มัน ขอให้ปล่อยบารับบัสแทน” (บารับบัส
เป็นผู้ก่อการจลาจลการเมือง)

๑๙ ปี ลาดจึงสั่งให้เอาพระ เยชูไป
เขียน ๒ พวก ทหารได้เอากิ่งหนาม
มาสานเป็นมงกุฎสวมหัวของพระองค์ เอา
เส้นคลุมสีม่วงมาใส่ให้ ๓ และพวกเขาก็เวียน
กันเข้ามาหาพระองค์หลายรอบ เขาเยาะเย้ย
ว่า “กษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ” แล้วเขา
ตบหน้าพระองค์

๔๑ ปี ลาดได้ออกมาพูดกับพวก ยิวว่า “ดูนี่
เรากำลังจะเอาเขาออกมาให้พวกคุณ เพื่อ
พวกคุณจะได้รู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขาทำผิดตรง
ไหน” ๔๒ แล้วพระเยซูก็ออกมา พระองค์สวม
มงกุฎหนามและใส่เส้นคลุมสีม่วง ปีลาดบอก
กับพวกยิวว่า “เขาอยู่นี่ไง”

๔๓ เมื่อพวก หัวหน้า นักบวชและพวก ผู้ คูม
วิหารเห็นพระ เยชูก็ร้องตะโกนว่า “ตรึงมัน
ตรึงมัน”

แต่ปี ลาดตอบว่า “พวกคุณไปตรึงกันเอา
เองก็แล้วกัน เพราะเราไม่เห็นว่าเขาทำผิด
ตรงไหนเลย”

๔๔ พวก ยิวตอบว่า “ตามกฎหมาย ปฏิบัติของยิว
บอกว่ามันทำผิดสมควรตายเพราะอ้างว่า
เป็นบุตรของพระเจ้า”

๔๕ เมื่อปี ลาดได้ยินอย่างนั้นก็กลัวจนตัวสั่น
๔๖ แล้วเขาก็กลับเข้าไปในวังอีกครั้ง ปี ลาด
ได้ถามพระ เยชูว่า “แกมาจากไหน” แต่
พระองค์ไม่ตอบ ๕๐ ปี ลาดจึงพูดกับพระองค์
ว่า “แกไม่ยอมพูดกับเราหรือ แกไม่รู้หรือว่า
เรามีอำนาจที่จะปล่อยหรือตรึงแกก็ได้”

๕๑ พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ถ้าพระเจ้าไม่ได้
ให้อำนาจฉันกับคุณ คุณก็ไม่มีอำนาจเหนือ
เราหรอก ดั่ง นั้นคนที่มอมตัวเราให้กับคุณ ก็
มีความผิดบาปร้ายแรงกว่าคุณ”

๕๒ เมื่อปีลาดได้ยินอย่างนั้น เขาก็พยายาม
ที่จะปล่อยพระเยซูอีก แต่พวกยิวร้องตะโกน
ว่า “ถ้าท่านปล่อยมัน ท่านก็ไม่ใช่เพื่อนของ
ซีซาร์ เพราะคนที่อ้างตัวเองเป็นกษัตริย์นั้น
เป็นศัตรูกับซีซาร์”

๕๓ เมื่อปี ลาดได้ฟังอย่างนั้นจึงพาพระ เยชู
ออกมา และเขาก็นั่งลงบนบัลลังก์พิพากษา
ตรงที่เรียกว่า “ลานหิน” (ซึ่งในภาษาอาร
เมค * เรียกว่า “กับบาธา”)

* ๑๙:๑๓ ภาษาอารเมค เป็นภาษาพูดของชาวยิวในประเทศปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู

๑๔ วันนั้นเป็นวันศุกร์ เป็นวันจัดเตรียมสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย ประมาณเที่ยงวัน ปีลาตได้บอกกับพวกยิวว่า “นี่โทษตรีของพวกคุณ” พวกยิวร้องตะโกนว่า

๑๕ “เอาตัวไป เอาตัวไปตรึงที่กางเขน”

ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “จะให้เรตรึงโทษตรีของพวกคุณหรือ”

พวกหัวหน้า นักบวชตอบว่า “เราไม่มีโทษตรีอื่น นอกจากซีซาร์”

๑๖ แล้วปีลาตได้ส่งตัวพระเยซูไปให้บทหารเพื่อเอาไปตรึงที่ไม้กางเขน แล้วพวกทหารก็มาเอาตัวพระเยซูไป

พระเยซูตายบนไม้กางเขน

(มธ. ๒๗:๓๒-๔๔; มก.

๑๕:๒๑-๓๒; ลก. ๒๓:๒๖-๔๓)

๑๗ พระองค์ต้องแบกไม้กางเขนที่จะใช้ตรึงพระองค์เองไปถึงที่แห่งหนึ่งเรียกว่า “หัวกะโหลก” (ในภาษาอารเมคเรียกว่า กลโกธา) ๑๘ แล้วพวกเขาจับพระเยซูตรึงบนไม้กางเขนที่นั่น พวกเขาได้ตรึงนักโทษชายอีกสองคนด้วย พระเยซูอยู่ระหว่างนักโทษสองคนนั้น ๑๙ ปีลาตได้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนว่า “เยซู ชาวนาซาเร็ธ โทษตรีของชาวยิว” ๒๐ คนยิวเป็นจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่พระเยซูถูกตรึงนี้อยู่ใกล้กับตัวเมือง และป้ายนั้นเขียนเป็นภาษาอารเมค ลาดินและกรีก ๒๑ พวกหัวหน้านักบวชพูดกับปีลาตว่า “อย่าเขียนว่า ‘โทษตรีของชาวยิว’ แต่ให้เขียนว่า ‘ชายคนนี้อ้างว่าเป็นโทษตรีของชาวยิว’”

๒๒ แต่ปีลาตตอบว่า “เขียนแล้ว ก็แล้วไป”

๒๓ เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูแล้ว ก็ได้เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งกันในหมู่ทหารสี่คน โดยได้ไปคนละชิ้น ส่วนเสื้อชั้นในของพระเยซูเป็นผ้า ทอขึ้นเดียวกันตลอดทั้งตัวไม่มีตะเข็บ ๒๔ พวกเขาพูดกันว่า “อย่าฉีกเลย จับสลากกันดีกว่า ดูสิว่าใครจะได้” เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นตามที่พระคัมภีร์เขียนว่า

“เขาเอาเสื้อผ้าของเราไปแบ่งกัน

แล้วเอาชุดของเรามาจับสลากกัน” †

และพวกทหารก็ทำอย่างนั้น

๒๕ แม่ของพระเยซู นำสาวของพระองค์ มารีย์เมียของโคลบัส และมารีย์ชาวมัคาลา ยืนอยู่ข้างๆไม้กางเขน ๒๖ เมื่อพระเยซูเห็นแม่ของพระองค์และศิษย์ที่พระองค์รัก พระเยซูจึงพูดกับแม่ว่า “แม่ครับ รับเขาเป็นลูกด้วย” ๒๗ แล้วพระองค์ก็พูดกับศิษย์คนนั้นว่า “รับนางเป็นแม่ด้วย” ศิษย์คนนั้นจึงพาแม่ของพระองค์ไปอยู่ที่บ้านของเขาตั้งแต่นั้นมา

พระเยซูตาย

(มธ. ๒๗:๔๕-๕๖; มก.

๑๕:๓๓-๔๑; ลก. ๒๓:๔๔-๔๙)

๒๘ หลังจากนั้นพระเยซูรู้ว่าทุกอย่างเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว เพื่อให้คำต่างๆในพระคัมภีร์เกิดขึ้นจริง พระองค์พูดว่า “เราหิวน้ำ” ๒๙ มีไหใส่เหล้า องุ่นเปรี้ยวอยู่ที่นั่น พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบเหล้า องุ่นเปรี้ยว นี้ใส่ปลายกิ่งไม้หุสบ แล้วยื่นไปจ่อไว้ที่ปากของพระองค์ ๓๐ เมื่อพระองค์ได้ชิมเหล้า องุ่นเปรี้ยวแล้ว จึงได้ร้องว่า “สำเร็จแล้ว” จากนั้นก็อับและสิ้นใจตาย

๓๑ วันนั้นเป็นวันศุกร์ และวันรุ่งขึ้นก็เป็นวันหยุด พิเศษ ทางศาสนา พวกยิวไม่ อยากให้ศพค้างอยู่บนไม้กางเขนในวันหยุด ทางศาสนา ก็เลยขอให้ปีลาตส่งทหารของเขาให้หักขาคนที่ถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน เพื่อจะได้ตายเร็วขึ้น และจะได้เอาศพออกไป ๓๒ พวกทหารจึงมาหักขาโจรสองคนที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซู ๓๓ แต่เมื่อมาถึงพระเยซู พวกเขาก็เห็นว่าพระองค์ตายแล้ว จึงไม่ได้หักขาพระองค์ ๓๔ แต่ทหารคนหนึ่งเอาดอกแท่งที่สีข้างของพระเยซู เลือดและน้ำที่ไหลทะลักออกมา ๓๕ (คนที่เห็นเหตุการณ์ได้เล่าว่าเขาเห็นอะไร เรื่องที่เขาเล่านั้นเป็นความจริง เขาเล่าให้ฟังเพื่อท่านจะได้เชื่อ) ๓๖ สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะเป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนว่า “กระดูกของพระองค์จะไม่หักแม้แต่ชิ้นเดียว” *๓๗ และมีข้อพระ

† ๑๙:๒๔ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๒๒:๑๕

‡ ๑๙:๒๕ **เราหิวน้ำ** อ้างจากหนังสือสดุดี ๒๒:๑๕; ๖๙:๒๑

* ๑๙:๓๖ อ้างจากหนังสือ สดุดี ๓๔:๒๐; อพยพ ๑๒:๔๖; กัณดารวีตี ๙:๑๒

คัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า “พวกเขาจะมองดูคนที่พวกเขาได้แทง” †

พระเยซูถูกฝัง

(*มธ. ๒๗:๕๗-๖๑; มก. ๑๕:๔๒-๔๗; ลก. ๒๓:๕๐-๕๖*)

๙๘ หลังจากนั้นโยเซฟชาวอาริมาเธียได้ขออนุญาตปีลาตนำศพพระเยซูไป โยเซฟเป็นศิษย์ลับๆของพระเยซู เพราะเขากลัวพวกยิวเมื่อปีลาตอนุญาต โยเซฟจึงมาเอาศพของพระองค์ไป

๙๙ นิโคเดมัสก็มาด้วย เขาเคยมาหาพระเยซูก่อนหน้านั้นในตอนกลางคืน เขานำเครื่องหอมคือ มดยอบ กับกฤษณา ‡หนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย ๑๐ โยเซฟและนิโคเดมัสได้เอาศพพระเยซูมาและพันด้วยผ้าลินินพร้อมกับเครื่องหอมตามธรรมเนียมการฝังศพของยิว ๑๑ ใกล้ๆกับที่ที่พระเยซูถูกตรึงนั้นมีส่วนอยู่แห่งหนึ่ง และในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่เอี่ยมที่ยังไม่เคยใช้วางศพใครมาก่อน ๑๒ พวกเขาวางศพของพระองค์ไว้ในอุโมงค์นั้นเพราะมันอยู่ใกล้และถึงเวลาที่จะต้องเตรียมตัวสำหรับวันหยุดทางศาสนาแล้ว

ศพหายไปจากอุโมงค์ฝังศพ

(*มธ. ๒๘:๑-๑๐; มก. ๑๖:๑-๘; ลก. ๒๔:๑-๑๒*)

๒๐ ๑ ตอนเช้า มีดของวันอาทิตย์ †มาเรีย ชาว มัก ดา ลา ได้ไปที่อุโมงค์ฝังศพและพบว่าหินใหญ่ที่ปิดทางเข้าอุโมงค์นั้นได้ถูกเคลื่อนออกไป ๒ เธอจึงรีบวิ่งไปหาซีโมน เปโตร กับศิษย์อีกคนหนึ่งที่พระเยซูรัก และบอกพวกเขาว่า “พวกเขาเอาศพขององค์เจ้าชีวิตไปจากอุโมงค์แล้ว ไม่รู้ว่าเขาเอาศพไปไว้ที่ไหนด้วย”

๓ เปโตรและศิษย์คนนั้นจึงไปที่อุโมงค์ฝังศพ ๔ ทั้งสองคนวิ่งไป แต่ศิษย์คนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงไปถึงก่อน ๕ แต่ไม่ได้เข้าไปข้างใน ได้แต่ก้มดูเข้าไปและเห็นผ้า ลินินวาง

อยู่ ๖ เมื่อซีโมน เปโตรมาถึง เขาก็เข้าไปในอุโมงค์ฝังศพ และเห็นผ้าลินินวางอยู่ ๗ ส่วนผ้าพันศีรษะของพระเยซูไม่ได้วางอยู่กับผ้าลินิน แต่พับวางไว้ต่างหาก ๘ ศิษย์ที่มาถึงก่อนตามเปโตรเข้าไปข้างในด้วย เขาเห็นและเชื่อ ๙ (พวกเขายังไม่เข้าใจพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์ต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย)

พระเยซูปรากฏต่อมารีย์ชาวมักดาลา

(*มก. ๑๖:๙-๑๑*)

๑๐ หลังจากนั้นทั้งสองก็กลับไปบ้าน ๑๑ ส่วนมาเรีย ยังคงยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ฝังศพนั้น ขณะที่เธอกำลังร้องไห้อยู่นั้น ก็ได้ก้มลงมองข้างในอุโมงค์ฝังศพ ๑๒ เธอเห็นทูตสวรรค์สององค์ใส่ชุดสีขาวนั่งอยู่ตรงที่เคียววางศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่ทางหัว อีกองค์อยู่ทางเท้า

๑๓ ทูตสวรรค์ถามเธอว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” เธอบอกว่า “พวกเขาเอาองค์เจ้าชีวิตของฉันไป และฉันก็ไม่รู้ว่าพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” ๑๔ เมื่อเธอพูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับไปและเห็นพระเยซูยืนอยู่ที่นั่น แต่เธอไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู

๑๕ พระองค์ถามเธอว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม กำลังตามหาใครอยู่หรือ”

มาเรียคิดว่าพระเยซูเป็นคนสวนจึงพูดว่า “คุณคะ ถ้าคุณเอาเขาไป ช่วยบอกหน่อยว่า คุณเอาเขาไปไว้ที่ไหน ฉันจะได้ไปรับ”

๑๖ พระเยซูจึงพูดขึ้นว่า “มาเรีย”

เธอหันมาและเรียกพระองค์เป็นภาษาอารเมคว่า “รับโบนี่” (ซึ่งแปลว่า “อาจารย์”)

๑๗ พระองค์พูดกับเธอว่า “อย่าหนาวเหนียวเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้กลับไปหาพระบิดา ให้กลับไปหาพี่น้องของเราและบอกพวกเขาว่า เรากำลังจะกลับไปหาพระบิดาของเรา และพระบิดาของพวกคุณด้วย คือไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของคุณด้วย”

† ๑๙:๓๗ อ้างจากหนังสือ เศคาริยาห์ ๑๒:๑๐

‡ ๑๙:๓๙ *มดยอบ กับกฤษณา* คือ เครื่องเทศที่มีกลิ่นหอมใช้สำหรับทำน้ำหอม และห่อศพก่อนที่จะนำไปฝัง

† ๒๐:๑ *วันอาทิตย์* หรือ “วันแรกของสัปดาห์” ชาวยิวถือว่าวันนี้เริ่มขึ้นเมื่อพระอาทิตย์ตกดินในเย็นวันเสาร์

๑๘ มารีย์ชาวมาวก ดาลาจึงไปบอกพวกศิษย์ของพระเยซูว่า “ฉันเห็นองค์เจ้าชีวิตแล้ว” แล้วเธอก็ได้เล่าว่าพระองค์พูดอะไรกับเธอบ้าง

พระเยซูได้มาปรากฏให้พวกศิษย์เห็น

(มธ. ๒๘:๑๖-๒๐; มก.

๑๖:๑๔-๑๘; ลก. ๒๔:๓๖-๔๙)

๑๙ ในเย็นวัน อาทิตย์นั้นพวก ศิษย์มาอยู่รวมกันและปิดประตูลงกลอน เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูก็มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและพูดว่า “ขอให้ผู้อยู่เย็นเป็นสุข” ๒๐ เมื่อพระองค์พูดอย่างนี้แล้ว พระองค์ก็ยื่นมือและสี่ข้างให้พวกเขาดู พวกศิษย์พากันตั้งใจที่ได้เห็นองค์เจ้าชีวิต

๒๑ แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “ขอให้มีส่วนดีสุขตอน นี้เราก็จะส่งพวกคุณไปเหมือนกับที่พระบิดาได้ส่งเรามา” ๒๒ เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็ระบายลมหายใจรดพวกเขาและพูดว่า “รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ไป ๒๓ ถ้าคุณยกโทษให้กับความบาปของใคร คนนั้นก็จะได้รับการยกโทษ แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้ใคร คนนั้นก็ไม่ได้รับการยกโทษด้วย”

พระเยซูปรากฏให้โรมัสเห็น

๒๔ โรมัส ที่คนเรียกกันว่าแฝด ศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนไม่ได้อยู่กับพวก เขาในตอน ที่พระเยซูมาหา ๒๕ เมื่อศิษย์คนอื่นๆ มาบอกเขาว่า “พวกเราได้เห็นองค์เจ้าชีวิตแล้ว” เขากลับตอบว่า “ผมไม่เชื่อหรอก จนกว่าผมจะเห็นรอยตะปูที่มือของอาจารย์ และได้เอานิ้วแยงเข้าไปในรอยตะปูและแผลที่สี่ข้างของอาจารย์ด้วย”

๒๖ วันอาทิตย์ต่อมาขณะที่พวก ศิษย์ของพระองค์อยู่ในบ้าน และโรมัสก็อยู่ด้วย พระเยซูเข้ามาในห้องถึงแม้ว่าประตูจะลงกลอน พระองค์มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและพูดว่า “ขอให้มีส่วนดีสุข” ๒๗ พระองค์พูดกับโรมัสว่า “โรมัส เอานิ้วมาวางที่นี้และดูมือของเรา เอามือมาแยงที่สี่ข้างของเรา เลิกสงสัยซะ แล้วเชื่อเถิด”

๒๘ โรมัสร้องว่า “องค์เจ้าชีวิตของข้าพระเจ้าของข้า”

๒๙ พระเยซูพูดว่า “ที่คุณเชื่อ เพราะคุณได้เห็นเรา ส่วนคนที่ไม่ได้เห็นเราแต่เชื่อ นั้นก็มีความจริงใจ”

ทำไมยอห์นถึงเขียนหนังสือเล่มนี้

๓๐ ยังมีสิ่งอัศจรรย์อีกมากมายที่พระเยซูทำต่อ หน้าพวก ศิษย์ แต่ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ ๓๑ เท่าที่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ลงไปก็เพื่อคุณจะได้เชื่อว่า พระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อคุณไว้วางใจแล้ว คุณก็จะมีชีวิตเพราะพระองค์

พระเยซูปรากฏให้ศิษย์เจ็ดคนเห็น

๓๒ ต่อ มาพระเยซูก็ได้ปรากฏตัวให้พวกศิษย์ของพระองค์เห็นอีกครั้งที่ทะเลสาบทิเบเรียส เรื่องมีอยู่ว่า ๓๓ ขณะที่ซีโมนเปโตร โรมัส (หรือที่คนเรียกกันว่าแฝด) นาธานาเอล (ที่มาจากหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี) ลูกสองคนของเศเบดี และศิษย์อีกสองคนของพระเยซูอยู่รวมกัน ๓๔ ซีโมนเปโตรพูดกับพวกเขาว่า “ผมจะไปจับปลา”

พวกเขาบอกเปโตรว่า “ไปด้วย” พวกเขาทั้งหมดก็เลยออกเรือไป แต่คืนนั้นทั้งคืนพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย

๓๕ เช้า ตูร์ของอีกวันหนึ่งพระเยซูยืนอยู่บนฝั่ง แต่พวก ศิษย์ไม่รู้ว่าเป็นพระองค์ ๓๖ พระเยซูถามพวกเขาว่า “ไงเพื่อน จับปลาได้หรือเปล่า”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ได้เลย”

๓๗ พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “โยนอวนไปทางขวาของเรือสิ แล้วจะได้ปลา” พวกเขาจึงโยนอวนลงไป แล้วได้ปลามากมายจนลากอวนขึ้นมาบนเรือไม่ไหว

๓๘ ศิษย์คนที่พระเยซูรักได้บอกกับเปโตรว่า “องค์เจ้าชีวิตนี้” เมื่อซีโมนได้ยินว่าเป็นองค์เจ้าชีวิต เขาก็หยิบเสื่อที่ถอดไว้ตอนทำงานมาใส่ กระโดดลงไปในทะเลสาบแล้วว่ายนำเข้าฝั่ง ๓๙ แต่ศิษย์คนอื่นๆ นั้นนั่งเรือมาที่ฝั่ง พวกเขาลากอวนที่มีปลาอยู่ท้ายเรือ (เพราะพวกเขาอยู่ไม่ห่างฝั่งนัก ประมาณร้อยเมตรเท่านั้น) ๔๐ เมื่อพวกเขามาถึงฝั่ง ก็เห็นขนมปังและปลาปังอยู่บนกองถ่านที่ติดไฟ ๔๑ พระเยซูพูดว่า “เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาน้อยสิ”

๔๒ ซีโมนเปโตรจึงลงไปในเรือและลากอวนขึ้นฝั่ง มีปลาตัวใหญ่เต็มไปหมด นับได้

ถึงหนึ่ง ร้อยห้าสิบ สามตัว แต่ถึงจะมีปลา มากมายขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด ^{๑๒}พระเยซู ได้พูดกับพวก เขาว่า “มากินอาหาร เข้ากันเถอะ” แต่ไม่มีใครสักคนกล้าถามพระองค์ ว่า “คุณเป็นใคร” เพราะพวกเขารู้อยู่แล้วว่าเป็นองค์เจ้าชีวิต ^{๑๓}พระ เยชูเข้ามาหยิบขนมปังและปลาแจกให้พวกเขา ^{๑๔}นี่เป็นครั้งที่สามที่พระ เยชูได้ให้พวก ศิษย์เห็น พระองค์หลังจากฟื้นขึ้นมาจากความตาย

พระเยซูคุยกับเปโตร

^{๑๕}เมื่อพวกเขากินอาหาร เข้าอิ่มแล้ว พระ เยชูได้พูดกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนลูกของ ยอห์น คุณรักเรามากกว่าศิษย์พวก นี้รักเรา หรือเปล่า”

เปโตรตอบพระองค์ว่า “ครีบองค์เจ้าชีวิต พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระ เยชูจึงสั่งเขาว่า “ให้เลี้ยง ดูลูก แกะ ของเรา”

^{๑๖}แล้วพระองค์ก็ได้ถามเขาเป็นครั้งที่สองว่า “ซีโมน ลูกของยอห์นคุณรักเราหรือ เปล่า”

เปโตรตอบพระองค์ว่า “ครีบองค์เจ้าชีวิต พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระ เยชูจึงสั่งเขาว่า “ให้ดูแลฝูง แกะของเรา” ^{๑๗}แล้วพระองค์ก็ถามเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ซีโมนลูกของยอห์น คุณรักเราหรือ เปล่า”

เปโตรรู้สึกเสียใจที่พระองค์ถามเขาถึงสาม ครั้งว่า “คุณรักเราหรือเปล่า” เขาจึงบอก พระองค์ว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์รู้ทุกสิ่ง ทุกอย่าง พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระ เยชูจึงสั่งเขาว่า “ให้เลี้ยง ดูฝูง แกะ ของเรา” ^{๑๘}เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อคุณยังหนุ่ม คุณคาดเข็มขัดตัวเองและไปไหนมาไหนที่ตัว เองออกไป แต่เมื่อคุณแก่ลง คุณจะกางมือ ออกมาแล้วคนอื่นก็จะมัดคุณ และพาคุณไป ในที่ที่คุณไม่ออกไป” ^{๑๙}(พระเยซูพูดอย่าง นี้ เพื่อบอกให้รู้ว่าเปโตรจะตายแบบไหนเพื่อ แสดงความ ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าให้คนเห็น) แล้วพระ เยชูก็ได้พูดกับเปโตรว่า “ตามเรามา”

^{๒๐}เปโตรหันไปเห็นศิษย์คนที่พระองค์รัก ซึ่งกำลังเดินตามมา (คือศิษย์คนที่เอนตัวไป ที่อกของพระองค์ตอนกินอาหาร แล้วถาม พระองค์ว่า “อาจารย์ คนที่จะทรยศอาจารย์ เป็นใครกันครับ”) ^{๒๑}เมื่อเปโตรเห็นเขาอยู่ ข้างหลัง เขาถามพระ เยชูว่า “องค์เจ้าชีวิต แล้วเขาละ จะเป็นยังไง”

^{๒๒}พระ เยชูตอบเปโตรว่า “ถ้าเราอยาก จะให้เขาอยู่จนเรากลับมา แล้วมันเรื่องอะไร ของคุณด้วย ตามเรามาเถอะ”

^{๒๓}เรื่อง นี้จึงรำลึกกันไปทั่วในหมู่พี่น้องว่า ศิษย์คน นี้จะไม่ตาย แต่พระ เยชูไม่ได้พูดว่า เขาจะไม่ตาย แต่พูดว่า “ถ้าเราอยากให้เขา อยู่จนเรากลับมา แล้วมันเรื่องอะไรของคุณ ด้วยละ”

^{๒๔}ศิษย์คนนั้นนั่นเองที่เป็นคนเล่าและเขียน เรื่องทั้งหมด นี้ และพวกเราเชื่อว่าเขาเล่า ความจริง

^{๒๕}ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่พระ เยชู ได้ทำเอาไว้ ถ้าจะเขียนทั้งหมดนั้นไว้ เรายึด ว่าโลกทั้งโลกก็ไม่ใหญ่พอที่จะเก็บหนังสือ ทั้งหมดที่จะเขียนนั้นได้

^{๒๑:๑๕} ลูกแกะ หรือ แกะ หมายถึง ศิษย์ของพระเยซู (เช่นเดียวกับใน ยอห์น บทที่ ๑๐)